

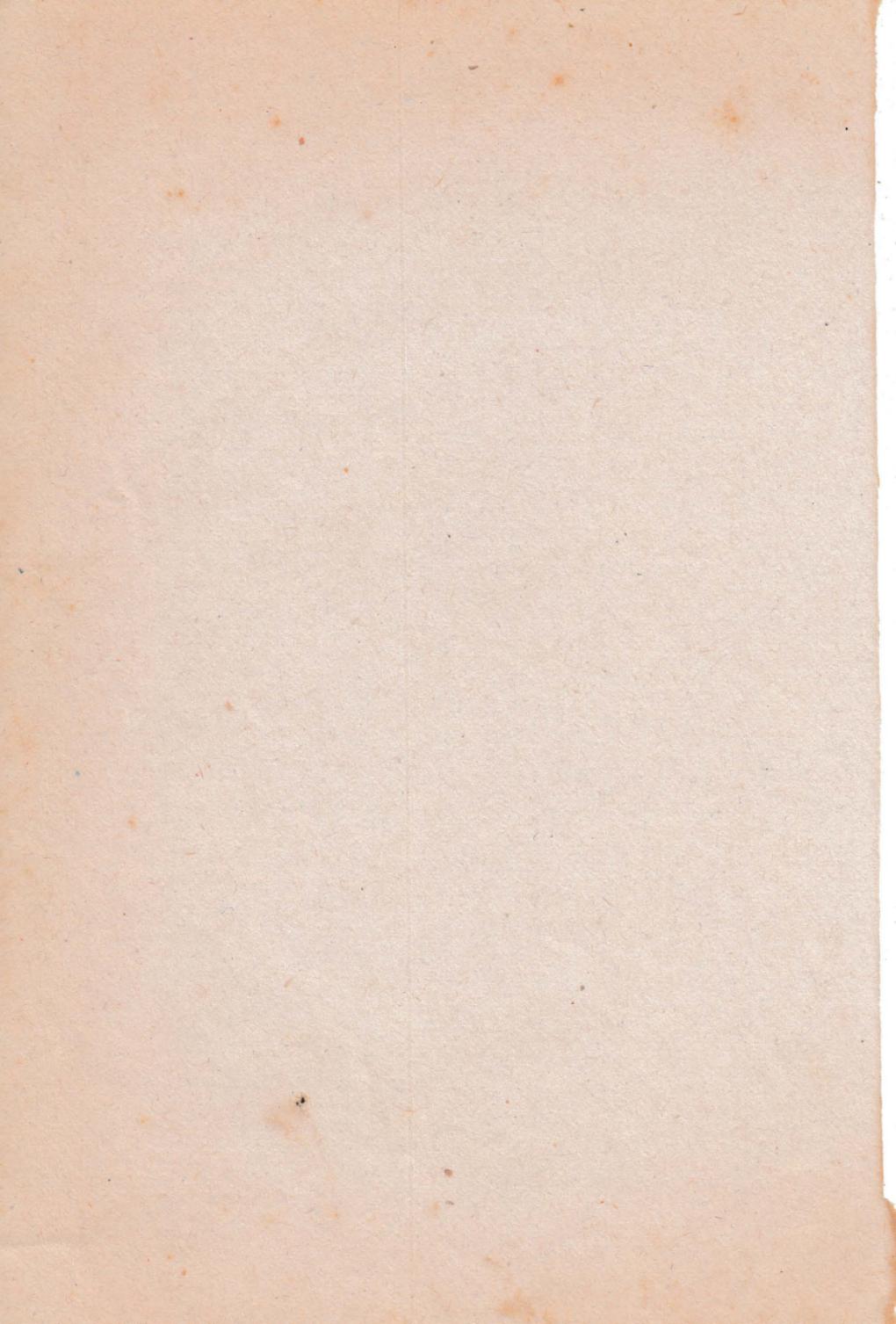

G.C.Selvaraj

மூலகள்

மு. பழைய்

மீறல்கள்

மு. பஷீர்

மல்லிகைப் பந்தல்

234-B, காங்கேசன் துறை வீதி
யாழ்ப்பாணம்

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர் - 1996

விலை: ரூபா 30/-

இந்தியாவில் கிடைக்குமிடம்:

குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்

79, முதல் தெரு, குமரன் காலனி,
வடபழனி, சென்னை - 600 026.

அச்சக் கோப்பு: சுமதி லேசர்ஸ், சென்னை - 6, போன்: 8523424.

பதிப்புரை

1995-ம் ஆண்டு மத்தியில் கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த முதுபெரும் எழுத்தாளர் கே.எம்.எம். ஷா என்ற பித்தனுடைய சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'பித்தன் கதைகள்' என்ற பெயரில் சிறுகதைத் தொகுதியொன்றை வெளியிட்டு வைத்து, கிழக்கிலங்கைக்கு ஓர் இலக்கியக் கெளரவத்தை ஈட்டித் தந்தது மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டகம்.

பின்னர் இந்த ஆண்டு நடுப் பகுதியில் தென்னிலங்கையைச் சேர்ந்த - பூராவுமே சிங்கள மக்களால் சூழப்பட்ட - முற்று முழுசான மூஸ்லிம் கிராமத்து இளம் படைப்பாளியும், ஆசிரியருமான திக்குவல்லை கமாலின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து, 'விடை பிழைத்த கணக்கு' என்ற நாமத்துடன் சிறுகதைத் தொகுதியொன்றை மல்லிகைப் பந்தல் நிறுவனம் வெளியிட்டு வைத்தது.

இப்பொழுது நீர்கொழும்புப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவரும், மினுவாங்கொடையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவருமான நண்பர் மு. பஷீர் அவர்களது 14 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து மீறல்கள் என்ற தலைப்பில் இவ்வாண்டின் கடைசிக் கட்டத் தில் இன்னொரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு வைக் கின்றது மல்லிகைப் பந்தல் அமைப்பு.

இதில் ஓர் உண்மையைச் சூட்டிக்காட்ட வேண்டும். வெளிவந்துள்ள இந்த மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளின் ஆசிரியர்களும் இலங்கையைச் சேர்ந்த மூஸ்லிம் நண்பர்கள்தான். ஆனால் இவர்கள் வேறு வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களது படைப்புத் தளங்களும் களங்களும் அனைத்துமே வேறுபட்டவை. படைப்பின் சூழ்நிலைகளும் சம்பவப் பின்னிகளும் பாத்திரப் படைப்புக்களுமே தனித்தனியானவை. தனித்தனிமை வாய்ந்தவை.

நன்பர் பஷீர் வாழும் மினுவாங்கொடைப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்து கொரஸ் என்றொரு சிங்களக் கிராமம் உண்டு. அங்கு பிரபலமான புத்த கோயில் ஒன்றுமுண்டு. அக்கோயிலில் தங்கியிருந்து ஆய்வு செய்து வந்தவர் சுவாமி ரத்னவன்ஸ் தேரர் என்ற அறிஞர். தமிழ் மீது அபார பக்தி அவருக்கு. மல்லிகை மீதும் தனிப் பாசம் கொண்டவர். தமிழ் இலக்கியங்களைக் கருத்துள்ளிப் படித்தவர். இவருடைய உருவம் மல்லிகையின் அட்டையை அலங்கரித்தது என்பதுகளில்.

அந்தக் கெளரவத்துக்குரிய பூஷிதரை எனக்கு அறிமுகப்பட நட்சதியவர் நீர் கொழும்பைச் சேர்ந்த படைப்பாளி வெ.முருகபூதி அவர்கள். அதே முருக பூதிதான் எனக்கு நன்பர் பஷீரை முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர். அந்த நட்பும் பரிவும் இன்று வரை தொடர்கிறது.

கணிசமான தமிழ், மூஸ்லிம் எழுத்தாளர்களை எண்பதுகளின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் ஒரு தடவை சுவாமி ரத்னவன்ஸ் தேரர் கொரஸ் என்ற தனது கிராமத்துக்கு அழைத்திருந்தார். ஒரு முழுநாளும் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பு அது. மொத்தமாகச் சொல்லப்போனால் ஒரு சிறிய சிங்களக் கிராமத்தில் நடந்த சிங்கள, தமிழ், மூஸ்லிம்கள் கூட்டாக நட்பு முறையில் கலந்துகொண்ட ஒரு தேசிய, இலக்கியச் சங்கமச் சந்திப்பு அன்று நிகழ்ந்தது.

அந்த இலக்கியக் கூட்டத்திலும் நன்பர் பஷீர் கலந்து கொண்டு கருத்துரைகள் சொன்னார். நமது இலக்கிய நட்பு நெருக்கம் கொண்டது.

நன்பரது இலக்கியப் பார்வையும், பாதையும் என் மன சுக்கு ரொம்பப் பிடித்துப்போய் விட்டது. எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்புகளுமின்றி இலக்கியத்தை நேசிக்கக் கற்றுக் கொண்டவர் இவர். பின் நாட்களில் இவரது நெருக்கம் இறுக்கம் கொண்டது.

நல்ல இலக்கியம் எங்கிருந்தாலும் அதைத் தேடித்தேடிப் போய் ரஸித்தார்; சவைத்தார். அதைப்போலவே தனது மனசுக் குப் பிடித்தமான எழுத்தாளர்கள் எங்கிருந்தாலும் தேடிச் சென்று கதைத்தார்; அன்பு செலுத்தினார்; நட்புப் பூண்டார்.

மலையாள இலக்கியத்தில் இவருக்கு அபரிமிதமான ஈடுபாடுண்டு. தகழி, வைக்கம் பஷ்டி, வர்க்கி, பொற்றே காட், கோவிந்தன் நாயர் போன்றவர்களின் எழுத்துக்களில் தனி ஈடுபாடு காட்டி, அவர்களது படைப்புகளைச் சுவைத்து மகிழ் வதில் தனிப் பிரியம் கொண்டவர்.

இவரது படைப்புக்கள் பிரதேச மட்டத்திற்குள் அடங்கி னாலும் இவரது பார்வை சர்வ வியாபகமானது. படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை ஊன்றிப் படிப்பதுடன் தனது கருத்துக்களையும் இடையிடையே சொல்லி வைப்பார்.

நான்றிந்த வரையில் மினுவாங்கொடையைச் சேர்ந்த ஒரு மூஸ்லிம் படைப்பாளியினுடைய சிறுகதைகள் இப்படித் தொகுப்பாக வருவது இதுதான் முதல் தடவை என எண்ணுகின்றேன். இந்தத் தொகுதியின் வரவு பின்னர் ஆவணமாகப் பதியப்படவும் கூடும். அந்தப் பெருமைக்குச் சான்று பகரத்தக்க தொகுப்புத்தான் இத்தொகுதி.

கிழக்கிலங்கை, திக்குவல்லை, மினுவாங்கொடை என இலங்கையின் முக்கோணங்களில் அமைந்துள்ள மூன்று பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த மூன்று மூஸ்லிம் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைத் தொகுதிகளை இரண்டு ஆண்டு இடைவெளிக்குள் வெளியிட்டு வைத்தது மல்லிகைப் பந்தலுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் சங்கதிதான். ஒரு யாழ்ப்பாணத்தான் என்கின்ற முறையில் இலங்கையில் வதியும் நானா பிரதேசத்து மூஸ்லிம் படைப்பாளிகளின் சிருஷ்டிகளை நூலுருவில் கொண்டு வந்த தில் மெய்யாகவே சந்தோஷப்படுகிறேன்.

நாடளாவிய கோணங்களில் புதிய சிந்தனைகளை சிந்திக்க வைத்து, அந்தச் சிந்தனைக்குச் செயலுருவும் கொடுத்து, ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளையும் ஒத்துழைப்புக்களையும் நல்கிய அனைத்து நெஞ்சங்களையும் இந்தக் கட்டத்தில் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அத்தகைய இனிய நண்பர்களுக்கு எனது நன்றிகள் உரியவை. இத் தொகுதியை நூலுருவில் வெளிக் கொணர மனசாரப் பாடுபட்ட இளந்தலைமுறை நண்பர் க. குமரனுக்கும் எனது தனிநன்றி உரியது.

என்னுரை

நீண்ட கனவொன்று இன்று நனவாகிறது. கதை சொல் லும் நுட்பத்தை அடைய நான், பல தசாப்தங்களாக தேடல் சுமந்த நதியாய், நீண்ட யாத்திரை செய்திருக்கிறேன். அகவயப் பட்ட வாழ்வுத் தாக்கங்கள், என்னை வீழ்த்திட முனைந்த போது இந்த எழுத்து ஒன்றுதான் தலைநிமிர்ந்து செயல்பட வைத்தது.

படைப்பாளியின் ஒவ்வொரு அவஸ்தையும், புடமிட்ட பொன்னாகப் பெறுமானம் மிக்கவை. அனுபவ அவஸ்தைகளே, ஆழமான படைப்பு தரிசனத்தை தரவல்லன. வெறும் கற்பனையினால் மட்டும், ஒரு சிறந்த படைப்பை உருவாக்கி விட முடியாது.

காலம் எனக்கிட்ட கட்டளைகள் அனுபவ தரிசனங்களை, முதல் தொகுதியாக இன்று உங்கள் முன் தன்னைப் பதிவாக்கிக் கொள்கிறது. இளமை தொட்டே, சமூக ஈடுபாடு பற்றிய வியாபிப்பே என்னைப் பெரிதாய் ஈர்த்து வந்துள்ளது.

ஒரு படைப்பாளி என்கிற பக்குவம் வருவதற்கு முன்பே, என் ஆன்மாவை சமூகப் பிரக்ஞை தொட்டிமுத்திருக்கின்றது. பிரமுக அந்தஸ்துக்காகவன்றி மானுட நேசிப்புக்காக, அரசியல், கலை, இலக்கியம், தொழிற் சங்கம், என்றெல்லாம் சுயலாபங்களின்றி இயங்கி, என்னைத் தாரை வார்த்திருக்கிறேன்.

அன்றாட வாழ்வில் பெற்ற அவஸ்தைகளே, அனுபவ வேர் பாய்ச்சி, என்னுள் படைப்பு கிளர்ச்சியைத் தருகின்றன.

உள் மனதை உறுத்தும் நிகழ்வுகள், உயிரணுக்களை உலுப்பும் அவலங்கள் என்னுள் அணை உடைத்துப் பாய, நான் ஒரு வடிகாலைத் தேடி அலைந்தேன்.

எழுத்து, எனக்கு வலுமிக்க கவசமாகியது!

படைப்பு, எனது சுயஞானக் குளியலாகியது! கதையும், கவிதையும், என் உள்ளார்த்தத்தை வருடி ஆத்மார்த்தமாகி உரிமை கொண்டாடின. நான் ஒரு படைப்பாளனாக, முகிழ்ந்தி ருக்க முடியாது போயிருப்பின், அன்றே ஒரு சிறந்த பாடகனாய் பரிணமிக்கும், திறமையும், சாத்தியமும் என்னிடமிருந்தன. இப்போதும் கூட என்னைப் பாடச் சொல்லி, கேட்டு ரசிப்பவர் கள் பலர் இருக்கிறார்கள்.

உண்மைதான்! ஒரு பாடகனால், சில கணங்களை மட்டும் பரவசத்தில் ஆழ்த்தி விடலாம். ஆனால் ஒரு படைப்பாளியினால், மானுட மேன்மைக்கான மகோன்னதங்களை உயிரிப் பித்து காட்ட முடியும். பெரிய அங்கீகாரங்களுக்காக, என்னை அலட்டிக் கொண்டதில்லை. பொய் முகங்கள் மீது நான் கொண்ட அதிர்ப்பி, சமூக விதியலுக்கான, புலர்வினைத் தேடி, என்னை எப்போதும் கிளர்ந்தெழுச் செய்கிறது.

பரிமாணங்கள், பிரக்கியாதிகள், அணிந்து காட்டி, பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள, என்னிடம் எதுவுமே இல்லாத சாதாரணீயன் நான். எனது பலமும், பலவீனமும், என் படைப்புகளி லும் இருக்கும். நான் வேறு, படைப்புவேறு என்று என்னால் பிரகடனப்படுத்த இயலாத வரை.

விமர்சனங்களை, திறந்த மனதுடன் வரவேற்பவன் நான். எந்த முரண்பாடுகளிலும் கூட, ஒரு சிறந்த படைப்பாளி, அவனது படைப்புகள் குறித்து, எளிதில் திருப்தியடைந்து விட முடியாது. மலையாள இலக்கிய ஜாம்பவான் வைக்கம் பஷ்டர் சொன்னார்:

“என்னுடைய அனுபவங்களை எல்லாம் எழுத்தில் வடிக்க எனது ஆயுள் போதவில்லை!” என்று. மற்றுமொரு சிறந்த படைப்பாளி, வாசுதேவன் நாயர், “என் சிறந்த படைப்பை, இனிமேல்தான் எழுத வேண்டும்!” என்றார்.

படைப்பாளியின் அடி, முடி தென்படாத சிருஷ்டித் தேடல்கள், காலத்தின் உயிர்த்துவத்தைப் போல, முற்றுப்

பெறாமல், தொடருபவையே. எனக்குள்ளே, முனைப்பான கேள்விகள் ஜனிப்பதுண்டு. பொய் முகங்களுக்கு எதிரான, வலுவுள்ள அடிகளையேனும், கொடுக்கிற வீரியத்தை என் எழுத்துகள் பெற்றிருக்கிறதா?

மானுட நேயத்தின்மீது, வாழ்நிலை சிட்சைகளை, அனுபவமாக்கும் பக்குவத்தை எனது கதைகள் தொட்டிருக்கிறதா? சமூகப் பிரக்ஞாயின் சாரங்களை உள் வாங்கிய தளத்தில் என் படைப்புகள் எந்த அளவு முன்னேறியிருக்கின்றன? இவைகள் - என் உள்ளத்தை உறுத்தும் கேள்விகள். விடைகளை அன்போடு உங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறேன்.

இந்நால் மல்லிகைப் பந்தலாய், வெளிவர பெருமுயற்சி எடுத்த, இலக்கிய நெஞ்சாளர் - திரு டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கு, நேசமுள்ள நன்றிகள்!

முன்னுரை வழங்கிய மூத்த எழுத்தாளர் சுபைர் இளங்கீரன் அவர்களுக்கும், எனது படைப்புகளை பெருமனதோடு வெளியிட்ட வீரகேசரி வார இதழ் ஆசிரியர் திரு இராஜகோபால் அவர்களுக்கும் எனது உளம் நிறைந்த நன்றிகள்!

என் இலக்கிய பரிணாமத்தை உற்சாகப்படுத்தி வரும், இனிய இலக்கிய நண்பர்களான, எம்.ஏ.எம். நிலாம், நீர்கொமும்பூர் முத்துவிங்கம், எம்.ஏ.ஏ.ம். ஷம்ஸ், கமால், அல்ஆகுமத், மனசார உதவிய மொயின் சமீம், ஜலாத்மரைக்கார், ஹலீர், ஜின்னா சரீப்தீன், எஸ்.எல்.எம். ஹனீபா ஆகியோருக்கும் நூல் வெளிவர ஒத்துழைப்பு நல்கிய அனைத்து நெஞ்சங்களுக்கும் எனது இனிய வாழ்த்துக்கள்.

மு-பஷ்டி

233 -D

கல்லொழுவை புதை நூலையிலோ நூலை புதை கல்லொழுவை மினுவாங்கொடை புதையிலோ நூலை புதையிலோ புதை கல்லொழுவை பூலங்கா.

முன்னுரை

கலையும் இலக்கியமும், வாழ்க்கை எனும் பூங்காட்டிலி ருந்து புஷ்பிப்பவை. படைப்பாளி அதன் கர்த்தா. அவனால் புஷ்பிப்பவை பல நிறத்தவை. மணமும் வனப்பும் பல வகையின அவற்றைப் படிக்கும் தோறும், பல உணர்வுகளும், அனுபவங்களும் ஏற்படுகின்றன. இவை ஏனைய உணர்வுகளை விட, அனுபவங்களை விட, அலாதியானவை. இந்த வகையில் தான், மற்றவர்களை விட படைப்பாளி வேறுபடுகிறான்; தனித்துவம் பெறுகிறான்.

மு. பஷீர் என்கிற படைப்பாளி அத்தகையவரே. இதனை அவரது சிறுகதைகள் நிருபிக்கின்றன. சிறந்த படைப்பாளி என்று நமக்கு இனம் காட்டுகின்றன. நம் மத்தியில் எத்தனையோ வகையான மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் தங்களைப் பாதிக்கும் சிலரைப் பொறுக்கியெடுத்து பாத்திரமாக்கி சித்திரமாக்கி விடுகிறான் படைப்பாளி. பஷீரும் தன் கதைகளில் வித்தியாசமான பார்வையில் இதனைச் செய்திருக்கிறார்.

ஆனால், அவரது கதா பாத்திரங்கள் கற்பனையில் மலர்ந்த வர்களால்லர். வாழ்நிலை அனுபவங்களின் நிதர்சன மனிதர்கள். மொழிக்குச் சொந்தமானவர்கள். பண்டிதர்கள் அல்லர், மக்கள். அவர்களிடமிருந்துதான், மொழி பிறக்கிறது, உருவாகிறது. அதே வேளையில் காலம், இடம், ஆகியவற்றுக்கு அமைய வும், மொழி மாறுதல் அடைகிறது. வாழ்க்கையின் மாற்றங்களோடு, குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு படைப்புக் கலைஞரான எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ் பின்வருமாறு அழகாகக் கூறுகிறார்.

“1960 களில் இலக்கியப் பாதம் ஊன்றிய பஷீர், கலைத் துறையில் எல்லா முனைகளையும் தொட்டவர். சிறுகதையும் கவிதையும், அவரது ஆளுமைக்கு கட்டியம் கூறும் இருதுறைகள். இலக்கிய மேடைகள் பல பஷீரின் குரலால்,

பூமாலை சூடிக் கொண்டுள்ளன. இதனை விட பஷ்ருக்கு வேறு அறிமுகம் தேவையில்லை.

இசைப் பிரியரான பஷ்ரி, சிறந்த பாடகனாய் முகிழ்ந்தி ருக்க வேண்டியவர். அதற்குரிய திறமையும் சாத்தியமும் அவருக்கிருக்கிறது. ஆனால், இலக்கியத்தின் அதிர்ஷ்டம் தான்...., அவரே கூறியிருப்பதைப் போல, “பாடகனால் சில கணங்களைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்திவிடலாம். படைப்பாள னால், மானுட மேன்மைக்கான, மகோன்னதங்களை உயிர்ப் பித்துக் காட்ட முடியும்.” என இரத்தினச் சுருக்கமாக அழுகு மினிரக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அதுமட்டுமல்ல! இலக்கியம் பற்றிய அவரது கருத்தையும் நோக்கையும், இக்கூற்று துல்லியமாகப் புலப்படுத்துகின்றது. பஷ்ரின் இந்நுலில் பதினான்கு கதைகள் உள்ளன. இக்கதைகள் அனைத்தும் நம் இதயத்தை தொடுவன. உணர்வுகளைத் தூண்டுவன.

நமது கோபத்தை உற்பவித்து, இச்சமூக அமைப்பின் மீது பாய வைக்கின்றன. இக்கதைகளில் இடம் பிடித்திருக்கும் பாத்திரங்கள், சம்பவங்கள், விஷயங்கள் எல்லாம் நம் சிந்தனையை கிளருகின்றன. கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள், நமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தையும் பெறுகின்றன.

தொட்டதை, அலம்பல், சிலம்பல் இல்லாமல் தொய்வில் லாமல், துலக்கமாக விஷயச் செறிவோடு, நறுக்காய் சொல் ஒம், திறமையான படைப்பாற்றலை இவர் கதைகளில் காணலாம். கலைத்துவம் மிக்க நடையில், அழகொழிக்கும் வகையில் படைக்கப்பட்டிருக்கும் இக்கதைகள் ஒவ்வொன்றும், உருவச் சிறப்பு மிக்கவை. பஷ்ரின் ஏனைய கதைகளும் நூலுருவில் வெளிவர வேண்டும். இலக்கிய வளத்திற்கு அவை சிறந்த பங்களிப்பைச் செலுத்தக் கூடியன.

கூபீர் இளங்கீரன்
102, லாசரஸ் வீதி, ப்ராஹி ப்ராஹி நூலை வெளியூடு
பெரியமுள்ள, முறைக் குக்குஞ்சை குஞ்சை முறைக் கு
நீர்கொழும்பு, விரிவை செய்க்குவை பகிள்ளு ஸ்ரூபா
இலங்கை, 3-4-1996.

உள்ளே.....

பக்கம்

1. பெண் எப்படி இருப்பாள்?	1
2. அந்நியம்	7
3. சிறைவு	15
4. தெளிவு	24
5. மீறல்கள்!	34
6. முகத்திரை	42
7. பிரார்த்தனை	46
8. ஒரு விடியலில் சில இழப்புகள்	53
9. தனிமை	58
10. மானுஷ்யம்	63
11. கழகுகள்	69
12. சலனம்	77
13. தவிப்பு	85
14. இரக்கம்	92

வினாப்பறுவி தப்பா வைப்பி . 1

வினாத்துவ ஏ

மத்துவி . 2

முரிசுவி . 3

வினாக்கலி . 4

வினாக்கலி . 5

சமர்ப்பணம்

நீண்ட காலமாக எனது எழுத்து முயற்சிகளுக்கு உந்து சக்தியாய் திகழும், பண்பாளர், இலக்கிய நண்பர், திரு. த.மணி அவர்களுக்கு.

வினாத்துவ ஏ

வினாக்கலி . 6

வினாத்துவ ஏ

வினாத்துவ ஏ

பெண் எப்படி இருப்பாள்?

அணையப் போகும் விளக்கு ஒருமுறை சுடர்விட்டுப் பிரகாசிப்பதைப் போன்று கீழ்வானில் செம்பிழம்பு தன் முழுப் பலத்தையும் ஒன்றுதிரட்டி வானவெளியை எழிலுட்டிக் கொண்டிருந்தது. அந்த எழிலைத் தூரத்தி விட்டு உலகைத் தன் ஆதிக்கத்தின் கெடுபிடிக்குள் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற இறுமாப்பில் இருள் மெல்ல மெல்ல விரைந்து கொண்டிருந்தது. பொழுது புலர்வதும் பின் இருள் கவிலும் பிரபஞ்ச அமைப்பின் நித்திய கருமங்களோ?

அதைப் பற்றிய கவலை இம்மியும் இல்லை அவனுக்கு!

காலையில் எப்போதாவது விழித்துக் கைத்தடியும் தகரக் குவளையும் சுகிதம் புறப்பட்டாளென்றால் நகருக்கு ஒதுக்குப் புறமாக அமைந்துள்ள அந்தப் பாழடைந்த கட்டட முகப்பிற்கு வந்து சேர இருட்டிவிடும்.

“ஐயா! கண்ணு தெரியாத குருடன், ஏதாவது குடுங்க, கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும்!” என்று தீனக்குரல் எழுப்பிச் சில்லறைக் காசுகளை வகுல் பண்ணும் போது, பலர் அவன் மீது கழிவிரக்கங் கொள்வதுண்டு. அந்தப் பச்சாதாபம் அவன் பிறவிக் குருடனாக இருக்கின்றானே, என்ற அனுதாபத்தினால் மட்டும் ஏற்பட்டதல்ல! கடவுள் இவனுக்கு நல்ல அழகையும் வாலிபத்தையும் வழங்கிவிட்டு, இரண்டு விழிகளை மாத்திரம் கொடுக்க மறுத்து விட்டாரே! என்ன கொடுமை! என்ற தத்துவ விசாரணையாகும். குருடனாய்ப் போய்விட்டதாலே ஒன்றும் அவன் பெரிதாய் கவலைப்படவில்லை.

அவனுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து, இரவுக்கும் பகலுக்கும் அதிக வேற்றுமை இருக்க முடியும், என்பதை நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியவில்லை. பிரதான பஸ்நிலையம் பிரயாணிகளுக்கு மாத்திரம்தான் உதவி புரிகிறது என்று சொல் வதற்கில்லை. அதன் இதயம் மிக மிக விசாலமானது. இல்லா

விட்டால், அழகாக உடையனிந்து கொண்டு அப்பாவிகளின் சட்டைப் பையோடு உறவாடும், அயோக்கியர்களையும் அவனைப் போன்ற பிறவிக் குருடர்களையும், இன்னும் பலரையும், பாரப்பட்சமின்றி அரவணைக்கும் மாபெரும் தொழிற் கேந்திரமாக அது விளங்க முடியுமா? அவனது இருபத்தைந்து வருட அனுபவத்தில் தொழில் வருவாய் மூலம், ஐந்து சுதமாவது மிச்சம் கிடையாது.

முதல் போடாத வியாபாரமானபடியால், சேமிக்கவில் வையே என்ற கவலையும், கடுகளவிற்காவது கிடையாது. மூன்று வேளையும் சாப்பிட வேண்டும். நெஞ்சார புகையை ஊதித் தள்ளவேண்டும். இதைத் தவிர வேறு உலகத்தையோ வேறு வாழ்க்கையையோ காண வேண்டும், என்ற தாற்பரியம் அவனுக்கில்லை. பகல் நேரம் பூராவும் சந்தியும் ஜனக்கும்ப லும் நிறைந்த பஸ் நிலையத்தில், இரவுப் பொழுதோ..., அந்தப் பாழடைந்த கட்டட ஸ்ததோப்பில்.

‘லொக்... லொக், லொக! என்று பயங்கரமாக இருமிவிட்டு, கிழவர் நேரே மூச்சை இழுத்து இதயத்தை ஆஸ்வாசப் படுத்திக் கொண்டார். இருமலும், கிழவரும், எப்படிப் பிரிந்தி ருக்க நியாயமில்லையோ, அதேபோல்தான் கிழவரும், பீடியும்.

‘இப்ப என்ன பீடியா சுத்துரான்கள்? முந்தி எல்லாம் இந்தியாவில இருந்துவார பீடியைக் குடிச்சிப் பாக்கனும். அதட வாசம் ஒண்டு, போதுமே! ‘லொக்... லொக்...!’ கிழவர் மீண்டும் இருமித் தொலைத்தார். அந்த பாழடைந்த திண்ணையை நீண்ட நாட்களாகத் தங்கள் வாசஸ்தலமாக்கிக் கொண்டிருந்த காரணத்தால், குருட்டு இளைஞனும், இருமல் கிழவனும், பரஸ்பரம் அன்புள்ள நண்பர்களாயினர். கிழவர் தன் இளமைக் காலத்து வெறியாட்டங்களைப் பற்றி, கதைக்கதையாகச் சொல்வார்.

கிழவரின் சிருங்கார ரசனைமிக்க பேச்சுகளைச் சுவைப்ப தில், அவனுக்கு அலாதி விருப்பம். அது மட்டுமா? திரைப்ப டத்தைப் பார்த்துவிட்டு, வீட்டுக்கு வந்தும், அதில்வரும் நாயகியைப் பற்றி அளவிற்கதிகமாய் கற்பனை செய்து, உறக்க

மில்லாது கூரைமுகட்டை வெறிக்கும், சில அசட்டு வாலிபர்களைப் போல், கிழவர் உறங்கிய பின்னும், நடுச்சாமம் வரையில், அவரது பேச்சை அனை போட்டுப் பார்ப்பதில் அவனுக்கு அலாதி விருப்பம். பெண்கள் பற்றிய சிந்தனைகள் எப்போதாவது ஏற்பட்டால், விரக்தி கலந்த நெடுமூச்சொன்று அவன் அடிவயிற்றிலிருந்து கிளம்பும். அவனது இதயத்தை புழுவாய்க்குடைந்து கொண்டும், நெருப்பாய் கணன்று கொண்டிருக்கும் பிரச்சினை இதுதான்.

'பெண் எப்படியிருப்பாள்?'

மிக அருகில் நின்று பெண்கள் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறான். வெறும் பேச்சுக் குரலைக் கேட்டதனால் மட்டும், பெண்ணைப் பற்றிய முடிவிற்கு வந்து விடமுடியுமா? அப்படி யென்றால், எப்படித்தான் அறிந்து கொள்வது? பிறவிக் குருடனான அவனை, ஏற்பதற்கு யார்தான் முன்வருவார்கள்? அவனது சிந்தனைகள் இரண்டு ஆண்டுகள் முன்நோக்கிச் செல்கின்றன. பெண் எப்படி இருப்பாள்?, இந்தக் கேள்விக்கு அனுபவ ழுர்வமாக விடை காணப்போய், அவஸ்தைப் பட்ட சம்பவம், மன அரங்கில் புயலாய் சலசலத்தது.

அந்த ஊரில், பிச்சையெடுப்பவர்கள் சயனிப்பதற்கென்றே அவர்களால், ஆக்ரமிக்கப்பட்ட மாதா கோயில் முன்வாசல். அங்கு சுமார் பத்து பதினெந்துபேர், நித்திரை கொள்வது வழக்கம். அவர்களுள் நடுத்தரப் பிச்சைக்காரக் குடும்பமும் ஒன்று. ஒருநாள் ஊர் உறங்கும் நடுச்சாமத்தில், அந்தப் பிச்சைக்காரக் குடும்பத் தலைவியை, குருட்டு இளைஞர்கள் தொட்டு ஸ்பரிசிக்க, பெரும் ரகளையாயிற்று.

அவள் சத்தமிடவே, மற்றவர்கள் விழித்துக் கொண்டு, குருட்டு இளைஞனைப் பிடித்து, நன்றாக அடித்து விட்டார்கள். அன்று அந்த ஊரை மறந்தவன்தான். அதன் பிறகு, அந்தத் திசையை ஒருபோதும் எட்டிப் பார்க்கவேயில்லை! அந்தச் செயலுக்காகப் பல நாட்கள், தன்னையே நொந்து கொண்டான். இனி இப்படியான தவறான வழிகளில் போகக் கூடாது, என்ற வெராக்கிய உணர்வு, இது கால வரையில் மேலோங்கித்தான் இருந்தது.

ஆனால் இந்தக் கிழவரின் சுகவாசத் தோழுத்தால், அவரது ரசனைமிக்க கதைகளால், அவனது உணர்ச்சிகள் கிளர்ந்து விழித்தெழுந்து, சதா சித்திரவதை செய்தன.

'பெண் எப்படி இருப்பாள்...?' நிறைவேறாத எண்ணங்க ளோடு போராடுவதால் தானோ, மனித வாழ்க்கை, துன்பப் பெருவெளியாய் காட்சி தருகிறது? அவன் குருடன்தான்! ஆனால் மனிதன். சராசரி மனிதனுக்குள்ள அத்தனை உணர்வுகளும், நிர்விசாரமாய் அவனிலும், எழுவது இயற்கை. சமூகத் தில், பலவீனமானவர்களின் நிராசைகள் பற்றியோ அவர்களது நியாயமான உணர்ச்சிகள் பற்றியோ யார் கவலைப்படுகிறார்கள்?

அவனது இதயத்தில் குழைந்து கனக்கும் வேட்கைகளை, யாரிடம் கூறிப் பரிகாரம் பெறுவது என்ற கேள்வியில் இரை யுண்ட பாம்பாக, சீரணிக்க முடியாமல், தவித்தான். கிழவரின் குறட்டை ஒலி பயங்கரமாக, அவனது காதில் விழவே, அவர் நித்திரை கொண்டு அதிக நேரம் ஆகியிருக்க வேண்டும், என்ற முடிவிற்கு வந்தவனாக, அழுக்குத் துணியால், உடலை நன்றாகப் போர்த்திக் கொண்டு உறங்குவதற்கு முயற்சி செய்தான்.

உறக்கம் எளிதில் வந்தால்தானே? இரண்டு பூனைகளின் பயங்கரக் கத்தலில், அந்த நடுஇரவின் அமைதி குலைந்து கொண்டிருந்தது. வேகமாக வந்த கார் ஒன்று, அந்த செம்மண் ஒழுங்கையில், ஒசை எழுப்பிச் சென்றது. மீண்டும் சில நிமிடங்களுக்குப்பின்...? அதே காரின் ஒசை, ஒங்கி ஒலித்துப் பின், தேய்ந்தது. சிறுநீர் கழிப்பதற்காக, கைத்தடியை ஊன்றிய வாறு, தட்டுத்தடுமாறி, அந்தத் திண்ணையை விட்டு கீழே இறங்கினான். ஊதல் காற்று பட்டு அவனுடல் குளிர்ச்சியால் சிலிர்த்துக் கொண்டது.

கொஞ்ச தூரம் நடந்தான். காலில் ஏதோ தட்டுப்படுவதை உணர்ந்து, துணுக்குற்று நின்றான். கண்ணால் பார்க்கும் சக்தி யைத்தான் இழுந்தானே தவிர, கைத்தடியால் தடவிப் பார்த்து எந்தப் பொருளையும், அனுமானிக்கும் வித்தையில், கெட்டிக் காரனாக இருந்தான்.

“குடிச்சுப் போட்டு கண்ணு மண்டு தெரியாம ரோட்டில
வழுந்து கிடக்கிறியே! எழும்பிப் போய் அந்த தின்னணியில
படுத்துக்கோ!” என்று கூறிவிட்டு, பதில் ஏதும் வராததால்,
கீழே குனிந்து, உடலைத் தொட்டு அக்கறையோடு எழுப்பி
னான். அடுத்த கணம்...? ஆச்சரியத்தால் அவன் உடல் நடுங்கி
யது. உள்ளம் படபடக்க, அந்த உருவத்தின் உடலைத் தடவிப்
பார்த்தான்.

ஆ! பொண்ணு...? ஆம்புள்கள் தான் குடிச்சிப் போட்டுத்
திரியிராங்க எண்டா, இந்தப் பொம்பளைகளுமா இப்படி?
அவனது கைகள் அந்த உடலின் அனைத்துப் பாகங்களையும்,
வேட்கையுடன் தடவின. அவனது நெஞ்சில் நீண்ட நாட்களாய்
ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் கேள்விக்கு இன்று, விடை கண்டு
விடலாம் என்ற நினைப்பே பூரித்துச் சிலிர்த்து, உடலெங்கும்
புளகாங்கிதம், அடையச் செய்தது. கிழவரின் இருமல் ஒவி
கேட்காததால் அவர் தூங்கியிருப்பார் என்ற நம்பிக்கையும்
சேர்ந்து அவனுக்கு வலுவூட்டியது. அவன் சாவதானமாக
கைத்தடியை, நிலத்தில் வைத்துவிட்டு, பக்கத்தில் ஆர்வத்
தோடு அமர்ந்து கொண்டான். அவனது நடுங்கும் கரங்கள்
மீண்டும் பெண்ணின் மேனியை அர்த்த புஷ்டியோடு, தொட்டுப்
பார்த்தன. அந்த மிருதுவான முகத்தைத் தடவுவதில்
பூரித்துப் போனான்.

“எவ்வளவு மெதுவான மொகம்...!”

ஆண்களின் கரடு முரடான முகத்தை எண்ணி, உள்ளூர்
வெறுப்படைந்தான். அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் இழைந்த
மென்மையை, தான் விரும்பி உண்ட, பட்டர் பஞ்சின் மிருதுக்
தன்மையோடு ஒப்பிட்டு மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.
பொண்ணா எப்படி இருப்பாள் என்ற புதிருக்கு, சில வினாடிக
ளில் விடை கிடைத்துவிடும் என்பதை நினைக்கையில் எல்லை
யில்லாத குதூகலத்தில் மிதந்தான்.

மீண்டும் கிழவரின் ஞாபகம் வரவே, தன் புதிய அனுப
வத்தை கிழவருக்கும் சொல்ல வேண்டும், என்ற உந்துதலில்
மெல்ல எழுந்து கிழவரை நோக்கிச் செல்கிறான். குருட்டு
இளைஞன், நண்பரான கிழவரை எழுப்ப, அவருக்கு நண்ப

ரான இருமல், காலம் நேரம், தெரியாமல் விழித்துக் கொள்ள அவர் அவஸ்தைப்பட்டார். விஷயத்தை ஒருவாறு கிழவரின் காதில் போடவே, ருசி கண்ட பூனை நிலையின்றி தவித்துக் தடுமாறியது.

தலையணைக்குக் கீழிருந்த மெழுகுவர்த்தியை பற்ற வைத்துக் கொண்டு, கிழவர் முன் தொடர்ந்தார். புதையல் கண்டுவிட்ட தெம்பில், குருட்டு இளைஞர் உற்சாகமாய் பின் தொடர்ந்தான். மெழுகு வர்த்தி சிந்திய ஓளியில், பெண்ணின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தார் கிழவர். அவளது நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. உடலைத் தொட்டுப் பார்த்த கிழவருக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. மூக்குத் துவாரங்களில் கைவைத்துப் பார்த்து விட்டு, நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்ட வாறு, தனது சகாவை வெறுமையாகப் பார்த்தார். எவ்வித சலனமும் இன்றி, நிர்விசாரமாய் இருந்த அவனை உற்சாகமி முந்த குரவில் விளித்தார்.

'தம்பி! இது பொம்பளதான். ஆனா... பொணம்! எந்த கொலைகாரப் பாவிகளோ, இவளை கொன்னு போட்டு இங்க கெடத்தியிருக்கான்கள். நாங்க இங்க நின்னோமின்னா, போலிஸ் வந்து நம்மளைப் பிடிச்சி உள்ள தள்ளிருவானுவ. விடியறதுக்கு முந்தி நாம்ப, இந்த ஊரை விட்டே போயிட னும்!'

பின்ம் என்றதும், குருட்டு இளைஞரின் தேகாந்திரம் எல்லாம் நடுங்க ஆரம்பித்தது.

இருளைத் துளாவியவாறு கொட்டும் பனியில் இருவரும் பீதியுடன் நடந்தார்கள்.

25.1.1969 - வீரகேசரி

அந்நியம்

சீமாவுக்கும் கிட்டிக்கும் ஆத்மார்த்த சிநேகம். இது எப்போது சாத்தியமானது என்பதை இவனால் தீர்மானிக்க இயல வில்லை. மிகச் சமீபத்தில் இப்படியொரு இறுக்கம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இவன் அவளுக்காக கொண்டு வரும் திண்பண்டங்களில் பாதி துரித கெதியில் கிட்டிக்குப் போய் சேர்ந்து விடும். மூன்று வயதுக் குழந்தையிடம் இப்படியும் ஈரம் சுரக்குமா? இவள் அதன்மீது காட்டும் கரிசனை ஒரு பக்குவழுள்ள தாயின் பரிவை ஞாபகப்படுத்தும். அதை, கன்னம் சேர்த்து அருக ணைத்துக் கொஞ்சம்போது சின்ன ரோமங்கள் சிலிர்த்து நிமிரும். மெல்லிய மேல் மீசை உயர நீலக் கண்கள் பளபளக்க பல்லை வெளிக்காட்டி, ஆவல் இழைய, மியாவ்! எனக் குரல் கொடுக்கும்.

பூனைமீது இவனுக்கொன்றும் பெரிய பிடிப்பெதுவு மில்லை. அருமை மகள் சீமாவுக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்ற காரணத்தினாடே, இப்போது புதிதாய் கட்சி மாறியிருக்கிறான். அவ்வளவுதான். இதன் சகவாசத்தால் இவன் எதிர்கொள்ளும் எரிச்சலும் சங்கடங்களும் தவிர்க்க முடியாதது. ஆனாலும் விழிகளை மிரள் மிரள் உருட்டி, நாலர் பக்கமும் பார்வையை அலையவிட்டு உடலைச் சிலிர்த்து தரையில் கால்கள் அழுந் தாது நிமிர்ந்து நடக்கும்போது எங்கோ பதுங்கி வாழும் இதன் அசல் இவனது ஞாபகத்திற்கு வரும். கூடவே ஒரு அசட்டுக் கற்பனையும் சிறகு விரிக்கும்.

ஒரு கம்பீரமான பூனையைப் பிடித்து மையினால் உரு மாற்றி அருகில் வைத்து போட்டோ எடுத்து, ‘இது அசல் புலிக்குட்டி தான்!’ என்று யாரிடமாவது புளுகித் தள்ளினால் என்ன, என்ற அபூர்வமான ஆசைதான் அது. கிட்டியின் கடந்த காலம் இவளுக்குப் பரிச்சயமானதுதான். இதன் தாய் இவனில் உதிர்த்து விட்டுப் போன அந்தச் சோகச் சிதறல் இன்னும்

சரலிப்பு வற்றாமல் இருக்கிறது. இங்கும் அங்குமாய் தாய்ப் பூனை எல்லா இடங்களிலும் சுற்றித் திரியும். அதன் வக்கிரமான பார்வை, அலட்சியமான நடை, கள்ளத்தனம் எல்லாம் இன்னும் நினைவுத் திரையில் நிழலாடுகின்றன.

சிலவேளை அடுக்களையில் அத்துமீறிப் பிரவேசித்து களவு தின்று இவன் மனைவியிடம் விறகுக் கட்டையினால் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு ஓடிப்பிழைக்கும். இதை வட்ட மிட்டு மோப்பம் பிடித்தவாறு தொடருமே ஒரு கடுவன் பூனை. தொடர்ந்து, ஊடல், கூடல், சீறல், பிராண்டல், எல்லாமுமாகி காதல் விரிவடையும்.

அமானுஷ்ய உயிர்களுக்கும் சிருஷ்டி விளையாட்டு உவப் பான சங்கதியாய் இருக்கலாம். ஆனால்? இருளின் மோன தவத்தை முரட்டுத்தனமாய் குலைத்தும் - பாதிராத்திரி நித்தி ரைக்கு வேட்டு வைத்துக் கலைத்தும் - இவை எழுப்பும் பூதாரமான கதறலும், அட்டகாசங்களும், மனிதனின் இராக்கால நிம்மதிக்கு விடுக்கப்படும் பயங்கர அச்சுறுத்தல்கள்!

உச்சியிலிருந்து பீறிட்ட கிரண வெப்பத்தை உள்வாங்கிய களைப்பில் மரங்கள் சோர்ந்து நின்றன. மழைக் காதலனின் சரலிப்பான வருகைக்கு சமிக்ஞை காட்டும் பூமிப் பெண். வீரியமிழந்து வரும் காற்றின் பிரவேசத்திற்கு கரிசனை காட்டாத செடி கொடி தாவரங்கள் ஒரு சூடான பகல் பொழுதின் உஷ்ண வெப்பம் தாங்காது இவன் முற்றத்து மர நிழலைத் தஞ்சமாக்கிக் கொண்டான்.

குட்டிக்கு வாஞ்சையோடு பாலுட்டிக் கொண்டிருந்த அது, எதையோ நினைத்து தன்னை விடுவித்து எழுந்து நின்று சிலிப்பி உதறி கைகால்களை நீட்டிச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டது. அடுத்த கணம்...! ஒரு அவசர உந்துதலில் குட்டியை விட்டு விட்டு பாதையின் குறுக்கால் எகிறிப் பாய்ந்தது. விரைவாக வந்த லொறி ஒன்றின் கனத்த டயர்களுக்கடியில், சடக்! என்ற ஒசையோடு, நசங்கிப் பாதையில் குடல் சிதறி அகோரமாய் சீவனை விட்டது. இந்தக் காட்சி தந்த அதிர்விலி ருந்து இன்னும் இவனால் முற்றாக நீங்க முடியவில்லை.

கிட்டி அனாதரவாகிக் கத்தித் திரிந்தது. இவன் வீட்டிலில் ஸாத பொழுதில் அதன் அவலம் மகளைப் பாதித்திருக்க வேண்டும். விளைவு, இந்த வீட்டினுள் இதன் வருகை ஸ்திரமாகியது. இப்போது இது சொந்த உறவுகளில் ஒன்றாகிக் கலந்த போதும் இவனது மனைவி மட்டும் நிர்தாட்சண்யமாய் எதிர்ப்பை பறைசாட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

பூனையின் முடி பிள்ளையின் வயிற்றில் உணவோடு உட்சென்று பொல்லாத நோய்களைக் கொண்டு வரலாம் என்பதும் அவளது அனுமானங்களில் ஒன்று. அன்று, விடிகாலைக் குளிரில் இவன் வெடவெத்து உறங்கும் வேளை. ஒரு மனுஷ வெப்பம் மிக நெருங்கி வந்து உடலைத் தழுவியபோது இதமாக இருந்தது. வேண்டுதலும் எதிர்பார்ப்பும் இல்லாத இரவுகளில்கூட திடுதிப்பென கிட்டும் சுக அனுபவங்களில் இதுவும் ஒன்று.

அந்த நிமிஷ நிகழ்வுக்கான தாற்பரியமும் அர்த்தமும்தான் என்ன? இவன் மனச்சிலந்தி கேள்வி இழைகளுக்குள் மூச்சத் திணறியது. பெண் மனம் கிளர்ந்து மயங்கி மகிழும் கணங்கள் எவை? மழை தரும் மகிழ்ச்சி, குளிர்காற்றின் உதறவு, வெப்பத்தட்ப, காலமாற்றம், இவற்றில் எதுவாக இருக்கும்? ஒரு சுகானுபவத்தை வரவிடுவதற்கு அப்படி என்ன பெரிய சுயவி சாரணை வேண்டிக் கிடக்கிறது.

இவனுள் எசு பிச்காய் எண்ணங்கள் சமர் புரிந்தன.

உரக்கம் கலைந்தும் மூடிய இழைகளுக்குள் கணவுகள் ஏன் நிழல் விரிக்கின்றன? பரவசங்களுக்கு சிறகு முளைக்குமென்றால் மனிதனுக்கு கிளை தாவுதல் ஒன்றும் அசாத்திய காரிய மில்லை. திடுரென கற்பனைக் கோட்டை சரிந்து தரைமட்டமா கியதில் மின்னவின் அதிர்வு! ஆள் மாறாட்டமக்கூட அமானுஷ்ய உருவில் வரும் சாத்தியம் உண்டா? இவன் இல்லத்தரசி பத்தடி தள்ளி தரையில் குறட்டை விட்டுத் தூங்க, கட்டிலில் கிட்டி இவன் சரீரத்தோடு ஒட்டியபடி சுருண்டு கிடக்கிறது. ஏமாற்றத் தைக்கூட ஒரு அனுபவமாக மட்டும் எதிர் கொள்ளும் பக்கு

வம் வாய்க்குமென்றால் வாழ்க்கை எத்தனை சுகமாக இருக்கும்?

அலையடித்துக் குழுறியதில் எண்ணத்திவலைகள் உடைந்து சிதறின!

“ஒங்களுக்கு எப்பிடிச் சொன்னாலும் நீங்க கேக்கிற இல்ல! இந்த நரகப்பூனையை எங்கெயெண்டாலும் கொண்டு பெயித்து தொலச்சிட்டு வரச்சொல்லி, ராவைக்கு கட்டிலேயும் பெட்சிட்டையும் ஹராபாக்கிற இந்த மூதேவி! கழுவிக் கழுவி ஏன்ட கை சந்து கழன்டு, விளப்போற, பெரிய அதாபு!”

வார்த்தைகளின் கணத்தில் முகம் சிவந்து துடித்தது அவருக்கு.

இதன் ஒட்டுறவால் குடும்ப அன்னியோன்யம் கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பாகிக் கொண்டிருந்தது. இது நிமித்தமாக மகள் தினமும் உம்மாவிடம் அடிவாங்கும் படலம் வேறு நீண்டு கொண்டிருந்தது. பிரச்சினையின் உக்கிரம் தணியாதா என்ற கேள்வியில் மனம் அவலப்பட்டது. கிட்டியை எங்கா வது கொண்டு போய் தலைமுழுகுவதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை என்பதை தீர்க்கமாக உணர்ந்தான். இது ஆகும் பட்சத்தில் இதுவிடயமாக இவளது எரிச்சலை முகங்கொள்ளும் சங்கடம் இனி இருக்காது. ஆள் மாராட்டத்தால் அசடு வழியும் இரவுகளும் இருக்காது. ஆனால் ஒரே ஒரு பிரச்சினை. கிட்டியின் பிரிவால் தடுமாறிப் போகும் மகளின் நிலை மையை எவ்வாறு சமாளிப்பது? எதாவது அவளுக்கு சாக்குப் போக்கு சொல்லி சிறிது நாளைக் கடத்தி விட்டால் பின்னர் சகஜநிலை திரும்பலாம். இனி கிட்டியின் நாடு கடத்தல் விவகாரத்தை எப்படி எப்போது நடத்தலாம் என்பதில் இவன் நாரைக் கொக்காய் காத்திருந்தான்.

இன்று வீடும் சுற்றுப்புறமும் ஓய்ந்து வீடு அமைதி தட்டிப்போயிருந்தது. எல்லா வகையிலும் சாதகமாய் இருந்தது. காரண காரியத்தோடு விழிகளை நாலாதிசையிலும்

அலைய விட்டான். சீமாவை அவள் உம்மா கிணற்றடியில் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தாள். கிட்டி எங்கே போய் தொலைந்திருக்கும்? என்ற வினாவிற்கு உடன் விடை கிடைக்கத் தது. அது முன்வாசல் கதிரையில் ஹாயாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு செயற்கைத் தனமான வாஞ்சையோடு அதன் உடலை மெல்லத் தடவினான். ஏதோ ஒரு ஆபத்து வரப்போகிறது என்பதை முன்கூட்டியே அறிந்து தானோ என்னவோ கண்களைத் திறந்து கோபத்தோடு முறைத்து முகத்தை விகாரமாக்கி மியாவ் என்று சமிக்ஞை காட்டியது. பின் அசலான உறக்கத்தை உதறிவிட மனமில்லாமல் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டது. இவன் உற்சாகமடைந்தான். ஒரே தாவலில் அதனை அழுத்திப் பிடித்தான். ஏற்கனவே தயார் நிலையிலிருந்த நெலோன் பைக்குள் வசமாகத் திணித்துப் போட்டுக் கொண்டு பரபரப் பாக வெளியே கிளம்பினான்.

உசிதமான இடமொன்று அமையாமல் இவன் மனமும் பையும் சமையேறிக் கண்தன. இரண்டு மைல்களை வியர்த்து விறுவிறுத்து நடந்தாகி விட்டது. சலிப்புடன் மீண்டும் பயணத்தை தொடரும் வேளையில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் வந்து நின்று நிதானமாக யோசித்தான். இருபுறமும் பயிர் செழித்த வயல்கள். சலனமின்றி உறங்கும் ஆறு. பாதையின் குறுக்கே பிரமாண்டமான பாலம். விசாலமாய் கிளைபரப்பி எல்லா இடங்களிலும் அடர்ந்து செறிந்த மரங்கள். பாதசாரிகளின் நடமாட்டமும் குறைந்து காணப்பட்ட அந்த இடம் இவனைக் கவர்ந்தது. வயல் வரப்பினுடே உற்சாகமாக சிறிது தூரம் நடந்து சென்றான். அழுங்கிப் பிடியாய் கிட்டியை வெளியே எடுத்து ஒரு மரத்தடியில் நிர்தாட்சண்யமாய் கிடத்தினான்.

அது மூச்சுத் திணறி சோர்ந்து துவண்டு வரட்சியாய் இவனைப் பார்த்தது. சனியன் தொலையட்டும் என்ற ஆசவத பெருமூச்சோடு நடைபாதையை நோக்கி கால்களை எட்டி

வைத்தான். அதன் அழுகுரல் மிகக் கீழ் ஸ்தாயியில் தேய்ந்து கரைந்தது... காரிய சித்தியில் உற்சாகம் கரைபுரண்டது. மனை வியின் மகிழ்ச்சி முகம் இவன் மனக்கண்ணில் அசைந்தது. ஆனால் குற்ற உணர்வின் முள் குத்திய நெருடவில் நெஞ்சின் எங்கோ ஒரு மூலையில் லேசாய் வலியெடுத்தது.

“கிட்டிய எங்க கொண்டு பெயித்து வுட்டுட்டு வார! ஒங்களுக்கு கொஞ்சமென்டாலும் யோசன இல்ல. வாய் பேச ஏலாத பிராணிய சம்மா வூட்டில் இருக்க வடாம்... பாவம்!” இவனது பாதாதி கேசமெல்லாம் சினத்தால் தடுமாறியது.

கட்சி விட்டு கட்சி மாறும் அவசரம் அரசியல்வாதிகளுக்கு வரலாம். இவளுக்கு ஏன் வந்தது. சே! இந்தப் பெண்களுக்கு எப்பவும் எதிலும் நிலையான கொள்கை கிடையாது! மனதால் கறுவிக் கொண்டே அக்னிப் பார்வையை அவள் மீது சொரிந்தான்.

“ஒங்களுக்கு செய்தி தெரியாதுபோல. நேத்து அடுத்த வூட்டுக் கொல்லையில் பெரிய பொடையன் பாம்பொன்றா இருந்தீக்கி! கிட்டி அத சுத்தி சுத்தி சீறிப் பாஞ்சிருக்கிய. அதோட எல்லம்சேந்து அத அடிச்சிக் கொண்டு போட்ட எல்லாருமே அந்தப் பூனைய பாராட்டுற. சின்னப் புள்ள உள்ள எங்கட வூட்டுலேயும் அது இருந்தா பாம்பு பூச்சிகள், வர வடாது”

அவள் இறுதியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தில், வெப்பம் கண்டு மறைந்த பனிப்படலமாய் இவன் கோபாவே சம் கலைந்தது.

அவசரத்தில் இப்படிச் செய்துவிட்டோமே என்று அங்க வாய்த்தான். அவள் அடுத்து சொன்ன விஷயம் கவலையை இரட்டிப்பாக்கியது.

“மகள் வெலனேலையிருந்து பாலையெண்டாலும் குடிக்கி றாலில்லையப்பா! பூங்குட்டிய தேடித்தேடி ஒரே அழுகையும் அலட்டலும். இப்பதான் சாட கண் அசந்த”.

வீட்டில் நிலவிய அசாதாரண வெறுமையில் மனம் குமைந்து கனத்தது.

மறுநாள் பொழுது சங்கடங்களோடு புலர்ந்தது. இரவு பூராவும் கிட்டியை விளித்து உறக்கமின்றி அலட்டிக் கொண்டிருந்த குழந்தைக்கு விடிந்ததும் காய்ச்சலும் சோர்வும் வாட்டின. இவன் கவலையோடு நெடுமுச்செறிந்தான்.

“நான் கிட்டிய தேடிப் பார்த்திட்டு வாறன் - நீங்க புள்ளை அவசரமா டொக்டர் கிட்ட கொண்டு போங்க” என்று கூறி விட்டு பதைப்பதைத்த மனதுடன் வீட்டிலிருந்து கிளம்பினான். கிட்டி தொலைந்த வருத்தம், மகளின் திடீர் சுகயீனம், வீட்டில் நிலவிய வெறுமை எல்லாமுமாக இவனை அல்லாட வைத்தது. ‘இண்டைக்கு கிட்டிய எப்படியும் தேடிக் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும்’, என்ற எண்ணத்தில் வேகமாக விரைந்தான்.

மூலை முடுக்கெல்லாம் கிட்டியைத் தேடி களைத்துப் போனான். சோர்வும் ஏமாற்றமும் மேலிட அந்த அடர்ந்து செறிந்த மரங்களையும், வயல் வெளியையும் ஏக்கத்தோடு பார்த்தான். அந்தப் பிராந்தியமே ஒரு மயானவெளியாய் உள்ளு ணர்வுகளைக் கலக்கின.

கிட்டிக்கு என்ன நடந்திருக்கும்? எந்தத் தடயங்களு மில்லை! எண்ணங்கள் தறிகெட்டு ஓடின.

திட்டுத் திட்டாய் வயற்காட்டை ஊடறுத்துப் பாயும் இருள் அந்த நடுநிசி வேளை அமைதியை அசத்திவிடுமாப் போல் கேட்கும் கிட்டியின் அவலக்குரல், எங்கும் வியாபிக்கி றது. செவிகளை கூர்மையாக்கிக் கொண்டும் விழிகளை குரூர மாக்கிக் கொண்டும் மெல்ல ஊர்ந்து வரும் காட்டுப் பிராணி கள். ஒன்றாய் ஒன்றாய், வந்து, பதுங்கி, உடல்சிலிர்த்து, வீழுகம் அமைக்கின்றன. அவை கிளர்ந்து, குறிபார்த்து, தாவிப் பாய்ந்து, கடித்துக் குதறி, குருதியும் மாமிசமான சதைத் துண்டங்களை வெறியோடு விழுங்கி பதுங்கிச் செல்கின்றன.

'ஜேயோ... கிட்டி! இது என்ன கொடுமை!' இவனது ஆன்மா ஈரத்தால் கசிந்துருகியது. உடல் வியர்வையால் நனை கிறது. ஒரு வாய்பேச இயலாத ஜீவனின் படுகொலை நிகழ் வக்கு நான் பாத்ரதாரியா? என்ற கேள்வியில் இவன் கூனிக்குருகி, சோர்ந்து தள்ளாடி வீடு வருகிறான்.

'வாப்பா ஏண்ட கிட்டி வந்திட்டே!' மகள் குதுகலித்தாள். இவனால் நம்பவே முடியவில்லை இந்த அதிசயத்தை. மகளின் மடியில் மகிழ்ச்சியோடு அமர்ந்திருந்த கிட்டியை ஆச்சரியத் தோடு நோக்கினான் இவன். அது குரூரமாய் முறைத்தது.

23.6.1994

காத்துரைமிகு வாய்க்காலி பிரதிக்ஞானங்கள் இங்கு, பிரதிக்ஞானங்கள் முடிவில் வெற்றியூனிஸ் சுருளியில் வெற்றியூனிஸ் தோடு நோக்கினான் இவன். அது குரூரமாய் முறைத்தது.

காத்துரைமிகு வாய்க்காலி பிரதிக்ஞானங்கள் தோடு நோக்கினான் இவன். அது குரூரமாய் முறைத்தது.

சிதைவு

தாள் வயத்தோடு வந்த எக்ஸ்பிரஸ் ரயில், பிரதான நிலையங்களில் கணவனுக்கு அடங்கிய மனைவியாய் சாது வேடமிட்டது. ஐனநெரிசலில் மூச்சடைத்து, விழி பிதுங்கி, கழுத்தை நீட்டி வெளியே பார்த்தான் இவன். திருவனந்தபுரம் என்ற மலையாள அடசரங்கள், பெயர் பலகையில் பெரிதாய் இனங்காட்டின. களைப்பை உதறிவிட்டு கீழே இறங்கும் அவசரம் இவனுக்கு. தமிழகத்துக் காரமில்லாத உணவு வகை ஞும், உடலைத் தாலாட்ட மறுக்கும் மது விலக்குச் சட்டமும், ஜீவனை மெல்லும் அக்னி வெப்பமும், பல மாதங்களாக உடன்பாட்டுக்கு வரவில்லை. கேரளாவின் கார உணவும், கலர் கலரில் மதுக்கடைகளும், இன்னும் அதிரசனைக்குரிய வேறு வேறு சங்கதிகளும்...

இவட... தாரளமாயிட்டு... உண்டு! என்பதை இதுவரை கேள்வி ஞானமாக மட்டுமே, அறிந்திருந்தான். முதல் வருகை இப்போதுதான் சாத்தியமாயிற்று.

இந்தக் குட்டிக் காஷ்மீருக்கு இதுவரை வராதது முட்டாள் தனம்! உள்மனம் அழுது தொலைத்தது. ஒரு வியாபார காரியமாக இங்கு வந்ததில், 'ச ராஜ்யம் வளரே சௌந்தர்யம்', ஆயிற்று!

மப்பும் மந்தாரமுமாக, வான் முகட்டிலிருந்து எப்போதும் பன்னீர் சிந்தும் சின்னச் சிதறல். ரயிலில் இருந்தே அனுபவித்த போது, இவனுது தாயகமான இலங்கைத் தீவும், அதன் மார்பகமான மலையகமும், மனதில் நிமுலாடின. இரண்டும், அந்நியமாய் அர்த்தம் தரவில்லை. இன்னொரு வசதியும் அனுகூலமாயிருந்தது.

தமிழும், ஆங்கிலமும், கூடவே மலையாள மொழிப் பரிச்சயமும், இவனுக்கு பெரிதும் கைகொடுத்தது. இரு சுகாப் தங்களுக்கு முன்புவரை, ச மலையாளிகளில் பலர் சிறிலங்கா

வில், செறிந்து கிடந்தார்கள். ஹோட்டல், தையல், பீடிக் கம்பெனி, கள்ளிறக்கல், அரசு நிறுவனங்கள் என்று எங்கும் வியாபித்தார்கள். இங்கு இவர்கள் சமயா சமயத்தில், சின்ன வீடுகளையும், வசதிக்கேற்ப நிர்மாணித்தார்கள். அன்றைய கம்யூனிஸ்ட், இயக்கவாதிகளில் ஒருவனாக இருந்தபோது சகாவுக்களின் சிநேகத்தில், இம்மொழி இவனுக்கும் கை வந்தது.

சர்வதேச விருதுகளை கலை இலக்கியத்தில், பெற்றுப் பூரிக்கும் மொழியல்லவா இது! எதுவோ, இந்த மண்ணைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு இப்போதாவது கிடைத்ததே! என்னச் சிதறலுக்குத் தடை போட்டுவிட்டு பிரதான பாதையின் விளிம்பில், வந்து நின்று, சற்று நிதானித்தான்.

‘சாரே!... ஆ, பை, இவட, கொடுக்கா!’ ஞான் கொண்டு வராம்’

குரல் வந்த திக்கை கவாரஸ்யமின்றி வெறித்தான். இவன், பொதி சுமக்கும், கூலியாள், எனத் தெளிந்து,

‘வேண்டா! நீங்கள், புத்தி முட்டெண்டா! எனிக்கு சாதிக்கும்’ என்றான் சரளமான மொழியில்.

‘ஏ புருஷோத்மன், வல்ல தெம்மாடியோ, கள்ளனோ அல்லா! சத்யம் பற்யுந்த, என்னே, சார் விசுவசிக்கனும். ஞான், வித்தியாப்பியசம், உள்ளவனா. காலத்து தொட்டு, ஊனு கழிச்சிட்டில்லா. வயறு வெசந்திட்டு, பாடில்லா. எனிக்கு, பைஸா வேண்டா! ஊனு, கிட்டியா, மதி, பிளீஸ்!

அவனது வார்த்தைகளில், பணிவும் சோகமும் இழையோடின. பாத்திரங்களைப் படைக்கும் பிரம்மா, நான், இவனது பாத்திரம் என்னவாக இருக்கும்? இவன், ஒரு சரமான பார்வையால் அவனது பாதாதி கேசத்தை, பவ்வியமாக அளந்தான்.

அடர்ந்த கறுப்பு தாடிக்குள் விரக்தி சுமக்கும் முகம். யோக்கிய, அயோக்கியத்தனங்களை, உடன் நிர்ணயிக்க இயலாத உதட்டுச் சிரிப்பு. தளர்ந்து சோர்ந்த விழிகளுக்குள் திட்சண்யம் மட்டும் பிரத்தியேகமாகத் தெரிந்தது. ஆழமாகப்

பார்த்தால், அலட்சியம் செய்ய மனம் வராத தோற்றும். அவன் ஆங்கிலத்திலும், மலையாளத்திலும், சுத்தமாக சளசளத்தான்.

இவனுக்கு இப்படியும் நினைக்கத் தோன்றியது. இங்கு, கூலிகளும், ஆட்டோகாரரும், பெரும்பாலும் ஒரே ரகத்தினர் தான்! கிராக்கி கையில் கிடைக்கும்வரை உன்னதமாய் நாணயம் தரிப்பர். குறித்த இடம் வந்ததும், கூடுதலாய்க் கறக்கச் சண்டியர்களாக விஸ்வரூபம் எடுப்பர்.

இந்த அனுபவங்கள் ஒன்றும் இவனுக்கு புதியவை அல்ல! என்றாலும், இவன் எந்த வகையை சார்ந்தவன்? ஒரு ஜோப்பியனின் அங்க அசைவில் இளநைகை உதிர்த்து, சட்டென, அவன் கைக்கு, தோள்கையை மாற்றிவிட்டு, நிமிர்ந்து நின்று சம்மதம் தெரிவித்தான்.

அவன் முகம்மலர்ந்து, 'தேங்யு வெரிமச்,' என்றான். புறச்சுழலில் மனம் ஒன்றி இருவரும் மெல்ல நடந்தார்கள். நகிளின் மையத்தில் அமைந்துள்ள, பிரதான பாலத்தை, கடக்கையில் பேச்சுக்குரல்கள் செவியை நிறைக்கின்றன.

கொழும்பு புறக்கோட்டை இவன் மன அரங்கில் நிழலாடின.

இவனுக்கு ஆண், பெண், பச்சை மலையாளத்தில், பரஞ்சா, குறைஞ்சா, உதிர்த்து ஜோடியாகச் சென்றார்கள். இந்தப் பேரழகுப் பெண்களின் அழகில் சித்தம் தடுமாறாத வெளியூர்வாசிகள் இருக்கவே முடியாது. இத் தேவதைகளை மேடுபள்ளத்தில் இறக்கிவிட்டுப் (மலை-ஆழம்) போனது யார்?

இந்நாட்டின் புகழ்பூத்த படைப்பாளி உருபு, சுந்தரன்மார், சுந்தரிமார், என்று தனது நாவலில் புகழ்ந்தது இவர்களைத் தானோ?

சிந்தனையைக் குலைத்தான் முன்னால் நடந்த புருஷோத்தமன். 'சார்! இவட எத்தர திவஸம் தாமஸிக்கான் உத்தேசம்?'

'கொரச்சி திவஸம் மாத்ரமானு...!'

அவன் இவனுடன் கூடவே நெருங்கி நடந்தான்.

'எவ்ரெஸ்ட் லாட்ஜில் நல்ல சௌகர்யம் உண்டல்லோ?'.

'பின்னே, எந்தா. காசு கொரச்சி கூடுதல் எந்து மாத்ரமானா...!' 'காசு கூடுதல் ஆனாலும் சௌகரியம் முக்கியம்', என்றான் இவன். கூடவே நின்று, அறை எடுத்து, எல்லா உதவிகளையும் செய்து கொடுத்தான் புருஷோத்மன். பணம் பிடுங்கும் நோக்கமோ, நேர்மையீனங்களோ, இல்லாமல் சிநேக பூர்வமாக நடந்தது, அவனில் இவனுக்கு பிடிப்பு வளர்காரணமாயிற்று. சுற்றுப்புற சூழலும், இடமும், இவனை வெகுவாக ஆக்ரமித்தது.

ஜன்னலினாடே மார் நிமித்தி திண்மைகாட்டும், மலைத் தொடர், எழில்சிந்தும் இயற்கைக் காட்சிகள் எல்லாம் மன திற்கு இதமளித்தன. பாதையில் பிருஷ்டம் குலுக்கி வேலைக் குச் செல்லும், பிராமண - நாயர் ஸ்திரீகள், இவனுள், கவிக் கிளர்ச்சியூட்டினர். புருஷோத்மனிடம் சாப்பிட்டு வரும்படி பணம் கொடுத்தான்.

'சாருக்கு எந்தா வேண்டது? ஞான் கொண்டு வராம்!'

'ஐ வோண்ட், பிரண்டி, எண்ட், மிக்ஸர்!' என்று சொன்ன தும், அவன், 'வீ - வோண்ட்...!' என்று திருத்தினான். சிரிப்பொலி அறையை நிறைத்தது. பக்கத்து அறையின் வானொலி யேசுதாஸை முழங்கியது. உடம்பைக் கழுவ பாத்ரும் பக்கம் போன இவன் தெருவில் கேட்ட கூச்சல் சத்தத்தால், திடுக்குற்றான். ஏதும் கலவரங்களோ? என திகைத் துப் பரபரத்து, பாதையை வெறித்தான். ஒரு பிரமாண்டமான ஊர்வலம் அரிவாள், சுத்தியல், தாங்கிய கொடிகளுடன், வீதியில் முழக்கமிட்டுச் சென்றது. இலங்கையில் முன்னாள் மேதின ஊர்வலங்கள் இவனில் ஞாபகமேறின.

அங்கு - அரசியல் இருளில், மனிதம் தொலைந்ததில் இனங்களுக்கு இடையில், எத்தனை பெரிய இடைவெளி! உழைக்கும் வர்க்கத்தின் முனைப்பும், நேசிப்பும், சிதைந்து

போன அவலம் அங்கு..., அந்தப் பாதிப்பை எண்ணி உள்ளூர் மனம் விசனித்தான் இவன்.

பிராண்டியும், மிக்ஸருமாக, புன்முறுவல் பூத்தான் புரு ஷோத்மன். இருவரும் பலநாள் நெருங்கிய நண்பர்களாக, நட்புணர்வில் திளைத்துக் குதூகலித்து, மது அருந்தினார்கள். தத்துவங்களும், சுயதாற்பரியங்களும், வெடித்துச்சிதற, அன்னி யம் துறந்த நெருக்கத்தில், இருவரும் இணைந்து தீர்க்கத்தோடு ஜக்கியமாயினர்.

அவனை வெறும் வழிப் போக்கனாக மட்டும் நினைத் தது, எவ்வளவு பெரிய தவறு! அவனது வார்த்தைகளில், புத்திஜ்வி நெடி வீசியது. மாக்ஸ், லெனினை, சமூகவியல் பரினாமத்தில் சாட்சிகளாக்கி, மேற்கோள் காட்டினான்.

கலை இலக்கிய, துறைகளில், அவனுக்கு ஈடுபாடு அதி கம் இருந்தது. வைக்கம் பஷ்டிரும், தகழியும், பொட்டேக்காடும், நவீன இலக்கியத்தின் நதிமூலங்கள் என்று விமர்சித்தான். அடிரும், அரவிந்தனும், கலைப்பரிமாண, காத்திரங்கள் என்றான். இலங்கை நாட்டு யுத்தம் பற்றி கரிசனையோடு கேட்ட நிந்தான்.

இவனுக்கு இப்படியொரு புத்திஜ்வி நண்பன் கிடைத்த தில், பேருவகையாயிற்று. மலையாளிகளாயிருந்து, தமிழில் கதை படைக்கும் மாதவன், நீலபத்மநாபன், தோப்பில் மீரான் - ஜெயமோகன் பற்றி விதந்து பேசினான். தமிழிலும், அவனுக்கு பரிச்சயம் இருப்பது கண்டு இவன் வியந்து போனான்.

'குடிப்பழக்கம் எப்பவும் விருப்பமுள்ளதோ?' அவன் விழிகளைப் பெரிதாக்கி ஆர்வத்தோடு கேட்டான்.

'எப்பவுமில்லை சில நேரங்களில் மட்டும்!'

'எனிக்கு அது இல்லையென்றால், ஜீவிதமே இல்லை சாரே! ஈ லோகத்தின்டே, விநாசங்கள் ஒக்க, காணான்டு, இரிக்கான், கல்மிஷம் கொண்ட, மானுஷ்யரிலிருந்தும் அன்னி யப்படான், ஈ மது மாத்ரமானு, சகாயம் புரியுந்தது! சுத்யம்

பறயனுமென்கில், மதுவானு நமக்கொக்க ஆக்மார்த்த சினேகி தன்!'

ஒரு ஞானியின் சாயலில் மனம் திறந்து பேசினான். 'என்டே சொப்னங்கள் வட்சியங்கள் ஒக்க நசிஞ்சி போயிசாரே!'

உள் மூட்டும் சோகம் வார்த்தைகளில் தெறித்தது. ஐ ஆம், ஏ, கிராஜாவேட், எண்ட், கவர்மெண்ட், சேவண்ட், லீடர் ஓப் லேபர் யூனியன். ஸோ...அந்த பிரதாங்கள் நசிஞ்சி போயிட்டு, பல கொல்லங்கள் ஆயிப்போயி. எனிக்கு உள்ள விசனம்...?

பாவப்பட்ட குஞ்சகளும் எண்டே சுகுமாரியுமானு... கலங்கிப் பேதலித்த விழிகளுக்குள், அவனது சுயத்தின் வடு விசாலமாய் தெரிந்தது. புருஷாத்தமனின் வாழ்க்கையை அறியும் ஆவல், இவனில் கிளர்ந்தெழுந்தது. என்றாலும், போதை வசப்பட்டவர்கள் எத்தனை நிதானம் தரித்தாலும், பேச்சில் மிகையும், தன்னைப் பற்றிய பக்கசார்பான நியாயங்களும் நிறைந்திருக்கும். இந்திலையில், சுத்தியத்தின் துல்யம் சாத்தியமற்றது என்பதை இவன் அனுபவஷ்டுவமாக அறிந்து வைத்திருந்தான்.

இதை பிறிதொரு சுந்தரப்பத்தில் அறியலாம், என்ற தீர்மானத்தில், தலையை உயர்த்தி இடக்கையை அடுக்கெடுத்து, கடிகார முட்களை, கருசனையோடு பார்த்தான். இதை கூட்சமாகப் புரிந்து கொண்ட அவன், 'பொன்னு சாரே, எண்டே ஜீவித, கதா, பின்னீடு பறையாம்', என்றவாறு, முலை மார்பில் அழுகை தொலைத்த மழைலையாய் மனம் ஆசுவதமானான்.

சில கணங்கள் மெளனத்தில் கரைந்தன. மீண்டும் அவன் இப்படிக் கேட்டான்.

'சாருக்கு எதிலெல்லாம் வளரே பிரியமுள்ளது?'

'சாகித்தியம் - சமூக சேவை'

'சரி! செக்ஸ் விருப்பமுள்ளதோ?'

‘அதை வெளிப்படையாக வெறுப்பவன்கூட உள்ளுக்குள் விரும்புவான். அது ஒரு தவம். கண்ட சக்தியில் இறங்குபவ னுக்கு அல்ல. ஒரு அந்திப் பொழுதின் ஜீவகளையில் மனம் வயிப்பனுக்கு.’

‘ஒரு சௌந்தரியமுள்ள ஸ்திரியிடத்து போவான். நிங்க ஞுக்கு வல்ல ஆட்சேபனை எந்தெந்திலும் உண்டா?’

இவ்வளவு கெதியில் நெருங்கி விடுவான் என்று இவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

‘அது என்ன வியாபார ஸ்தலமா?’

‘அல்லா... ஒரு பாவப்பட்ட குடும்பம்!’

‘அவளுடைய பர்த்தாவு...?’

‘சுகக்கேடு காரணாயிட்டு ஷீணித்து கெடக்கினுண்டு!’

‘அவன் சம்மதிப்பானா?’

‘சம்மதிக்கும்!’

‘அழகுள்ளவளா?’

‘ரதியிண்ட உடன்பொறப்பு!’

செம்மீன் கறுத்தம்மையும், சிதம்பரம், சமீதா பட்டேலும் விழிகளில் கதை சொல்ல இவன் இப்போது ஒரு புதிய உலகில் சர்சரித்தான். ஒரு வித்தியாசமான கதைக்கருவும், ஒரு மாறு பட்ட இன்ப அனுபவமும், இவனை வாவென்று சைகை காட்டுவதாய், மகிழ்ந்தான். அந்தத் தம்பதிகள் பற்றிய பூரண தகவல்கள். புருஷோத்மன் மூலமாய் இவனுக்குக் கிடைத்தது.

அந்நாளில் அப்பெண்ணின் கணவன் ஒரு தீவிர தொழிற் சங்கவாதியாய் இருந்தானாம். வேலை நிறுத்தம் போராட்டம் என்று முதலாளிமார்களின் சிம்ம சொப்பனமானான். இதனால் பெரும் நஷ்டம் கண்ட பிரபுத்துவம், கூலிப்படையை ஏவி இவன்மீது பழி தீர்த்துக் கொண்டது. இவன் குற்றுயிராய் கிடந்து பலகாலம் சிகிட்சை பெற்று தெய்வாதீனமாக உயிர்

பிழைத்துக் கொண்டான். நாள்டைவில் அவனது நரம்பியக்கங்கள் பெரிதும் ஸ்தம்பித்தன. அந்த பாதிப்புகள் புருஷ வீரியத்தை பெயர்த்தெடுத்து விட்டது. அவனது இளம் மனைவி இல்லற சுகமின்றி, கண்ணீர் வடித்தாள். மறுமணம் செய்து கொள்ளவும் அவள் இசையவில்லை.

இறுதியில் இருவரும் சேர்ந்தே இந்த விகற்பமான முடிவிற்கு வந்தார்களாம். மிக அழுர்வமாக வெளியூர்க்காரர்கள் யாரும் வந்தால், அந்தரங்கமாக இந்த நாடகத்தை அரங்கேற்று வார்களாம். இந்த நிகழ்வின் இணைப்பதிகாரியாய் புருஷோத்மன் அவ்வப்போது கடமையாற்றுவானாம்.

ஒரு குடும்பத்தின் கதை எப்படியெல்லாம் கோணலாகி, கோரமாகி, சிதைந்து விட்டது என்பதை நினைக்கையில் இவன் உள்ளனம், உருகிக் கரைந்தது. வெளியே சென்றிருந்த புருஷோத்மன் கையில், மலையாள நாவல்களோடு திரும்பி இருந்தான்.

மதிலுகள்: வைக்கம் பஷீர்
கயிறு : தகழி
கசாக்கிண்டே இதிகாசம்: விஜயன்
இருட்டிண்டே ஆத்மாவு: கேசவதேவ்.

அவற்றுக்கு மகிழ்ச்சியோடு பணம் கொடுத்தபோது அவன் ஏற்க மறுத்து விட்டான். திருவனந்தபுரத்திலிருந்து இருபத்தைந்து கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள, வர்க்கல, என்னும் கிராமத்திற்கு புருஷோத்மனுடன் போவதற்கு இவன் ஆயத்தமானான். அந்த அழகிய அனுபவிக்கத்தான்...

‘சார் எடத்து, ஒரு காரியம் பறையான் உண்டு! ஜன்னலி னாடே தெரியும் மலைத் தொடர்களை வெறித்தவாறு அவன் பீடிகை போட்டான்.

‘NOT WE LIVE, BUT WE SURVIVE!’

ஞக்கள் ஜீவிக்கினில்லா - பட்சே, இருக்கினுண்டு எங்கன்றோ, இது ஆஸ்திரேலியக் கவி ஹோப், பறஞ்ஞ வார்த்தகானானு!'

'இப்ப எதுக்கு இந்த வாசகம்?'

'அத்தியாவலியம் உண்டு. சார் என்னப்பற்றி எந்து விஜா ரிக்குந்து?'*

'நல்ல சிநேகிதன்.'

'வெரிகுட்! சிநேகிதன்மார் தம்மில், கபட முகம், தெற் றல்லோ, அது கொண்டு ஞான் நிங்களடத்து சத்தியம் பறயான் விளையுந்து...'

புருஷார்த்தம் ஹீணித்து, நசிஞ்சு போய, ஆ பெண் ணிண்ட பர்த்தாவு, ஞான் ஆனு, நிங்கள் இப்போல் காணான் போகுந்தது, என்டே சுகுமாரியையானு!'

'அந்தப் பெண்ணின் புருஷன் இவனா?' என்று இவன் விதர்த்து அதிர்ந்தான்.

'சரி சாரே! இனி நமக்கு அவடப் போகாம்!' புருஷோத்மன் துரிதப்படுத்தினான். சமை இறங்கிய மனதோடு, இவன் கனிவோடும், அர்த்த புஷ்டியோடும், அவனைப் பார்த்தவாறு சொன்னான்.

நான் வரவில்லை. நீ மட்டும் வீட்டுக்குப் போகிறாய்! இதோ பணம். கொஞ்ச நாளை, சந்தோஷமா, நீ வீட்டில் கழிக்கலாம். சீ, யூ, குட்பை.

அவன் ஒரு கணம் மலைத்துப் போனான் 'நீங்கள் ஏன் வரவில்லை?' என்ற கேள்விக்கு பதில் அறியத் துடித்தான் அவன்.

இவன்மிக நிதானமாகக் சொன்னான். 'நான் ஒரு போதும் நண்பனின் மனைவியை தீண்டுவதில்லை!'

5.12.1992

தெளிவு

உச்சி வெய்யில் உடலை வெப்பமேற்றி முதுகை நன்னக்கி றது. மேடு, பள்ளாம் என்று சைக்கில் மிதித்ததில் கால் விரல்களில் ஊமைவெலி கையில் கடிதக்கட்டுடன் வியர்வை நெடியோடு, ஊரை வலம் வருகிறேன் நான். காற்றை யாரோ கடத்திக் கொண்டுபோன பிரமையில், மரங்கள் சோகம் சுமக் கிண்றன. எதிர்பார்ப்பில் சிறகு முளைத்த மனித ஈக்கள், என்னை நோக்கி விரைகின்றன. கனவிலும் நினைவிலும் கடிதக்காரனை ஆராதிப்பதில் ஆசுவதம் காணும் புது யுகமிது.

“எங்களுக்கு கடிதம் இருக்கியா?” பல தடவைகள், கேட்டு செவி மரத்துப் போன கேள்விதான் இது! என்றாலும் தினமும் வந்து தொலைக்கிறேன் கடிதங்களோடு. பதிலை கம்பியூட்டர் கெதியில் அறியத்துடிக்கும், அவசரக் குடுக்கை கள், வெளிநாடு போன பர்த்தாவை நினைத்து உருகி, கனவுகள் சுமந்த கண்களால், வினா எழுப்பும் ஒற்றைக் குயில்கள். ஆத்மார்த்த சினேகிதனை வரவேற்கும் உற்சாகத்தோடு, நெருக் கமாய் ஓட்டிக் கொள்வோர். உறவுமுறை விளித்து காரியத்தை கச்சிதமாய் அறிய விழைவோர்.

இப்படி பல ரகத்தினரை, தினமும் பார்க்கிறேன். அத்தனை முகங்களிலும் பளிச்சிடும் பாவங்கள் எனக்குப் பரிச்சய மானவை. இந்த அந்நியமற்ற யதார்த்தத்தில் ஒரு மழுலையைப் போல், மனதை பறிகொடுக்கிறேன். நிழல் படுத்துறங்கும் குறுகலான செம்மண் பாதை. வெள்ளைப் புறாக்கள் துள்ளிக் குதிக்கும் கலவன் பாடசாலை. விழுது பரப்பி அடர்ந்து செறிந்த ஆலமரம், துல்லியம் துலங்கும் இறை இல்லமாம் பள்ளிவாசல். குச்சில் வீடுகள், மாடி வீடுகள், தேனீர்க்கடைகள் குப்பைக் கடதாசிகளை மென்று சுவாரஸ்யமின்றி செல்லும் கால் நடைகள் இன்னும் செயற்கை முகம் தரிக்காத கிராமத்து புன்சிரிப்புக்கள்.

அத்தனையும் அழகாய், ஆத்மார்த்தமாய், தரிசனம் காட்டி, அடிநெஞ்சில் பதிவாகின்றன. 'பாருக் நானா! எனக்கு கடிதமீக்கியா?' பெண்சாதியை சலுதிக்கு அனுப்பிவிட்டு, பரம பக்தனாய் மாறி பள்ளியும் கையுமாய், தொப்பியும் தலையுமாய், வேஷம் தரித்த நிஷ்஠ார், பதறிக்கொண்டு பாதையின் குறுக்கால் பாய்ந்தான்.

'ஒன்ன... பஜாரில் பாத்தன் காணல்ல! ஒனக்கு வெளி நாட்டு கடிதமொண்டு இருக்கி...!'

வார்த்தைகளை அழுத்திச் சொல்லிவிட்டு, அவன் மனைவி சுலைஹாவை ஆர்வத்தோடு தேடிக் கொண்டிருந்தேன். கடிதக்கட்டுக்குள்தான், அதற்குள், அடுக்களையை உருட்டும் - பூனையாய் படபடத்தான் அவன்.

'ரெஜிஸ்டர் காயிதமா? நல்லாப் பாருங்க!' வெசாக் காலத்து தோரண பல்புகளாய் ஆந்தை விழி ஒளி உமிழுந்தன!

'ரெஜிஸ்டர்தான், இதில் கையொப்பம் போடு!'

கடைக்கண்ணால் அவனை நோட்டமிட்டவாறு ஒரு கவலைப் பெருமூச்சு விட்டேன். அது அவனுக்கு வெளிநாட்டுப் பணம் வந்துள்ளதே, என்ற வயிற்றெரிச்சலினால் அல்ல! ஒரு நாடக இயக்குநராக என்னால் வரமுடியாமல் போனதே என்ற ஆதங்கத்தினாலேயே அப்படி ஒரு திறமை, எனக்கு வாய்த்தி ருந்தால், நடக்கிற கதையே வேறு. கேள்வி, பார்வை, இல்லாமல் இவனை இராவணன் ஆக்கி வேடிக்கை பார்த்திருப்பேன்.

அந்த இறுகிய முகத்தில், அப்படியொரு அசாத்திய முரட்டுத்தனம்! மின்னல் வேகத்தில், கையெழுத்தை போட்டு விட்டு, கடிதத்தை மடித்து சட்டைப்பையில், தினித்துக் கொண்டான். கோழிக்குஞ்சை அலகால் கவ்வி, அசகாயமாய் பறக்க முயலும் காகமாய் அவன் நழுவுவதற்கு முன், என் பஞ்சப் பாட்டின் முதலடியை கீழ் ஸ்தாயியில் சுரம் கூட்டி னேன்.

'நிஷ்஠ாரு! ஒரே தல சுத்தா...யிருக்கப்பா! வெலனலயி ருந்து, ஒன்டும் தின்னவுமில்ல...' என் சோக ஆலாபனையில்

ஒன்றும் அவன் சொக்கிப் போகவில்லை. சனியன் தொலையது! ஆளை விட்டால் போதும்! என்ற ஏச்சரிக்கை உணர்வோடு ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை, விட்டெறிந்துவிட்டு தப்பினேன், பிழைத்தேன் என்று தாவிப் பறந்தான்.

இதற்கு மேல் இந்த ஏருமைக் காம்பிலிருந்து மேலதிகமாக, பால் சுரக்கப் போவதில்லை என்ற உண்மை நான் அறிந்ததுதான். என்றாலும் இதிலே என்னத்தை ஆகப்போகுது! கடைக்குப் போய் ஒரு சின்னக்கடி ஒரு குடி, நோட்டுகைமாறிவிடும். பெரிய தருமம் பண்ணியதா நினைப்பு, கருமி பலவீலன். அடிமனம் அழுது தொலைத்தது. பாதையை வெறிக்கிறேன். வண்ணக் கடதாசிகளை, கிழித்து வீதியெங்கும் வீசினால் போல், மொண்டிகுரி பிள்ளைகளின் ஊர்வலம்.

கவனமாகப் போக வேண்டும் இல்லாட்டி...! ஏதாவது ஒன்று, தப்பித்தவறி குறுக்கால பாஞ்சா, முஹப்பத், எல்லாம் பாலாய் ஆகி, வீண் வம்பா போயிடும். எதற்கும் மெல்ல மிதிக்கணும்! கோடை அவஸ்தையில், சவாரி சலிப்போடு தொடர்கிறது. மீண்டும் எதிர்ப்படுவோரின் அபசரமாய், கடித மீக்கியா? என்ற கேள்வி. சிலருக்கு சைகை, சிலருக்கு வார்த்தை, பதிலாய் ஜனிக்கின்றன. தொண்டையில் சளியிருகி, உமிழ் நீர் தடைப்படுகிறது. அப்பாடா! பிள்ளைகளின் தொல்லை முடிந்து பாதை வெறுமை தட்டியிருந்தது. ஊன்றி மிதித்தால், ஹாஜியார் கடையை அடைந்துவிடலாம். தடைப் பட்ட உமிழ் நீர் ஹாஜியார் கடை மையை, நினைத்ததும் நாவை ஈரமாக்கிக் கொண்டு சுரந்தது.

லுஹர் தொழுகை முடிந்த பகல் வேளை. தொப்பி அணிந்தவர்களின் ஆரவாரத்தில் கடைகளை கட்டியிருந்தது. என்னைக் கண்ட சிலர், யானையின் செவியில் அங்குச் முனையால் குத்தி அவஸ்தை கொடுப்பது போல், மீண்டும் - மீண்டும், ஒரே பாணியிலான அதே கேள்வி - 'கடிதமீக்கியா?' உச்சி வெய்யிலின் உறைப்பு உடலை தள்ளாட வைத்தது சோர்வு கனக்க.

கிழங்குப் பெட்டிலை, வாயில் தள்ளிக் கொண்டே வாங்கிச் சரிகிறேன். 'பியோன் பாருக் நானாக்கு, சாயம் கட்டியா ஒரு மீ போடு மவன்!' ஹாஜியாரின் தகரக் குரல் கடையெங்கும் எதிரொலிக்கிறது. அண்மையில் நடைபெற்ற மாகாணசபை தேர்தல் பற்றிய சூடான வாக்குப்போர் ஒன்று திடீரென வெடித்துக் கிளம்பியது. எதிலுமே பிடிப்பற்ற ஒரு மலட்டுச் சோகம், எனக்குள்.

என்னுடைய ஆமை வேக வண்டி நடைபாதையில் இறங்கி அல்லாடுகிறது.

'பாருக்... நில்லு மகன்!'

மூச்சிறைக்க தள்ளாடிக் கொண்டே முன்னால் நின்றாள் மைமுன் கிழவி. வறுமைத் தூரிகை வரைந்த கோலங்கள், முதுமை முகத்தில் சோகங்களாய் முட்டித் தெறித்தன.

'என்ட மகன் பரீனா. சலுதி பெயித்து மூனு மாசமாவது மகன்! சல்லியுமில்ல, காயிதமுமில்ல. பச்சப் புள்ள மூண்ட, ஏண்ட தலேல, பாரம் சாட்டிட்டு பெயித்திட்டா! இவ்வளவு நாளும் சமது கடையில், அவள் அனுப்பினா தார என்டு, சாமான் கடனுக்கு வேங்கின. இப்ப அவன் தார இல்ல மகன். நேத்து ராவையில இருந்து, எல்லாம் பட்டினி. நான் என்னத்த செய்ய? இந்த கண்கூட தெரியாத கெழவியை அல்லா சோதிக் கியான். போன புள்ளாக்கி, என்னத்த நடந்துதோ? அவள்டத் ஒரு தாக்கல் அழப்பிக்க பாரு மகன்!'

கிழவிக்கு கவாசம் தடைப்பட்டு துயரம் நெஞ்சில் முட்டி யது. அவளது ஆற்றாமை என்னையும் அவஸ்தைக்குள்ளாக்கி யது.

'சரீனா போன ஏஜன்ஸி எட்ரஸை, எனக்குத் தாங்க ஆக்கி. நான் விசாரிச்சு பாத்திட்டு செல்லியன்!'

இந்த ஆறுதல் மொழியினால் சிறிது ஆஸ்வாசமுற்ற அவள், நடுங்கும் கைகளினால் புடவை விளிம்பை தலையில் இட்ட வாறு 'அல்லாஹ் ஒனக்கு தொண செய்வான் மகன்!' என்றாள். கிழவியின் நிலை மனதைக் குடைந்தது. என்றாலும் ஊர் துண்பங்களை எல்லாம் கட்டி அழ நமக்கு ஏது நேரம்?

பசிக்களைப்பில் வீட்டை நோக்கி விரைகிறேன். அன்றைய பொழுது ஆரவாரமின்றி கரைகிறது. மறுநாள் காலையில் தபால் கந்தோர் எப்போதும் போல் சுறுசுறுப்பாக இயங்குகிறது. அன்று விநியோகம், செய்ய வேண்டிய தபால்களை, தரப்படுத்தும் பணியில் சுக ஊழியர் தினைத்தார்கள். பதிவுத் தபால்கள், சாதாரண தபால்கள், என வெவ்வேறாக ஒழுங்குபடுத்தி பிரதான விகிதரின் கையெழுத்தும் வாங்கிவிட்டு, பட்டு வாடாவுக்கு புறப்பட்டேன்.

வானம் கறுப்பு பர்தாவில் கவலை வளர்த்து! கிழக்கின் கிரணங்கள், வீரியமிழந்து சோகம் சொரிந்தன. குளிர் காற்றும், குழமந்த மேகத்திட்டுகளும் மழை வர்ஷிப்புக்கு குறியீடு காட்டின. மழை பெய்தால் ஊருக்குள் அலைந்து திரிவதெப்படி? என்ற கவலை மனதை பெரிதும் வாட்டியது.

‘சரி முடிஞ்ச வரை பார்ப்பம்! கால் பாதங்கள் பெடல்க ளோடு துரித கெதியில் சரசம் புரிந்தன! பிரதான முற்சங்கியைத் தாண்டி கிராமத்திற்குள் ஊடுருவுவதற்குள்...? பொன் மீனைக் கவ்விய நாரையாய், பொல்லாத மழை இப்பிரதேசத்தை காயப்படுத்துகிறது. மழையைக் கண்டபடி தூற்றிக் கொண்டே, ஒருவாறு வீட்டை அடைகிறேன்.

‘பாத்தும்மா அந்த டவலைக் கொண்டாங்க! தலையை தொடைக்க! குரல் வீடு முழுவதும் எதிரொலித்தும் பதிலில் லாத பயங்கர வெறுமை. சில கணங்களுக்குப் பின் இளைய மகள் கவாரஸ்யமின்றி டவலை கொண்டு வந்து தந்தாள். மெல்ல குசினிப் பக்கம் வந்த எனக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. பாத்தும்மா நிலைப்படியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, மழையை வெறிக்கிறாளா? அல்லது மனதின் துயர மூட்டத்தை கருமை தட்டிய முகத்தால் சுரக்கிறாளா? நினைவுக்கீற்று பளிச்சிடுகிறது, மின்னலாக.

காலையில் இருவருக்கும் நடந்தேறிய வாக்குவாதத்தின் பிரதிபலிப்புத்தான் இந்த இராஜரீக உறவின் முறிவு என்று நிர்ணயம் செய்து கொள்ள அவ்வளவு நேரம் எடுக்கவில்லை. நான் ஓசையின்றி மெதுவாக முன்வாசலில் அமர்ந்து கொள்கிறேன். இல்லத்தில் அடிக்கடி இப்படி முகமுறிவுகள் ஏற்படுவ

துண்டு. எல்லாம் பொருளாதாரத் துண்டு விழலால் ஏற்படும் நிரப்பந்தங்கள்! கொஞ்சம் உரக்கப் பேசிவிட்டால், இல்லா வின் வீட்டோ எதிர்ப்பும், கறுப்புக் கொடி தூக்கலும் ஒரு நான்கு நாள்களுக்காவது வெற்றிகரமாக நிலைக்கும்.

வீட்டுக்கு வீடு வாசல்படிதான்! பெண்ணின் மன இயல்புகள் பாதிக்கு மேல் குழந்தைத் தனமானது! இப்படி சொன்ன அந்த உளவியல் மேதையின் கைகளை குலுக்கி பாராட்டு தெரிவிக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது எனக்கு. பெண்ணுக்கும் சிறு குழந்தைகளுக்கும் பிடிவாதம் பிடிப்பதில் ஒரு இறுக்க மான உடன்பாடு உண்டுதான்.

ஆனால், காலையில் நடந்தேறிய போரில் பாத்தும்மா மீது பிழையேயில்லை என்பது எனது இப்போதைய முடிவு. பிரச்சி ணைகளை முரட்டுத்தனமாக, அணுகி எவன்தான் தீர்வை அடைந்திருக்கிறான்? கம்பளையில் நடக்கும் மாமா மகளின் கலியாண வீட்டுக்கு அவள் கட்டாயம் போகவேண்டும் என்று சொன்னதில் என்ன தவறிருக்கிறது?

கலியாண லூட்டுக்கு போறதென்றா ஆயிரம் ரூபாவுக்கு மேல் வேணும். இப்ப வசதியில்லை! கடன் கேட்க யாரு மில்ல. பொறுகு பார்க்கலாம் என்று அவளது கோரிக்கையை காட்டமாக நிராகரித்ததின் விளைவே இந்த இடைவெளி! குற்ற உணர்வினாலும் இயலாமையினாலும் மனம் இப்போது துயர இழை பின்னுகிறது.

இன்னும் மூன்றே நாள்கள் கலியாண வீட்டுக்கு! யாராவது வந்து கை கொடுக்கமாட்டார்களா? சமாதானம் கொடியை தூக்கிப் பிடிப்பதற்கு.

சே! இதென்ன பேய்மழை! விடாது போலிருக்கே, இப்படியே பெய்தா இந்தக் கடிதங்களை உரியவரிடம் சேர்ப்பது எப்படி? வீடு எந்தச் சலனமுமின்றி வெறிச்சோடிப் போயிருக்கிறது. சூனிய வெறுமையும் உற்சாகமின்மையும் வாட்டித் துளைக்கின்றன.

ஆணின் உயிர்ப்பு சக்தியே பெண்தானே? அவள் கலகலப் பின்றி முடங்கிப் போனால் எல்லாமே முடக்கம்தான். அறிஞர்

அண்ணா சொன்ன வாசகம் ஒன்று எனது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

அரிசி இல்லை! கறி இல்லை! அது இல்லை, இது இல்லை என்று பெண் சதாவும் அலட்டிக் கொள்வதால்தான் நமது முன்னோர்கள் அவளுக்கு இல்லாள் என்று பெயர் வைத்தார்கள். இந்த விடயத்தில் அண்ணாவிலிருந்தும் அந்த முன்னோரிலிருந்தும் கொஞ்சம் வித்தியாசப்படுகிறேன் நான்.

பொருளாதாரத் தாக்கம் - குடும்பச்சுமை - இவற்றால் மனைவி அடிக்கடி இல்லாமல் போகிறாள். தனது சுயத்தை - வாழ்க்கை அவலங்களில் இழக்கிறாள். இதனால்தான், இல்லாள் என்று பெயர் வந்தது. சரி கிடக்கட்டும் பேராசிரியர் கள் செய்ய வேண்டிய மொழி ஆராய்ச்சி விவகாரங்கள், இந்த பஞ்சத்தில் அடிபட்ட போஷ்ட்பியோனுக்கு எதற்கு?

மழை ஓயும் வரையில் கடிதங்களை வரிசைக் கிரமமாக தயார் படுத்துகிறேன். உள்ளுர் மடல்கள் இருபது வெளியூர் எயார் மெயில் பத்து, இதுக்குத்தானே இப்ப முக்கியத்துவம் என்பதால் முதலில் அதை அனுகூகிறேன்.

ஒவ்வொரு பெயரும் அந்த நாமத்திற்குரியவர்களை, மனக்கண்ணில் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றது. அடுத்த - கடிதம், சேகுலெவ்வை மைழுன் உம்மா! - பிரம், சரீனா பேகம், தமாம் கே.எஸ்.ஏ. ஆச்சரியத்தால் விழிகள் விரிகின்றன! கூடவே மைழுன் கிழவியின் சுருக்கம் விழுந்த அந்த சோக முகம் வந்து தொலைக்கிறது.

சாதாரணக் கடிதம் அது. சரீனா ஏன் டிராப்ட் அனுப்ப வில்லை? கிழவி இங்கே கிடந்து புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறானே, அவளுக்கு அறிவு எங்கே போயிற்று! குடித்துக் குடித்து சரல் கரைந்து மவுத்தாகிப்போன அவளது வாப்பாவுக்கு வராத கரிசனை எனக்கேன் வந்தது? கிழவியின் துயரம் தோய்ந்த முகமும் குழந்தைகளின் பசிக்கொடுமையையும் நினைத்து அலட்டிக் கொண்டதால் வந்தது!

ஓரு இதமான யோசனை இடறிக் கொண்டு வந்தது. இந்த கடிதத்தை பிரித்துப் படித்தால் என்ன? அடுத்தவர் உரிமையில் அனுமதியின்றி தலையிடுவது எவ்வளவு பெரிய அநாகரீகம்

- நாகர்கம் செறிந்த மனிதன் எங்காவது - இப்போது வாழுகி றானா? அடுத்த வீட்டு அந்தாங்கங்களைக் கூட உளவு பார்த்து கைகால் சேர்த்து வெளியே போய் பிரச்சாரப் படுத்தும் புத்திசா விகள் மலிந்த உலகமிது.

படிப்பதனால் குடி மூழ்கிப் போய்விடாது. கடித உறையை பேணா முனையின் உதவியோடு பிரிக்கிறேன்.

இதற்குமுன் செய்தறியாத ஒன்றை செய்வதனாலோ கட மையிலிருந்து சறுக்கி விழும் சலனத்தினாலோ, விரல்கள் நடுங்குகின்றன. அடுத்த கணம் ஆச்சரியத்தால் விழிகள், உயர்ந்தன. கிண்ணவில், பதியுமளவிற்கு அப்படி ஒன்றும் பெரிய ஆச்சரியமில்லை. சின்ன மடலோடு ஒரு நூறு ரூபாய் ரியால் நோட்டு மிக குளிர்ச்சியாய் சிரித்தது.

என்னுள் பாறை ஊற்றாய் பரவசம் பொங்கிச் சுரந்தது!

அன்பு உம்மா! கடிதம் போட கணங்கியதுக்கு மனவருத் தப்பட வேண்டாம். எனக்கு இங்க சரியான வேல. கடிதம் எழுத நேரமில்ல. இரவைக்கு படுக்கிற ஒரு மனிக்கு, எல்லாம் எங்கட தலைவிதி உம்மா. இந்த நூறு ரியால் மாத்தி சிலவுக்கு எடுங்க. இரண்டு மாசப்பணம் வார மாசம் கட்டாயம் அனுப்பு றேன். ஏண்ட புள்ளகளை பசியில போடாம நல்லாப் பாருங்க. நீங்களும் மருந்து எடுத்து குடியுங்கோ, எப்பதான் எங்களுக்கு அல்லா, நல்ல காலத்தை தருவானோ? பதில் அவசரமா போடுங்க.

ஒரு திருப்பதியான முடிவிற்கு வந்தவளாக எழுந்து நிற்கி றேன். இந்த ரியால் நோட்டுக்காக வழக்காடி நிரூபிப்பதற்கு எந்த ஆவணமும் கிடையாது. நோட்டையும் கடிதத்தையும் பெட்டியில் வைத்து இறுக முடிவிடுகிறேன். கூடவே மனசாட் சியையும்தான். கலியான வீட்டுக்கு குடும்ப சுகிதம் போக லாம் என்ற இறுதி நிர்ணயமும், என்னவில் செய்தாகிவிட்டது. பிறகென்ன?

இப்போது தூறல்களின் பலம் தணிந்திருந்தது. சைக்கிள்கள் தள்ளிக் கொண்டே பாதையில் நடக்கிறேன். வழியில், வழக்க மான கேள்விகள் என்னை வரவேற்கின்றன. இதென்ன? என்னை எதிர்பார்த்தபடி கிழவி பாதையருகில் வந்து நிற்கி றாளோ?

‘ஏன்ட பேரனுங்க, நெருப்பு மாதிரி காய்து! டொக்டர் கிட்ட போவ எண்டாலும் எனக்கிட்ட ஐஞ்சி சுதமாலும் இல்ல. யா அல்லாஹ் நான் என்னத்த செய்ய மகன். கல்பு கேட்குது இல்ல. இண்டக்கி எண்டாலும் மகள்ட கடிதம் என்னத்தையும் ஈக்கியா?’

அழுகையும் ஆத்திரமும் தொண்டையை அடைக்கிறது அவருக்கு. பாம்பை மிதித்துவிட்ட பயம் கலக்கம் எனக்கு. ‘கடிதம் இல்ல ஆச்சி நான் வாரேன் நேரம் பெயித்திட்டுது!!’

ஒரு மாபெரும் சங்கடத்திலிருந்து மீண்ட உணர்வில் உற்சாகம் வரவழைத்து வேகமாக மிதிக்கிறேன். கிழவியும் பாத்தும்மாவும் மனக்கண்ணில் நிர்தாட்சண்யமாய் நிழலாடி னர். இருவரில் யாருடைய முகத்தில் பூரிப்பின் முத்திரையை பதிப்பது என்பதில் உள்மனம் அவலப்பட்டுக் கொண்டது.

ஆக உணர்வுகளின் ஆர்பரிப்பில் ஆன்மா அழுந்தித் துடித்தது. குற்ற உணர்வும், குறுகுறுக்கும் நெஞ்சோடும், இனி என்னால் ஊர் உலா போக முடியாது. மேவிடத்துக்கு, மழை யைக் காரணம் காட்டி சமாளிக்கலாம் குமைந்து கனக்கும் உள்ளத்தை அசுவாசப்படுத்தியவாறு பயணத்தை பாதியில் முறித்துக் கொண்டு இல்லம் விரைகிறேன்.

இரவு நீண்டு மெளனம் வளர்த்தது. மேசையில் பானும் பருப்புக் கறியும் தீண்டுவாரற்றுக் கிடந்தது. இமைகள் இறுகிக் கனத்து மூட மறுத்தன. பசியிருந்தும் உணவு வெறுத்தது. உள்ளத்தில் உக்கிரமான புயல்! நெருஞ்சி மூளைய் நினைவுகள்!!

“ஏன்ட பேரனுக்கு... நெருப்பு மாதிரி காய்து! டொக்டர் கிட்ட போவ எண்டாலும் எனக்கிட்ட ஐஞ்சி சுதமில்ல. யா அல்லாஹ் நான் என்னத்த செய்ய!”

கீறல் விழுந்த இசைத்தட்டின் ஒலியாய் கிழவியின் புலம் பல் செவிப்புலனில் நிறைகிறது. விடியும்வரை, உடலும் உள்ளமும் சுமையேறிக் கணத்தன. விடியல் கருக்கலின் கண் அசைப்பில் - காகங்கள் கரைந்தன. பசிக்களைப்பும் சோர்வும் அவஸ்தை தந்தன. ஒரு தீர்க்கமான முடிவுடன் மைழுன் ஆச்சியின் அமானிதத்தை ஒப்படைக்கும் உந்துதலில் வெளியே செல்லத் தயாரானேன்.

முதுகுப்புறத்தில் நிழலாய் ஓர் அசை!

“நில்லுங்க! இந்த கோப்பிய, குடிச்சிட்டுப் போங்க, ராவும், பசியில இருந்திட்டு...! வார்த்தைகளின் கனிவு குழைந் தது. நான்கு நாள்களுக்கு முன் தொலைந்துபோன ஈரம் பாத்தும்மாவின் முகத்தில் முழு நிலவாய் ஒளிர்ந்தது. சிறகொ டிந்த பறவை, பாறை இடுக்குகளில் உறைந்து உயிரை பத்திரப் படுத்துவதைப் போல், கிழவியின் கடிதத்தையும் தீர்க்கமான நெஞ்சையும் கெட்டியாக இறுக்கிக் கொண்டேன். ‘கவியாண இட்டுக்கு போவ கிடைக்கல்ல! என்ன செய்ய, பொறுகு ஒரு நாளைக்கு போவோம்! பாத்தும்மா பரிவோடு வெள்ளைக் கொடி காட்டினாள். சுமைகளின் அழுத்தம் குறைந்து மனவளி வேசாகிறது.

கிழவியின் தரிசனம் வேண்டி சைக்கிள் விரைகிறது.

(யாவும் கற்பனை)

26.06.1994 வீரகேசரி

மீறல்கள் !

பள்ளி வாசலிலிருந்து வந்த கடிதத்தைப் படித்ததும் ஒரு பாராங் கல்லின் சுமை, பரீதாவின் மனதை அழுத்தியது. உடலும் உள்ளமும் விவரிக்க இயலாத ஊமைச் சோகத்தில் தவித்தன. நாளை, இந்த ஊரே திரண்டு தன்னை ஒரு அற்பப் புழுவாய், எண்ணி ஆயிரம் கேள்வி கேட்கும். அந்தக் கோரக் காட்சியை நினைக்கையில் அவளது இமையோரங்களில் ஈரம் கசிந்தது. அழுகையும், ஆத்திரமும், கலந்த விழிகளால், அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் வெறித்தாள்.

கெட்ட நடத்தையில் ஈடுபட்டதற்கான வழக்கு. மேற் குறித்த நாளில், விசாரணைக்காக வரவும்.

பிரதான டிரஸ்ட்டி

ஜெளபார்.

மனிதனின் துயரங்களையெல்லாம், கொட்டி, யாரிடமாவது, அழவேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு. அப்படி நெருக்க மானவர்கள் என்று இப்போது யாருமில்லை. தனது வாழ்வேட் டின் அவலம் நிறைந்த பக்கங்களை, சுவாரஸியமின்றி மௌல் லப் புரட்டினாள். ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன், பட்டாச தொழில்சாலையில் நிகழ்ந்த விபத்தில், கருகியே இறந்து போன கணவனை எண்ணி கண்ணீர் வடித்தாள். அவனது ஆயுளை இரக்கமின்றி அள்ளிக் கொண்டு போன, துர்பாக்கிய சம்பவத்தை நினைவு கூர்ந்து துயறுற்றாள்.

அவனோடு மனமொன்றி வாழக் கிடைத்தது மூன்று ஆண்டுகள் மட்டும் தான். அந்த இனிய அனுபவங்களை சுவையான கனவுகளாக, இரை மீட்டிப் பார்ப்பதில் பல பொழுதுகளில் உள்மனம் உவகையில் நீந்தியிருக்கிறது.

“அவரு... ஹயாத்தோட... இருந்தீந்தா,

எனக்கு இந்த அநியாயம் நடந்தீக்குமா?” இதயத்தை ஊடுருவிய சோகப் பெருமுச்ச, காற்றுடன் கைகுலுக்கிக் கலந்தது.

“...இந்தப் பணக்காரங்களுக்கு... கல்பு எண்டு, ஒண்டு இல்லையா? இந்த முழு ஊரும், என்னைப் பத்தி எதையும் சொல்லட்டும். இந்த ஜெளபர் முதலாளிக்கு ஏண்ட மனசப் பத்தி தெரியாவா? ஆத்துத் தண்ணீயா, சுத்தமா ஈந்த. ஏண்ட வாழ்க்கையை, நாசமாக்கின பாவி...!”

அவள் ஆகாயத்தை வெறித்தவாறு, பலம் கொண்ட மட்டும், கிறுக் கென்று பற்களை நெரித்தாள். பழைய சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றும் நெருஞ்சி முள்ளாய் நெஞ்சில் குத்தி வலித்தன. வாழ்வின் பற்றுக் கோடாக இருந்த கணவனைப் பிரிந்ததின்பின்...

பிரிஞ்சுகள் இரண்டையும் வாழுவைக்க, வசதி படைத்த வீட்டு அடுக்களைகளில், அவளும் எரியும் நெருப்பாக உழைத் தாள். அவளது எடுப்பான உடலை, ரகசிய விருந்தாக்கிக் களிக்க, பச்சை - சிகப்பு, நோட்டுக்கள் நேசக் கரம் நீட்டின. அந்த அசட்டுத்தனங்களைக் கண்டு சர்ப்பமாகச் சீரினாள்.

சீரமிந்து வாழ்வதை விட, பட்டினி கிடந்து சாவது மேல், என்றெண்ணி, வேலைக்கு முற்றுப் புள்ளி போட்டு விட்டு, வீட்டோடு முடங்கிக் கிடந்தாள்.

அடுப்பெரிய மறுத்த அந்த மூன்று குடிசை ஜீவன்களின் அடிவயிற்றில் பசிநெருப்பு மட்டும் தாராளமாய் எரிந்தது.

அந்தத் துயரமான நாட்களில்தான், ஒரு நாள் ஜெயன்மு கிழவி வந்து ஆறுதல் சொன்னாள். கிழவி அவ்வப்போது செய்த உதவிகளால் வயிறுகள், ஆசுவதம் கொண்டன. இந்த உதவிகள் இடைவெளியின்றி நீண்ட போது, இதில் வேறு உள்நோக்கம் ஏதும்... இருக்குமோ, என்ற சந்தேகம் பர்தாவின் உள்ளத்தை வாட்டியது. இதைப் பற்றி ஜெயன்முக் கிழவியே, சாடையாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“ஜெளபர் மத்திட்சத்திற்கு அல்லா... இன்னும் மிச்சம் மிச்சமா கொடுக்கோனும் புள்ளா ஊரில, மிச்சம் பேருக்கு நல்லா ஒத்து செய்யுறாரு. ஒண்ட கஷ்டங்களை, சொல்லுற

நேரமெல்லாம், ஒடி வந்து ஒதவறார். ஒனக்கு என்ன வேண மெண்டாலும் கேட்கட்டாம். அவரு செய்வாராம். மிச்சம் நல்ல சாலிஹான மனிதன் புள்ளி. ஒரு நாளைக்கு இந்த ஓட்டுப் பக்கம் வரோனும், என்னு சொன்னாரு!“

அவள் திடுக்குற்றாள்! ஜௌபர் முதலாளியின், தாராள மனதின் தாற்பாரியத்தில், ஏதோ ஒரு சூட்சமம் கலந்த, சயநலம் இருப்பதாக, அவளது உள்மனதில் உறைத்தது.

“ஆச்சி இனி அவருகிட்ட எந்த உதவியும் கேட்காதீங்க. பணக்காரங்களுக்கு, ஏழை மேல, புரியம் வாரதுக்கு, பெரிய காரணமொண்டு இருக்க வோன்றும். கேவலமா வாழுறதப் பாக்க, மெளத்தாப் போறது மேல்!“

அவளது உறுதிகலந்த வார்த்தைகளால் வருத்தம் அடைந்த கிழவி,

“இருக்கிறவங்க கிட்ட இல்லாத வங்கள், வாங்கிறது குத்தமில்லை புள்ளி. அதுவும் போவ, ஏழையா பொறந் திட்டா, எல்லாத்துக்கும் பணிஞ்சி போவனும். நீ சின்ன வயகு. ஒண்ட உம்மாவப்போல, நான் இத சொல்றன். இனி ஒண்ட இஷ்டம்!“

இந்தச் சம்பவத்தின்பின் கிழவி அடிக்கடி வருவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டாள். அடுத்தாற்போல் அவளது வைராக்கி யத்தை குலைக்கும், தூர்பாக்கிய சம்பவம் ஒன்றும் நிகழ்ந்தது. ஜந்து வயது மகன், போலியோ நோயினால் அவதியுற்றான். அரசாங்க இலவச வைத்தியம் பயன் தராமல் போக, சோகக் குரல் கொடுத்தவாறு அவன், பாயோடு சங்கமமானான். உதவிகள் புரிய யாருமற்ற நிலையில், பிள்ளையைக் கரை சேர்க்க வழிதெரியாது பரீதா, தவிக்கையில் மீண்டும் வந்தாள் கிழவி. தெம்பான வார்த்தைகளோடு.

உதவிக்கு மீண்டும் கிழவியை நாடுவதைத் தவிர வேறு வழி அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஜௌபர் மத்திட்சத்தின் தாராள மனமும் பண உதவியும், மகனை ஆரோக்கியமுறச்

செய்தது. மகன் அங்கவீனமின்றி பிழைத்துக் கொண்டதில் அவளுக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி. கைமாறு கருதாமல் செய்து வரும் இந்த உதவிகளால், அவரைப் பற்றிய ஒரு உயர்வான அபிப்பிராயம் அவள் மனதில் பரவியது. அந்த எண்ணம் எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம் என்பதை அந்தச் சம்பவம் நிதர்சன மாக்கியது.

ஒரு அர்த்த ராத்திரியில், எந்த முன் அறிவித்தலுமின்றி அவரது பிரவேசம், மிக எதேச்சையாக அந்த குடிசைக்குள் நிகழ்ந்தது. ஒரு அந்தரங்க சக்தியுள்ள ஆத்மாவாகப் பாவனை காட்டி, அவளது இருண்ட வாழ்வை அகற்றி ஒளியேற்றப் போவதாகவும் இறுதி வரை அவளுக்குத் துணையிருப்பதாக வும், சக்தியம் செய்து நின்றார்.

ஜெவேளை இறைவனைத் தொழும் அன்பராக, ஊர் பிரச்சனைகளில் நியாயம் காக்கும் நல்லவரான இவரை, என்ற நம்பக்கூடாது? என்ற கேள்வி, அவளுள் எழுந்தது.

குடிசையில் நிலவிய இருளினுடே அவரை ஆதரவாகப் பார்த்தாள் பரீதா. பளிச்செனத் துவங்கும் அவரது மூமின்தனம் முகத்தில் பளிச்சிட்டது. பொய் முகம் தரிக்காத யதார்த்த வாதியாய், தன்னை நிலைநாட்ட வார்த்தைகளில் வாஞ்சை கலந்து, அர்சனை செய்தார் ஜெளபர் முதலாளி.

கணப் பொழுதின், மாய உணர்வுகளில் மனம் பேதலித்து, சலனமுற்றுச் சரியும், பெண்மை பலவீனம். அதை மிகச் சூட்சமாக வென்று களித்து திருப்தியுற்று, ஆயாசத்தோடு வீடு திரும்பினார் அவர். வைராக்கியமும், உறுதியும், செய்ந்தனரி யில் கரைந்து போவதை தடுத்திட முடியாமல் உள்ளம் விசனப்பட்டு, ஒரு அசட்டுத் துணிவின் மையத்தில் நிலைத்து, அவரது ஆசைக்கு இணங்கினாள்.

அவரது அதி விருப்பதிற்குரிய ஆசை நாய்கியாய் ஊர் அறியாமல் இதுகாறும் வாழ்ந்து வந்தாள். நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது. போன கிழமை வரை இந்த

உறவில் எந்த விரிசலும் விழாமல், அன்னியோன்யமாக விருந்ததே!

இது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? இப்படி அசுரத்தனமாக அவர் தன்னைப் பழி வாங்கக் காரணம் என்ன? இந்த ரகசியம் ஊர் அறிவதற்கு முன் தனது பெரிய மனித அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றும் முயற்சியோ?

அப்படி ஏதும் பிரச்சனையெண்டா, ஒங்கள் சத்தியாம நிக்காஹ் செய்வேன் பார்தா! அன்று அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்ன வார்த்தைகளை எண்ணி இப்போது விரக்தியாய் சிரித்தாள்.

அன்றைய அசருத் தொழுகை, வழக்கம் போல் முடிந்து விட்ட போதும், ஒரு அசாதாரண பரபரப்பு ஊர் ஜமாஅத்தார் முகங்களில் பிரதிபலித்தன. கம்பீரமான முகப்புத் தோற்றத்தில் அந்தப் பள்ளிவாசல் பளிச்சிட்டது. அதன் அருகே-

நெடிதுயர்ந்து கிளைபரப்பி நிழல் சொரியும், நூற்றாண்டு கால, பெரிய கோங்கா மரம். இருபுறமும் பச்சையாய் சிரிக்கும் வேலிச் செடிகள். சிரிக்கும் செம்மண் பாதையும், உயர வளர்ந்த தென்னை - பாக்கு மரங்களும், அந்தக் கிராமத்தின் தனித்துவம் கலந்த காட்சிப் படலங்கள். கோங்கா மரத்தடியில் நீண்ட காலமாக, ஆழ்ந்து சயனம் செய்யும் அவுலியாக்களின் சியாரமும், புதுமெருக்கோடு பள்ளிவாசலை முறைத்து நின்றது.

அல்லாவை நினைக்க மறந்து, அவுலியாக்கள்பால் அதீத நம்பிக்கை வைத்து, காணிக்கை - நீயத்து - பாத்திலூால் என்று சடங்கு செய்து, காசையும் - மனதையும் - கெடுத்துக் கொண்ட சில குருட்டு நம்பிக்கையாளர்களும், தினம் வந்து யாசிப்பார்கள்.

'தொழுகை முடிந்ததும், முக்கியமான விசாரணை ஒண்டு இருக்கிறபடியால், ஊர் மக்கள் கொஞ்ச நேரம் இருந்து விட்டுப் போகவும்!' பெரியார் ஒருவரின் அறிவிப்பைத்

தொடர்ந்து ஊரவர் ஆர்வத்தோடு மதரஸாவை முற்றுகையிட்டனர்.

அல்லாஹ்வின் நெருக்கமான அன்பர்களாகி விட்ட பல ரும், பள்ளிப் பக்கமே தலைவைத்துப் படுத்தறியாத இன்னும் சிலரும், வாழ்வின் வசந்தங்களை, நேர், குறுக்கு வழிகளில், அனுபவித்துத் தீர்த்து, சுயஞானக் குளியலில், வெறுப்புறூ, கரையொதுங்கி... தாடி, தொப்பி, சகிதமாய், போகும் இடத் திற்கான, புனிதம் சேகரிக்கும், வயது போனவர்களும், இன்னும்...

தீனுடைய வேலைக்காய் தியாகம் செய்ய புறப்பட்டவர்களும், தீன் உடைய போராட்டத்தில் தீ-னை மறந்தவர்களும் இன்று ஆவலோடு ஒன்றிணைந்து கூடியதின், தாற்பரியம் தான் என்ன? மதமும் - மத-மும், கலந்த, இந்தச் சுவையான வழக்கின் விசாரணைப் பெறுபேறுகளை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலேயன்றி வேறொன்றுமில்லை.

ஊரின் வாய்க்கு ஏதையாவது மென்றுதான் பழக்கம். அதிலும் இந்த அரிசி விலைக் காலத்தில் அவல் கிடைக்கிற தென்றால், எந்த வாய் சும்மாகிடக்கும்?

“சின்னப் பொடியங்கள் எல்லாம் ஒடுங்கடா! இஞ்ச பணியாரத்தைப் பார்க்க வார!”

மிக மட்டமான வார்த்தைகளால் சிறுவர்களைக் கலைத்தான் ஊர் சண்டியனான், மீசை அகமது. நடக்கின்ற சம்வங்களை வீட்டுக் கொல்லையிலிருந்து வேவு பார்த்தன முகங்கள்.

பிரதான தர்ம கர்த்தா, கம்பீரமான குரலில் குற்றஷலை வாசித்தார். ‘நமது ஊரைச் சேர்ந்த பர்தா என்ற மேற்படிப் பெண், பல ஆண்களோடு, தகாத உறவுவைத்துள்ளது கண்டு பிடிக்கப் பட்டுள்ளது. விபச்சாரத்தில் ஈடுபட்ட ஆண் பெண், அல்லாஹ்வின் சாபத்திற்கு உட்பட்டவர்கள். அவர்கள் மீது கருணை காட்டாது மார்க்கத் தண்டனை நிறைவேற்றுக்கள், என்பது நபிகளார் வாக்கு. குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டால்,

ஹத் அடித்து (மார்க்கதன்டனை) பின் மன்னிப்பு வழங்கு வோம்.

குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தால், ஊர் ஜமா அத்திலி ருந்து ஒதுக்கி விடுவோம். இதுதான் எமது நிர்வாகச் சபையின் தீர்ப்பு! தீர்ப்பை வழங்கிவிட்டு, நீதிபதியின் தோரணையில் சபையை நோட்டம் விட்டார், பிரதான மத்திட்சம் ஜெளபார் முதலாளி.

'பாஞ்சா! இந்தக் கேவலமான காரியத்தில் ஈடுபட்டது உண்மையென்டா, சபையில் எல்லாத்தையும் சொல்லிவிடு!' ஒன்றமே அறியாத உத்தமரைப் போல், வார்த்தைகளை உதிர்த்து விட்டு, மீண்டும் சபையை வெறித்தார் அவர்.

அவளது ஆன்மா அவமானத்தால் துவண்டது. ஆகுடையான பார்வை வீசுக்கள் மேனியைத் துளைத்தன. வியர்த்துச் சோர்ந்து நின்றிருந்த அவள், கலங்கிய கண்களால் ஜெளபார் முதலாளியை, ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

பளிச்சென்று பிரகாசிக்கும், வெள்ளைத் தொப்பி. தொழுது தழும்பேறிய அகன்ற நெற்றி. சலவையில் ஜோலித்த, வெள்ளை உடை. அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த வெள்ளைத் தாடிக்குள் சிரிக்கும் கருமை மயிர்கள். வயதோ ஜம்பது - தோற்றமோ நாற்பது. மனைவியை இழந்தும், தாம்பத்திய இனிமைகளை இழக்க விரும்பாத, இறுகிப் பெருத்த உடல்.

அந்தப் பெரிய மனித தோற்றத்திற்குள், மறைந்து கிடந்த சின்னத்தனங்கள், எல்லாம் அவளுக்கு அன்னியமானவை அல்ல. ஒரு அமானுஷ்யத்தை வெறுக்கும், ஆகுடையை அவளது பார்வையில் கலந்திருந்தது.

கணங்கள் மௌனத்தில் கரைய...

'நேரங் கடந்து கொண்டு போவது! எங்களுக்கு வேற அலுவல்கள் இருக்கு, உண்டுமா? இல்லையா? பதில் சொல்லு!' மிகக் கண்டிப்பான குரலில் கணை தொடுத்தார் பிரதான மத்திட்சம். ஆத்திரமும், அவமானமும் பிடரி நரம்பை உலுப்ப, அவளது உள்ளுணர்வுகளில், அக்னி தகித்தது.

“நான்... ஒரு நாளும் தவறா நடக்கல்ல! என்னை நம் புங்கோ!” அவள் மிக உறுதியாக மறுத்திட பெரியவர், ஒருவர், விரைந்து சென்று, குர்ஆனைக் கையில் எடுத்தார். நீ சொல்றது உண்மையென்று, குர்ஆனில் சத்தியம் செய்ய! அவள் மிக நிதானமாக வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள்.

“அல்லாஹ் மீதும், இந்தக் குர்ஆன் மீதும் சத்தியமாக, என் கணவன் மெளத்தாப் போன பொறுகு, எனக்கு ஒரே ஒரு ஆணோட மட்டுந்தான் தொடர்பிருந்தது. அவர் என்னை நிக்காஹ் செய்வதாக ஏமாற்றி, காலம் கடத்தினார். அவர் வேறு யாருமில்லை! இந்த ஜெளபர் முதலாளிதான்!” பெண் சிறுத் தையாகச் சீரிச் சிலிர்த்தாள் அவள். கூட்டத்தில் ஆச்சரியமும் பரபரப்பும் அடங்கச் சிறிது நேரம் ஆயிற்று. கலக்கமும் தடுமாற்றமும் அடைந்த ஜெளபர் முதலாளி ‘இது பொய்! நம்ப வேண்டாம்!’ என்று கரகரத்த குரலில் கத்தினார். கூட்டத்தில் மீண்டும் பரபரப்பு!

‘அப்படியெண்டா நீங்களும் மத்திசம், குர்ஆனில் சத்தியம் செஞ்சி காட்டுங்கோ!’

நாலா திசைகளிலிருந்தும் வேண்டுகோள்கள் மதரஸா மண்டபத்தை நிறைத்தன. மெல்லவும், முடியாமல், விழுங்க வும் முடியாமல் மெளனித்து நின்றார் ஜெளபர் முதலாளி. ஊர்த் தலைவருக்கு, எதிராக பலத்த கூக்குரல்கள் உரத்த தொனியில் வெடித்துச் சிதறின.

3-1-1968 - வீரகேசரி.

முகத்திரை

மூன்று தினங்களாக விடாத மழை!

மேகங்கள் கருமை சூழ்ந்து குட்டை குளங்களெல்லாம் நீர் நிறைந்து, இயற்கை எழில் அழிந்து, கிராமம் விதவைச் சோகத்தில், பொழுவிழுந்து காட்சி தருகிறது. குடிசைக்குள்ளி ருந்து தலையை நீட்டி, விரக்தியோடு ஆகாயத்தை வெறித்துப் பார்த்தான் ரயிக்.

'யா அல்லாஹ்! இண்டைக்கும் இந்த பாழாய்ப் போன மழை வுடாது போல... ம்...!' மனம் சுடுகாட்டு நெருப்பாய் எரிந்து கனன்றது. மூன்று நாட்களாய் அந்த வீட்டு அடுப்பே எரியாத நிலையினை நினைக்கையில் மனம் மட்டுமல்ல, வயிறும் எரிந்தது. அறியாப் பிஞ்சகள் நான்கும், மூலைக் கொன்றாய், பசிக் கொடுமையினால், வாடிச் சோர்ந்து கிடந்தன. தொடர்ந்து பெய்த மழையினால், அன்றாடம் கூலித்தொழில் செய்து பிழைக்கும் ரயிக்கின் குடும்பம் ஆகாரத்தைக் கண்டு சில தினங்களாகி விட்டன. குமைந்து கனக்கும் எண்ணச் சுமைகளின் அழுத்தத்தில், நேற்று இரவு நடந்த நிகழ்ச்சி வேறு மனதைக் குடைந்தது.

வாப்பா சல்தான் ஹாஜியார் ஊரில் பெரும் புள்ளி. சகல வசதிகளோடும் - பக்கத்து வீடுதான். இருந்தென்ன? ஏட்டுச் சரக்காய் கறிக்கு உதவுமா?' கறுமிகள் யாராயிருந்து யாருக்கு என்ன லாபம்?

பசிக்கொடுமையில் வாடும் பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது வாங்கி அவித்துக் கொடுக்கலாம் என்ற நப்பாசையில் தகப்பனி டம் ஒரு பத்து ரூபா கைமாற்றாகக் கேட்டுப் பார்த்தான். கருணையே இல்லாத வாப்பா கையை விரித்ததை நினைக்கையில் இந்த உலகத்தின் மீதே அசாத்தியமான வெறுப்பு மேலிட்டது அவனுக்கு. இன்று பொழுது சாய்வதற்குள் அந்தப் பிஞ்சகள் ஆகாரத்தைக் காணாத பட்சத்தில், பசியின் உக்ரத்தால் ஒரு மையத்து விழுந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு

இல்லை. இவற்றை எல்லாம் என்னி ஏங்கி மனம் பேதலித்துத் தவித்தான். துயரம் கிளந்தெழு, விழிகளில் நீர் முட்டியது.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்வதற்குள் பக்கத்து விட்டு மேசன்பாஸ், சருக்கின் குரல் உச்சஸ்தாயியில் கேட்டது. ‘தம்பி ரபீக்!... இன்டைக்கும் மழு வுடுற மாதிரி இல்ல! அதப் பார்த்து வட்டுக்குள்ளேயே இருந்தா கூரையப் பிச்சட்டு வந்து மூமா? பொடியணையும் கூட்டுக் கொண்டு வா! ஒரு வேல செய்வம்’

சருக்கின் பேச்சிலிருந்து இன்றைய போஜனத்திற்கு ஏதோ வழிபிறக்கப் போகிறது என்ற நம்பிக்கை இவனில் ஊற்றெ குக்க உற்சாகமாய் வெளியே வந்தான். குழந்தைகள் துயரம் மறந்து மகிழ்ச்சி முகங்களுடன் விளையாடும் காட்சி இவன் மனக் கண்ணில் நிமுலாடின. அடுத்த கணம்,

திமு - திமுவென வளர்ந்திருந்த சருக்கின் தோட்டத்து மரவள்ளிச் செடிகளை ஆர்வத்தோடு மூவரும் பிடுங்கத் தொடங்கினர். பென்னம் பெரிய கிழங்குகள் குவிவதைக் கண்ட ரபீக்கின் நெஞ்சில் சுமைகள் மெல்ல மெல்ல நீங்குவ தைப் போன்ற உணர்வு மேலிட்டது. கிழங்கு பிடுங்கும் பணி மும்முரமாகிக் கொண்டிருக்கையில், ரபீக்கை அவசரமாக வரும்படி வாப்பா சுல்தான் ஹாஜியார் ஆள் அனுப்பியிருந்தார். வெறுப்பை சுமந்தவாறு அவர் முன்னிலையில் போய் நின்றான் இவன்.

கறுத்த குள்ளமான உருவம். மக்கத்துத் தொப்பி எப்போ தும் தலையை அலங்கரிக்கும். தொழுது தழும்பேறிய அகன்ற நெற்றி. அதற்குக் கீழே சோபையிழந்து துடிக்கும் பேராசை நிறைந்த விழிகள். கறை படிந்த ஒழுங்கற்ற பார்வைகளால் மகனைப் பார்த்து ஒரு செயற்கை புன்னகையை உதிர்த்து விட்டு, ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார். அடுக்களையிலிருந்து கோழிக்கறி, நெய் சோறு புரியாணி வாசம் மூக்கைத் துளைத் தது.

‘மகன்! இன்டைக்கு எங்கட பள்ளிவாசலுக்கு சக்கரியா மெளவானா அவங்க வந்தீக்கியாங்க! ரண்டு நாளைக்கி மிச்சம்

இங்க தங்க மாட்டாங்க! அவங்களுக்கு சாப்பாடு கொடுக்கிய துக்கு ஊரில் பணக்காரங்க எல்லாம் போட்டி. நான் மிச்சம் கஷ்டப்பட்டு பகலைக்கு சாப்பாடு ஒழுங்கு பண்ணியிருக்கியன்.'

நீ மகன்களை கூட்டிக் கொண்டு சரியா பதினொரு மணிக்கு வந்துடு. எல்லாருமா பெயித்து சாப்பாட்ட குடுத் திட்டு வருவோம் சரியா? சுட்டெடரிக்கும் விழிகளால், இவன் ஹாஜியாரை வெறித்துப் பார்த்தான். அவரது வார்த்தைகளில் இருக்கும் வாஞ்சை உள்ளத்தில் இல்லை என்பதை, கடந்த முப்பது வருடங்களாக அவன் அறிந்த அனுபவபூர்வமான உண்மை.

'மவலானாவுக்கு சாப்பாடு போட பணக்காரங்க போட்டி! சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாத எத்தனை ஏழைகள் இந்த கிராமத் தில சாகத் துடிக்கிதுகள். இவர்களை நினைத்துக்கூட பார்க்க இந்த ஊர் பிரபலங்களுக்கு ஏது நேரம்? மவலானாவை மகாணாக்கி மயங்கும் இவர்கள், தங்கள் சுயநலத்திற்காகத்தான், வியாபார முன்னேற்றம், நோய்நொடி, வீட்டு பரக்கத், ஆகிய சங்கதிகள் மவலானாவின் - 'அரபி - இஷ்ம' மூலமாக வெற்றியைத் தரும் என்பது இவர்களது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. இந்த அறிவுச் சூனியங்களை நினைத்து அகுயை கலந்த நெடுமூச்சொன்றை உதிர்த்தான் இவன்.

குறித்த நேரத்தில் சுல்தான் ஹாஜியார் தலைமையில் ஒரு குட்டி ஊர்வலமொன்று கன்றுத் தோட்டத்தினாடாக, பள்ளிவாசலை நோக்கிப் புறப்பட்டது. நெய் சோறு, கோழிக்கறி, வட்டலாப்பம், பழங்கள் அடங்கிய பாத்திரங்கள், ரபீக் கோஷ்டியினரின் தோள்களில் கனத்தன. அவற்றின் மயக்கும் வாசனை பசித்த வயிறுகளை ஏக்கமுறச் செய்தன. மவலானா பள்ளிவாசல் ஊர் பெரியவர்களோடு மிக நெருக்கமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். ஹாஜியாரின் சலாத்தை தொடர்ந்து அனைவரும் மகிழ்ச்சியாக பதில் சலாம் உரைத்தார்கள். சாப் பாட்டுப் பாத்திரங்கள் வரிசையாக வைக்கப்பட்டன. நல்ல தொரு புண்ய காரியம் நிறைவேறப் போகும் திருப்தி ஹாஜியா

ருக்கு. அடுத்த வினாடி அடலேறன ஒலித்த குரல் கேட்டு யாவரும் சித்தம் கலங்கினர்.

'மவ்லானா! நான் கேட்கிற கேள்விக்கு தயவு செய்து பதில் தாங்க! தனது மகனின் பிள்ளைகள் மூன்று நாளா சாப்பாடு இல்லாம தவிக்கிற போது, அத நல்லா அறிஞர்க்கும் அசட்டையாக இருந்து கொண்டு, பேரும் புகழுக்குமாக மவ்லானாவுக்கு கோழிக்கறி சாப்பாடு போட எந்தக் குர்ஜுனில் சொல்லப்பட்டிருக்கு. 'தன் அண்டை வீட்டான் பசியால் வாட எவன் வயிறு முட்ட உண்டு களிக்கிறானோ அவன் என்னைச் சேர்ந்தவனல்ல!' என்று நபிமணி நாயகம் சொல்லியிருக்கிறார்களே! தன் சொந்தப் பிள்ளை ஏழை என்ற காரணத்தால், அவனைப் புறக்கணிச்ச, பட்டினி போட்டு புகழுக்காக இப்படி ஒரு காரியம் செய்றதை உங்களால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிகிறது?'

ரபீக் நியாயத்தை நெஞ்சு நிமிர்த்தி நைரியமாகக் கேட்டான். கூடியிருந்தவர்களின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது. ஹாஜி யாரின் உடல் அவமானத்தால் குறுகியது. மவ்லானாவின் நெற்றியில் அரும்பிய வியர்வையை கைக்குட்டையால், துடைத்தவாறு அவர் மிக நிதானமாகச் சொன்னார். .

'அல்லாஹ்! நம் அனைவரையும் மன்னிப்பானாக! ஹாஜி யார் உங்கள் மகன் சொல்வது மறுக்கமுடியாத உண்மை. தயவு செய்து இந்த சாப்பாட்டை உங்க மகனுக்கும் பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்திடுங்க. இதை நான் ஏற்க மாட்டேன்!' என்றார்.

'அவசியமில்லை. நல்ல மஞ்சக்கா கிழங்கு படுங்கி வைச் சிருக்கேன். அது எங்கட பசியை ஆத்தும்!' என்று கூறிவிட்டு பிள்ளைகளோடு வெடுக் கெனப் புறப்பட்டான் ரபீக்.

மல்லிகை ஜனவரி 1984.

பிரார்த்தனை

பிங்கான் தொழிற்சாலையிலிருந்து பீறிட்ட அலறவில் என் சுயமான நித்திரைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டு, படுக்கையிலிருந்து துள்ளி எழுகிறேன். விடிகாலை விழிப்பி னுடே அன்றைய கடமையுணர்வு உந்தித் தள்ளுகிறது. வியாபா ரத்திற்குப் போக வேண்டும் என்ற நினைவு இதயத்தை நிறைக்க வாஞ்சையோடு எனது டேஸ்ட், கரத்தையை வெறிக் கிறேன். இந்தத் தள்ளுவண்டியும். அன்பு மனைவியும் தான் என் இன்ப உலகம். பகல் பொழுது தள்ளுவண்டியோடு பாதையில் கழிந்து விடும். இரவுப் பொழுதோ...?

இந்தத் தள்ளுவண்டியின் மீது எனக்கு அதீத விருப்பம். ஒரு நாளைக்குப் பலதடவை என்கைகளால் அது துடைக்கப் பட்டு, பளிச்செனத் துவங்கும். இதன் ஆதரவில் தானே நான் யாருக்கும் அடிமையின்றி தன்மானத்தோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். முதலாவிகளின் இரக்கமற்ற கெடுபிடிகளுக்கு ஈடு கொடுத்து ஹோட்டல்களில், ஏருமை மாடாய், உழைத்த காலங்கள் மனதில் தோன்றி விழிகளை நன்றைக்கச் செய்கின்றன.

கடலை, வண்டி தள்ளுவதால் என்னிடம் விஷயம் இல்லை என்று யாரும் அரத்தம் கொள்வது தப்பு! எனக்கு அரசியல், இலக்கியம் என்று பல விஷயங்கள் புரியும். நடைபாதையில் என் முன்னால் நிழலாய் விரியும். எண்ணி றைந்த காட்சிகளை, அற்பமான மனித ஊடுருவல்களைச் சொற்களாக்கி உருவும் கொடுத்திருந்தால், நானும் எப்போதோ ஒரு எழுத்தாள் ஆகியிருப்பேன். மற்றவர்களின் விவகாரங்களுக்கு உருவும் கொடுப்பது கிடக்கட்டும். என்னுடைய பிரச்சி னைகளுக்கே தீர்வு காண முடியாது நான் தவிக்கும் போது...

அப்படியென்ன தலை போகிற பிரச்சினை?

வாழ்க்கையென்பது பிரச்சினை பிரச்சினைகளே வாழ்க்கை. பிரச்சினைகளும் தேவைகளும் இல்லாத வாழ்க்கை எங்கிருக்கிறது? இந்த நடைப்பாதை அனுபவங்களை இறை மீட்டிப் பார்ப்பதே ஒரு சுவையான விவகாரம் தான். என் மனைவி அவள் கைப்படவே, செய்த பல நிறங்களிலான இனிப்புப் பண்டங்களை, என் முன் கொண்டு வந்து வைக்கிறாள்.

எப்போதும் அதிகம் பேசாமல் மெளனமாகச் சிந்திக்கும் சுபாவம் எனக்கு. என் குணமறிந்து அவளும் என்னோடு அப்படித்தான் நடந்து கொள்வாள். அவற்றை வாங்கி அடுக்கும் சாக்கில், அரைக் கண்ணால் அவளை நோட்டமிடுகிறேன். பருவத்தின் போதையேறிய கட்டுடல், அவளுக்கு. காலைப் பொழுதானபடியால், உடையும் கேசமும் கலைந்திருந்தன. அலங்கராமில்லாமலே, அந்தத் தோற்றத்தில் அபரிமிதமான பொலிவும் சௌந்தரியத்தின் கவர்ச்சியும், குடிகொண்டிருந்தது. வேலையை எல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் போட்டுவிட்டு, அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் என்று மனம் தவிக்கிறது.

மனைவியைப் பார்த்து இப்படி பலரறிய எட்டமான வர்ணனையா? என்று யாரும் மண்டையை குழப்பிக் கொள்ள வேண்டாம். இராமாயணத்தில் சிதையின் அழகை பக்கம் பக்கமாக கம்பர் வர்ணிக்கும் போது...? இந்த டேஸ்ட் கடலை, விற்கும் ரஹ்ம், ஆபிதாவின் அழகை வர்ணிப்பதால், கிழக்கு வங்காளப் புயல், ஒன்றும், ஈழ நாட்டுக்குள் சீறிக்கொண்டு வந்து விடாது.

அந்த அடர்ந்த பருவங்களுக்குக் கீழே துள்ளும் பெரிய கண்களில் மட்டும், எப்போதுமே ஒரு நித்தியமான ஏக்கம். அந்த ஏக்கத்தின் தாற்பரியத்தில் விகசிக்கும் சோக உணர்ச்சியை என்னால் உணர முடிகிறது. காரணம் நான் மனிதன். அவள் கொடுத்த தேவீர் இதயத்தை சூடேற்றிச் சுறுசுறுப்பாக்குகிறது. அந்த ஏக்கமிழையும் விழிகளுக்குள் மகிழ்ச்சிப் பொய்கை

துள்ளாதா என்ற ஆவலில், அவளைத் தோல்வியோடு வெறிக் கிறேன்.

“இண்டைக் கெண்டாலும் நேரத்தோட யாவாரத்த முடிச் சிட்டு, நான் சொன்ன விஷயத்தை விசாரிச்சிட்டு வாங்க!” வார்த்தைகளில் வாஞ்சை குழைந்தன. புறப்படும்போது நறுக் கென்று இதை ஞாபகமுட்டுவாள் என்று நான் எதிர்பார்க்க வில்லை.

“எவ்வளவு தான் ஆசையா ஈர்ந்தாலும், புள்ள ஒன்ட எடுத்து வளர்கிறதாலே எங்கட கல்பு நிறைஞ்சுமா ஆபிதா?” அவள் மெளனத்தோடு புன்முறுவலித்தாள். இறைநாமம் கூறிய வண்டியை பாதைக்கு நகர்த்துகிறேன். சே! தேனீர் குடித்த வாய், பழக்கப்பட்ட எதையோ கேட்கிறது. சட்டைப் பாக்கெட்டில் கையை விட்டு, ஒரு ஜனதா பீடியை, எடுத்துப் பற்றவைத்து நெஞ்சார புகையை இழுத்து வெளியே ஊதுகி றேன். கவலைகளையும் இப்படி ஊதிவிட முடியுமென்றால்...?

என் வண்டி புறப்படத் தயாராகி விட்டது. வண்டி மட்டுமா நானுந்தான். அது தெரிந்து அவள் புடவைத் தலைப்பை தலையிலிட்டவாறு ‘அல்லாட காவல்!’ என்று விடை கூறுகிறாள். அந்த ஏக்கம் நிறைந்த விழிகள், அந்த ஏக்கத்தின் உட்பொருள், எளிதில் திருப்தி கொண்டு விடுவ தில்லை. அது உருகிக் குழைந்து என்னைத் தாய்மையடையச் செய்யுங்கள் என்று வேண்டுகோள் விடுத்தது.

ஆபிதாவின் நிறைவேற மறுக்கும் அந்த ஆசை எனக்கு மட்டும் இல்லையா? அன்று அழகிய ஒரு சிறு குழந்தையோடு பஸ்தரிப்பில் கடலை வாங்க வந்தாளே, ஒரு சிங்களப் பெண். அந்தக் குழந்தையின் கண்ணத்தைச் செல்லமாகத் தட்டி கொஞ்சி விட்டு, அந்த பெண்ணை ஆபிதாவாகக் கற்பணன் செய்து மகிழ்ந்தேனே... அந்தக் கணம் என் விழிகளைக் கலங்க வைத்ததே. அது இன்னும் நினைவுத் திரையிலிருந்து நீங்க மறுக்கிறது.

காலை வியாபாரம் பெரும்பாலும் கள்ளுக்கடை அருகில் தான். வண்டிக்குள் வைத்திருந்த சிறு பீங்கானில் சில்லறை நிறைகின்றன. நோட்டுக்கள் வந்து சேரப் பொழுது சாயலாம்.

‘தலுபொத்த’ கள்ளுக்கடை பக்கத்தில் அடிக்கடி திக்கிலையம் செய்யும், பட்டானி, என்ற மலையாளக் கிழவனை, அறியாதவர்கள் மிகச் சிலரே. அவர் ஒசியில் கள்ளடித்து விட்டு கடனில் கடலை கொரிக்க வருவார். அவரது கடன்கள் நாளுக்கு நான் நீண்டு கொண்டு போனாலும், நான் அதட்டிக் கேட்பதில்லை. அவர் ஒரு வாழ்ந்து கெட்ட, ஆக்மா என்பதால் சற்று விட்டுப் பிடிக்கிறேன்.

“நிங்களுக்கு ஞான் எத்தர, காசு தரான் உள்ளது? வருஷத் தூம்சா ஒக்கத் தராம்’. அவரது இந்தப் பீடிகை கடனை மேலும் ஏற்றவே அல்லாது வேறில்லை என்பது எனது அனுபவம். எனக்குத் தெரிந்த மலையாளத்தில்,

‘கிட்டும்பலு தந்தா மதி, பட்டானி! செறிய கணக்கல்லே உள்ளது’ என்று அவர் தலையில் ஜஸ் வைப்பேன். கேரளாவில் அவரது குடும்பம் மனைவி, மக்கள் பற்றி, கிழவர் அடிக்கடி கூறுவார். மனதின் வலிகளை மற்றவர்களிடம் சொன்னால் வேதனை குறையலாம். மனமாகி ஜந்தாண்டுகள் ஆகியும் குழந்தை இல்லேயே என்ற எனது ஊமைக் காயத்தை, பட்டானியிடம் புட்டு வைப்பதால் எனது ஆதங்கம் குறையாதா என்று எண்ணினேன்.

எனது அரைகுறை மலையாள நாவன்மையில் எனது காயங்களை பட்டானி புரிந்து கொண்டார்.

‘ஆ - விஷயம், மனுஷன்டே கையில் இல்லவல்லோ. ஈஸ்வரன் விஜாரித்தால், சாதிக்கான் வையாதது ஈ லோகத்தில் ஏதெங்கிலும் உண்டோ?’

தலுபொத்த ஒசிக் கள்ளின் மூலம் உந்தியெழுப்பப் பட்ட தத்துவார்த்தத்தை, பொட்டென உதிர்த்து விட்டு, என் மூலம் பெற்ற பொரிக் கடலையை நறுக்கென கொரித்தார். கிழவனின்

வார்த்தைகளில் எனக்கு முரண்பாடு எதுவுமில்லை. இருந்தால் இறைவா எனக்கொரு வாரிசைத் தந்தருள் என்று ஜவேளை தொழுகையின் போதும் மாணசீகமாகப் பிரார்த்திப்பேனா?

நீண்ட தூரம் சுற்றியடிக்க வேண்டும் என்ற உந்துதவில் சிலாபம் வீதி வழியாக பெரியமுள்ளைச் சந்தியைத் தாண்டி, நகருகிறது எனது தள்ளுவண்டி. சந்தியில் புதிய ரேஸ் பரம்ப ரையினருக்குள். ஏதோ ஒரு குதிரையின், நோவெயர், பற்றிய வாக்குவாதம் உச்சஸ்தாயியில் ஒலித்து, என் காதுகளுக்குள் பச்சை மட்டையால் அடிப்பதைப் போல் உறைத்தது.

பகல் பதினொரு மணி தாண்டி விட்டது. எரிக்கும் வெய்யிலில், நீர்கொழும்பு புதிய ரெஸ்ட் ஹவுஸ்ஸை அடுத்த பாதையில் திரும்பி, மீபுர, தியேட்டர் பக்கம் எனது நடை தொடர்கிறது. தூரத்தில் கடற்கரை மணவில் கண்ணாடித் துகள்கள் ஆயிரமாயிரம் மின்னுவதைப் போன்றதொரு பிரமை.

தூரத்தில், கடற்கரையில், மீனவர்களின் மகிழ்ச்சிக்குரிய - கவலைக் குரிய அர்த்தமுள்ள - அர்த்தமற்ற - கூப்பாடுகள் - அந்த இடத்தின் தனித்துவத்தையும், மீறிப் பரவலாகக் கிளம்புகின்றன. வலையில் இருந்து கூடைக்கு எடுத்துப் போகும் மீன்களில், தங்கள் சகல கவனத்தையும் செலுத்திய காக்கைகள். அந்தரத்தில் வீர்ரெனப் பறப்பதும், பின், சக்கர வட்டத்தில், கட்டுமரங்களில் அமர்வதும், புதுமையான, ஆனால், பழகிப்போன சுவாரஸ்யமிக்க காட்சி.

அன்று பகல் காட்சி இல்லாத படியால், மீபுர தியேட்டர் ஆளரவமற்று வெறுமை தட்டிப்போய் கிடக்கிறது. அந்தத் தனிமைக்கு ஒரு துணை போல ஒரு இவள், அந்த அறுந்து போன கம்பிவேலிக்குப் பக்கத்தில் இருந்து பிரபஞ்சத்தையே விலைக்கு வாங்கிவிட முற்படும் படியான, பார்வையுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். பின்னால் அதையொட்டிய, செம் மண் பாதையில் சில விடலைக் குஞ்சுகள் விசிலடித்துக் கொண்டு வந்தன. நான் என் பார்வையை கொட்டுவா பிட

டனி, பக்கம் திரும்பினேன். தூரத்தில் பெட்டை நாயைச் சுற்றி பல ஆண் நாய்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அதில் ஒன்று, சந்தோஷ மிகுதியால் அல்லது பொறுமையின்மையால் ஊளையிட்டது. என்கைகால்கள் குத்தி வலிக்க ஆரம்பித்தன. சோர்வோடு சில்லறைகளை எண்ணுகிறேன். ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைக்கு - இன்னும் கொஞ்சமே குறைவு. முன்னக்கரை பாலத்தின் பக்கமாகச் சென்று திரும்பி, மறுபடி யும் டவுனுக்குள், பிரவேசித்து, கடற்கரை வீதிவழியாக குடாப் பாடு சந்தியால் அபயசிங்கபுர-த்தில் இருக்கும் எனது வீட்டிற்கு வந்து சேர, துண்டு விழும் சொட்சமும் சேர்ந்து விடும்.

அன்றையப் பொழுது எப்போதும் போல் தான் விடிந்தது. ஆனால் ஒரு புதுமையை உள்ளடக்கிக் கொண்டு - எப்போதும் போல் அன்றும், என் தலைமாட்டுக்கு கோப்பி வரும் என்று, விழித்தும் கண்ணே மூடிக்கொண்டிருந்த, எனக்கு ஏமாற்றம் காத்திருந்தது.

அவள் படுத்திருந்தபடியே வாந்தி எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சப்தம், என் விடிகாலை அமைதியைக் குலைத்தது.

காலம் உப்பாகக் கரைகிறது.

நான் என் நடைபாதை இன்பத்தை, சில்லறை எண்ணி வாழ்வை நிர்ணயிக்கும், விஷயத்தை ஒத்திப்போட்டுவிட்டு, அவளை அழைத்துக் கொண்டு டொக்டரிடம் போனேன். டொக்டரைக் காணும் வரையில், பதறிப்போயிருந்த எனக்கு அங்கு, ஜாதிக்க சம்பத் சுவிப்பொன்று கிடைத்ததைப் போன்று மகிழ்ச்சி காத்திருந்தது. நான் வாப்பாவாக போகிறேனாம்! இன்னும் சொல்லப் போனால் என் ஆபீதா தாயாகப் போகிறா ளாம். என்ற சேதி அறிந்து துள்ளிக் குதிக்கிறேன். அவள், இது காறும் கவிந்திருந்த சோக மூட்டம் கலைத்து, மகிழ்ச்சிப் பொலிவில் விழிகளை இதமாகத் திறந்தாள். மாதங்கள் ஜம்போ ஜெட்டாய் விரைந்தன.

அன்றைய இரவு அவளுக்கு வலி கண்டது. நான் சிறுகச் சிறுக சேமித்த பணத்தோடு அவளை நர்ஸிங் ஹோமில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறேன். குழந்தை ஆணோ - பெண்ணா என்றறிய குட்டிபோட்ட பூஜையாய் நர்ஸிங் ஹோம் வராந்தா வில் உலாவுகிறேன்.

சில கணக்களில் டொக்டர் வந்து சொன்ன சேதி என் தலையில் இரும்பால் அடிப்பதைப் போன்றிருந்தது.

என் மனைவி ஒரே சூலில், மூன்று பெண் குழந்தைகளைப் பெற்று விட்டாளாம்.

இறைவன் இந்த விஷயத்தில் மட்டும்தானா தாராளமனப்பான்மையில் நடந்து கொள்ள வேண்டும்?

1976 - மல்லிகை

நீர்கொழும்பு மலர்

நீர்கொழும்பு மலர் நீர்கொழும்பு மலர்

ஒரு விடியலில் -

சில இழப்புகள்

உற்சாகம் கரைபுரள வந்ததும், வராததுமாய் மனை வியை அழைக்கிறேன். என்னில் ஏற்பட்ட வழிமைக்கு மீறிய மாற்றத்திற்கு விடை காணும் ஆவலில், ஈரக் கைகளை புடவை விளிம்பில் துடைத்தவாறு ஆர்வத்துடன் விரைகிறாள் அவள். ‘நாளைக்கு விடிய ஆறுமணிக்கு பிளைட்டு! கையில் பளபளக் கும் விமான டிக்கட்டை அவளது விழிகள் விழுங்கப் பார்க்கின் றன். ஆச்சரியமும், ஆனந்தமுமாய் அந்த முகத்தில் ஆயிரம் வெளிச்ச மின்னல்கள். நாணத்தில் மட்டும்தான் பெண்ணின் முகத்தில் செம்மை படரும் என்று யார் சொன்னது? இரையைக் கொத்திக் குஞ்சுகளை அழைக்கும், தாய்க் கோழியின் பாசக் கொக்கரிப்பாய், அவள் குரல் வீடெங்கும் ஒலிக்கிறது.

கைநிறையக் காசடன் எப்போதோ எல்லோரும் மகிழ்ச்சி யாகக் கழித்த ஒரு பெருநாளின் ஞாபகம் இனிமையாய் நெஞ்சில் கலக்க, அந்த ஞானக் குளியலின் சுகத்தில், மெல்லப் பூரிக்கிறேன் நான். ‘வாங்க... சாப்படு...!’ பாசமொழுகும் அன்பழைப்பு! அசர யமப்பசி, ஆளை வாட்டினாலும், மனை வியின் இந்த இனிய அழைப்பிற்காக, எத்தனை கணங்களும் காத்திருக்கலாம். அது ஒரு சுகமான அனுபவம்.

சிறிதும் பெரிதுமாய் வீட்டை நிறைக்கும் ஐந்து வாரிக்கள். துள்ளிப் படையெடுத்து எங்களைச் சுற்றி அணிவகுக்கிறது. என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவள், திடீரென அருகில் வந்து என் முகத்தில் அப்பியிருந்த தூசியை உள்ளங்கையால் அழுத்தித் துடைக்கிறாள் பாசத்தோடு. இச் செய்கை, அதுவும் பிள்ளைகள் எதிரில், கூச்சமாக மட்டுமில்லை, சங்கடமாகவும் இருந்தது எனக்கு.

அவளது அமைதியான தோற்றத்திலும், மென்மையான புன்னகையிலும் ஒரு ஆழமான அர்த்தம் இருந்தது. இன்பமோ,

துன்பமோ இரண்டையும் அவசரமின்றி எதிர் கொள்வதில் என்னை மிஞ்சக் கூடியவள். இதை பல அனுபவங்கள் மூலமாய் எனக்கு உணர்த்திய ஆளாயிற்றே.

மூட்டை சுமக்கும் நாட்டாமைத் தொழிலாளியின் மாறாத முதுகுத் தழும்பாய், அவள் இதயத்தில் தடம் பதித்த அந்த ஊமைக் காயங்கள் எல்லாம் உருத்தெரியாமல் அழிந்தொழியப் போகும் இந்த வேளையிலாவது அவசர ஆர்ப்பரிப்புகள் அவளைப் பற்றியிழுக்காதா? என்ற தேடலில், எனக்கு நிச்சயம் தோல்விதான். தாய்ப் பறவையின் மென்மையான மகிழ்ச்சி ரேங்கயிலும், குஞ்சுகளின் ஆனந்த ஆரவாரங்களிலும், ஒரு கணம் மனம் கனிந்துபோனாலும், கடந்த காலத் துயரச் சுழிகள் என்னுள் ஆர்பரிக்காமலில்லை. நீண்டதொரு பெருமுச்சே நெஞ்சை விட்டு அகல்கிறது.

செய்த தொழிலில் நானே மன்னைப் போட்டுக் கொண்டு, ஈ.பி.எப்., சேவிஸ் பண்டி, இத்தியாதி பலவற்றைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, அந்த நிறுவனத்திலிருந்து அவசரமாய் வெளியேறி, இன்னும் பெண்டு பிள்ளைகளின் காது கழுத்துக் களை வெறுமையாக்கி விட்டு, இன்னும் போதாமல், கெளர வப் பிச்சையாகப் பலரிடம் கடன் வாங்கி, அந்த முகவர் நிலையத்திற்கு, தாரை வார்த்திருந்தேன்.

இந்த ஆறுமாதங்களாக குடும்பம் அரை பட்டினியோடு தள்ளாட, பாலைவனப் பசுமைகளைக் கனவில் மட்டும் கண்டு, அலையாய் அலைந்ததிற்கு பலன் கிட்டிய இவ் வேளை. எதைப் பேசுவது என்று இருவரது உதடுகளும் உற்சாகமிழந்து துடித்தாலும், மனங்கள் மௌனத்தை மண்டியிட சில கணங்கள் கரைகின்றன. திடீரென வெடித்துச் சிதறும் மகிழ்ச்சியிலும் சோகங்களிலும், வார்த்தைகள் ஏன் வலுவிமுந்து போகின்றன? ஓ. உணர்வுகளின் மௌன ஊர்வலத்தில் சத்தியங்கள் தவமாய் சக்தி பெற்று ஆராதிக்கின்றனவோ? மௌனங்களை வெல்லும் ராகங்களே, இசைச் சுருதிகளால் மனித மனங்களை தாலாட்டுங்கள்! எப்போதோ படித்த புதுக்க விதையொன்று நெஞ்சில் புரள வானொலியை திருப்புகிறேன்.

என்ன அற்புதமான குரல் ஞானம்! இசையென்னும் நதியில் விழுந்து - அளைந்து - குழைந்து மகிழ்ந்த, அனுபவ வெளிப் பாடுகள் இவர் குரவில் தேனாய்ப்பொழிகிறதோ.

ஆயிரம் பேர் ராகமிசைக்கட்டும், இந்த பாலமுரளி கிருஷ்ணாவுக்கு ஈடாகுமா என்ன? தேனாய் பொழிந்து நாடி நரம்புகளை மெய் சிலிர்க்க வைக்கும் பாடல் இசைத் தொட்டிலில் மெல்லத் துயில்கிறது மனக்குழவி. 'கலை நிலா ஆடினாள் - கயல்விழி மாது - நதியினில் ஆட - கரும்பினில் வில்லேந்தி காமன் செய்த லீலையாய் - கலைநிலா...! நித்திரா தேவியின் பரிபூரண அணைப்பில் பிள்ளைகள் தங்களை மறந்திருந்த வேளை. இரண்டறக் கலந்திருந்த நாமிருவரும், மிகஅருகாமையில். உறக்கக் காற்று இமைச் சிறகுகளை தழுவாதா என்ற ஏக்கத் துடிப்பு இருவர் உள்ளங்களிலும்.

மனம் ஒரு நிலையில்லாத போது அது எங்கனம் சாத்தியமாகும்? சோக இருள் மூட்டம் மனதை ஆட்கொள்ள அதை வெளியில் காட்டாது, அவள் முகத்தை ஆவலோடு வெறிக்கி றேன். கூரை முகட்டையே சுற்றிக் கிறங்கும் அந்த வண்டு விழிகளுக்குள் பொலிந்த காந்தக் கவர்ச்சி, இருளிலும் துல்லியமாய் தெரிந்தது. நான் பல பொழுதுகளில் அசந்து போன துண்டு. வாழ்வுத் தொல்லையின் அசரத் தாக்கங்கள், இவ்வளைப் பலமாகத் தாக்கும் பொழுதுகளிலும் கூட கருணையும் கவர்ச்சியும் இந்த மதிமுகத்தை விட்டு மறையாதிருப்பதின் தாற்பரியம் என்னவாக இருக்குமென்று.

மனிதனுக்கு ஆயிரம் அவஸ்தைகள் வரட்டுமே, அதனாலென்ன? எல்லாத் துயரங்களையும் பொறுமையோடு தாங்கிக் கொள்ளும் ஒரு மனைவி அருகில் இருக்கும் வரை... அந்தத் துன்பங்களெல்லாம் தூசாய் பறக்க மகிழ்ச்சி வந்து மனங்களை நிறைக்காதா என்ன? அதே சமயம், வாய்த்தவர் அதிர்ப்பியையும் வெறுப்பையும் வெளிப்படையாகவே கொட்டித் தீர்க்கின்ற சர்ப்பமாக வாய்த்துவிட்டால் வாழ்க்கையே நூரகந்தான்.

இந்த பத்து வருட வாழ்க்கையில் இவள் என்ன பெரிய சுகத்தை அடைந்து விட்டாள். வேதனையையும், விரக்தியை

யும் தவிர, அப்படியிருந்தும், தேவைகளை அடைந்து மகிழ் வது மட்டும் தான் வாழ்க்கை என்று மருள்கிற சராசரிப் பெண்களிலிருந்து விலகி நின்று தேவைகளை இழப்பதும், துயரங்களில் மகழ்வதும் கூட வாழ்க்கை தான். அது மட்டுமா? ஆணின் அவசரங்களையும், சுடு சொற்களையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவள் குடும்பப் பெண்ணாய் இயங்கவே முடியாது என்று திண்ணொய் பறை சாற்றி நிற்கிறானே இவள்.

வாழ்வே இருண்டு விட்டதைப் போன்றும், நாடி நரம்பு கள் ஓய்ந்து நெஞ்சை அடைப்பது போலவும், பொருளாதாரச் சிக்கல்களால் அவதியுறும் போதெல்லாம், இந்தப் பொலிவும் புன்சிரிப்பும் ஆறுதல் மொழிகளும்தான் மீண்டும் என்னை இருபது வயது வாலிபனாக்கி சுறுசுறுப்பாய் இயங்க வைக்கும். இத்தனை ஆண்டுகளில் தொடர்ந்தாற் போல் ஒரு பத்துநாட்களை இவளை விட்டு பிரிந்திராத நான், இருபத்தியிரண்டு மாதங்களை வெளிநாட்டில் எப்படி கழிப்பேன்.

பிற புருஷனை நாடாமை மட்டும்தான் பத்தினித்தனம் என்பதில்லை. பசியிலும் அவலத்திலும் கூட கணவனின் மனம் கோணாமல் நடப்பவரும் பத்தினிதான். எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு பசியும் இல்லாமையும் பழகிப் போன சங்கதிகள் தான். என்றாலும், எங்கள் மனமொத்த தாம்பத்திய உறவுகளுக்கு மட்டும் எந்தக்கட்டுப்பாடும் தடையும் இருந்த தில்லை. விடிந்தால் ஐந்து சுத்திற்குக்கூட வழி இல்லாமல் இருக்கும். ஆனால் இரவுகள் எப்போதும் போல் இனிமையாக இருக்கும். ஒ...! துயரங்களும் வாழ்க்கைதான் என்ற தத்து வத்தை எந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்றுத் தேறினானோ இவள்?

என் நண்பன் ஒருவனுக்கு எக்கச்சக்கமான குழந்தைகள். வருஷம் தப்பினாலும் இந்தப் பாக்கியம் தப்பாது. ஒரு நாள் அவனிடம் கேட்டேன். ‘இவ்வளவு வறுமையிலும் இது எப்படி சாத்தியமாகிறது’ என்று. ‘என்னதான் செய்ய? வறுமை, நோய், பசி, பிரச்சினை, இத்தனை கெடுபிடிக்குள்ளும் இரவு நித்திரையே வராது. யோசித்து யோசித்து இறுதியில் சம்சார சாகரத்தில் முழுசாக மூழ்கி விடுவேன். பிறகு உடல் அசதியில் நிம்மதியாக உறக்கம் வந்துவிடும்’ என்று.

நினைவுகளோடு போராடும் இவ்வேளையில் நன்பனின் கூற்றை எண்ணி மனதிற்குள் சிரிக்கிறேன். வாழ்க்கை ஒவ்வொரு வருக்கும், ஒவ்வொரு கோணத்தில், அர்த்தமுள்ளதாக, அர்த்தமற்றதாக, பரினமிக்கின்றது. என்றாலும் வாழ்வது ஒரு போராட்டம் தான். நினைவலைகளில் நீந்திய நான் மீண்டும் அவள் முகத்தை வாஞ்சையோடு பார்க்கிறேன். எந்தச் சலனமு மில்லை. ஒரு வேளை தூங்கி விட்டாளோ? உரிமையோடு கன்னத்தைத் தடவிய எனக்கு பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது. முகம் - கழுத்து - நெஞ்செல்லாம் கண்ணீர் மழையில் தெப்பமாக நனைந்த குளிர்ச்சி. இதுகாறும் இவள் தூங்காமல் அழுது கொண்டே இருந்தாளா?

இரு கரங்களுக்குள் மென் உடலைச் சிறை எடுத்து ஆறுதல் கூறினேன். வெடித்துக் குழுறும் விம்மலுக்கிடையே,

ஒங்களை... ப.... பிரிஞ்சி, நான் எப்படியிருப்பேன். ஆத்திரமும் அழுகையும் அவளைப் பேசவிடாது தடுக்கிறது. ஆறுதல் கூறும் திராணியற்ற நிலையில் நான் ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்க்கிறேன். காலம் கணங்களை பின்தள்ளி கடுகதியில் விரைகிறது.

'எழும்புங்கோ...! எயர்போர்ட் போக நேரமாச்சு! இந்த... கோப்பியைக் குடிங்க!' குரல் கேட்டு விழிக்கிறேன். மீண்டும் அவள்,

'இண்டைக்கு மட்டுந்தான் எண்ட கையால் கோப்பி. இனி... ரண்டு வருஷம்... கழிச்சுத்... தான்!' வார்த்தைகள் தொண்டைக்குள் சிக்கித் தடுமாற, நெஞ்சை உலுப்பும் விம்மல் ஒலி. நான் ஏன் கோழையைப் போல் கேவிக் கேவி அழுகி றேன்? சிறிது நேரத்தில் பிள்ளைகளும் என்னைக் கட்டிக் கொண்டு கதற வீடு அழுகைச் சுத்தத்தால் நிறைந்து வழிகிறது.

வாசவில் கார் வந்து நிறுத்தும் ஒசை கேட்கிறது.

கெட்டிங் லேட். சீக்கிரமா புறப்படுங்கோ.' மாமாவின் குரல் மண்டையில் அடிப்பதைப் போல் பலமாக ஒலிக்கிறது.

நிலைப்பார்த்து சம்பிரதையிலே மறைப்பி ஒருவிகுலம் கடிடால் விழும் கணக்கும் சுற்றிகளிரும் கணக்கும் சுற்றிகளிரும் கணக்கும் கணக்கும் தனிமை !

குழந்தைகளின் கீச்சுக்குரல்களோ, இல்லாளின் இல்லை என்ற தாரக மந்திரமோ இன்றி, இன்று, வீடு வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றது. இந்தத் தனிமை சுகத்தை நிம்மதியாக அனுபவிப்பதற்காக இன்று காரியாலயத்திற்கு வீவு போட்டுவிட்டேன். சுதா இரைச்சலும் சந்தடியுமிக்க, தலை நகரின், கெடுபிடிக்குள் ஒரு நிம்மதியான சூழ்நிலைக்காக, வேண்டி மனம் பலநாளாய் ஏங்கியதுண்டு.

என்னதான் கொழும்பு நகரம் கூக்குரலிட்டு ஒலியெழுப்பி னாலும், கதவை நன்றாகத் தாளிட்டு விட்டு தனிக் கட்டையாக வீட்டுக்குள் இருந்து ஓய்வெடுப்பதில் இருக்கும் அமைதி, கடற்கரையிலோ, பூங்காவிலோ, காண்பது அழுர்வம். இந்தத் தனிமையை ஆத்மார்த்தமாக அனுபவித்து விடவேண்டும் என்ற வேட்கையினால் என் மனைவியோடு ஒரு குடியுத்தமே நடத்தி விட்டேன்.

“இந்த வீட்டுல ஒரு நிமிஷமாலும் நிம்மதியா இருந்து தொலைக்க முடியாது. ஒன்று இந்த வீட்ட விட்டு நான் தொலைஞ்சி போகனும் இல்ல, உன்ன தொலைச்சிக் கட்ட நும்!”

அடிக்கடி கூறும் இந்த வார்த்தைகளை நேற்று கொஞ்சம் காட்டமாகவே கூறிவிட்டேன்.

“ஒங்களுக்கு என்னையும் பிள்ளைகளையும் தொலைச்சிக் கட்டுறதில் தான் கண். முன்பெல்லாம் எவ்வளவு அன்பா இருந்தீங்க...! இப்ப எங்கள் அறவே பிடிக்கிறதில்லே. ஒங்களை... எவ்வோ... மயக்கி இருக்க வேண்டும்.”

“என்னடி சொன்னே? நாளைக்கு காலையிலே பிள்ளைகளை கூட்டிக் கொண்டு ஊருக்கு கிளம்பிடு!... பிறகு... நான் மனுஷனா இருக்க மாட்டேன்.”

நீங்களா கூப்பிடும் வரையிலே, ஊரில கெடந்து சாவோமே தவிர இங்க... வரமாட்டம்!

ஆத்திரத்தோடு கூறிவிட்டு கண்களையும் மூக்கையும் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

பெண்களின் பிரதான தார்மீக ஆயுதம் கண்ணீர் தானோ? இரவு நடந்த வாக்குத் தர்க்கங்களும், அதைத் தொடர்ந்து அவர்களை ஊருக்கு அனுப்பி வைத்ததையும் இப்போது நினைக்கையில் என்னவோபோல் தான் இருக்கிறது.

இருந்தாலும் இந்தத் தனிமை எவ்வளவு இனிக்கிறது! குடும்பப் பிரச்னைகளும், வாழ்க்கை தொல்லைகளும், உந்தி உறுத்தும்போது, மற்ற குடும்பஸ்தர்களைப் போன்று வாலிப் னாகவே இருந்திருக்கலாம் என்ற காலங்கடந்த ஞானோதயம் வருவதுண்டு. வரவு குறைவாய், சிலவு பெரிதாய், இருப்பதால் தானோ என் போன்ற நடுத்தர வருவாய் உள்ளவர்களின் வாழ்க்கை சிக்கல் நிறைந்த புதர்வெளியாய் காட்சி தருகிறது?

இதையெல்லாம் எங்கே என் காரியாலய வாலிப நண்பர்களுக்கு உறைக்கப் போகிறது. அவர்கள் கலியானம் பற்றி பெரிய பெரிய கனவு காணுகிறார்கள். பட்டால் தான் தெரியும்.

யாரோ கதவு தட்டும் ஓசை கேட்கிறது.

எங்களுக்கு வழக்கமாக மரக்கறி விற்கும் பெண் கூடை யோடு வாசலில் நிற்கிறாள். காலைக் கதிரவனின் கிரண வெப்பம் என் உடலில் தாவ, மேனி சிலிர்க்கிறது.

'வீட்டில் அம்மா இல்ல...' என்று கூற வாயெடுத்த நான், அதைக் கூறாமல் அவளது பாதாதி கேசத்தை ஆவலோடு வெறிக்கிறேன்.

கறுத்த மேனி, கட்டுக் குலையாத உடம்பு, அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த புருவ ரோமங்களுக்குக் கீழே, துள்ளும் வசீகர மான நயனங்கள். இளம் வெய்யிலில் நடைபோட்டதால், உடம்பெங்கும் சிறிய வியர்வைத் துளிகளின் மதமதப்பு. வயிற்றின் சதைத் திரட்சி உடைக்குள் அகப்படாமல் திமிறி வெளியில் கிடந்தது.

வயது ஒரு இருபது இருக்குமா? அவளை இதற்குமுன் னும் பல தடவை பார்த்திருக்கிறேன். இவ்வளவு அழுத்தமாகக் கூர்ந்து பார்த்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட அதீமான ரசனை வராததிற்கு ஒரு காரணமொன்றும் இருந்தது.

எனது வரம்பு மீறிய ரசனையின் தாற்பரியத்தை என் தர்மபத்தினி உணர்ந்து விட்டால்...? பின் - பிரளையமே இங்கி ருந்துதான் ஆரம்பிக்கும். இந்தப் பெண்கள் கணவனின் எல்லா பலவீனங்களையும் சகித்துக் கொள்வார்கள். பிற பெண்ணின் மீது வாஞ்சை கொள்வதை மட்டும் சகித்துக் கொள்ளவே மாட்டார்கள். அப்படி ஆகிவிட்டால், ஆனங்கட்சி எதிர்கட்சி, கோஷங்கள் வீட்டுக்குள்ளும் வந்துவிடும்.

என் விழிகளில் வக்கிரம் வழிந்தது.

மெதுவாக காய்கறிகளை பேரம் பேசிய நான் அவளது உள்மனதின் வேர்களைத் தொட முயன்றேன்.

'ஒனக்கு கலியானம் ஆயிடுச்சா?' கேள்வியில் போலிப் பரிவு இழையோடியது. எனது பார்வையில், சொல்லில், பாவனையில், சங்கமமாகியிருந்த வெறித் தனத்தின் சுயத்தை அவள் இனங்கண்டாளோ என்னவோ...?

'ஆகும்போது செல்லியனுப்பறேன்...!' வார்த்தைகளால் முகத்திலவிடத்து விட்டு, பிருஷ்டம் குலுங்க விசுக், விசுக், என்று நடந்து சென்றாள்.

அந்த நடையை ஏமாற்றத்தோடு மென்று விழுங்கினேன்.

சே! இந்த மனம் என் கட்டுப்பாடின்றி ஏங்குகின்றது. தோல்வியோடு வந்து கட்டிலில் விழுகிறேன். உணர்ச்சிகள் சர்ப்பங்களாக யாரையோ பழிதீர்க்க துடிக்கின்றன.

மீண்டும் யாரோ கதவைத் தட்டும் ஓசை! தனிமையின் கொடுமையும், உணர்ச்சிகளின் உந்துகலும் என்னிலிருந்து நீங்க மறுக்கின்றன. கதவருகில் பரிமளம் என்ற எதிர்வீட்டு சிறுமி நிற்கிறாள்.

"மாமா... பாட்டா..., பேப்பர், வாங்கிவரச் சொன்னார்!" அவள் சிந்திய வார்த்தைகள் என் செவியில் சரியாக விழ

வில்லை. குறுகுறுக்கும் விழிகளையும், பருவ வனப்பின் மென்மையையும் கழுகுக் கண்களால், வெறிக்கிறேன்.

உதய காலக் கதிர்கள், பிரியும் இரவைக் கட்டித் தழுவி விடை கூறுவதைப் போன்று, அவளை விட்டுப் பிரியும் பிள்ளைப் பருவம், தொடரும் வாலிபத்திற்கு விடை கூறிக் கொண்டிருந்தது. அவளது மென்மையான முகமும், வயதை மீறி மதாவித்த உடல் வளர்ச்சியும், என்னை கிறுகிறுக்க வைத்தன.

‘ஓ! உணர்ச்சிகள் ஏன் இப்படி மட்டமாய் இயங்குகின்றன? ‘தனிமையில் மனிதன் பிசாகக்குச் சமம்!’ என்று ஆங்கிலப் பொன்மொழி ஒன்று என் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

‘மாமா! பேப்பர்! என்ற குரல் என் சிந்தனைக்குத் தடை போடுகிறது.

‘பரிமளா! பேப்பர், பாட்டாவுக்கு, குடுத்துட்டு வா! மாமியும் இல்லை. ஒரு சின்ன வேலை இருக்கு...’ ‘சரி! என்று ஒப்புதல் தந்து விட்டு சிட்டாய் பறந்தாள் அவள்.

நீதி மன்றத்தில் பூரண அமைதி நிலவியது. என் முகத்தில் கொலைஞரின் விரக்தி படர்ந்திருந்தது. அவமானத்தால் உடல் குறுகி நிலம் நோக்கியவாறு நின்றிருந்தேன். நீதிபதி வழக்கை விசாரித்து முடித்து விட்டு குற்றப் பத்திரிகை வாசித்தார். என் உடலும் உள்ளமும் பதற ஆரம்பித்தது.

‘நான்கு பிள்ளைகளின் தந்தையாகிய நீர், ஒன்றுமறியாத சிறுமியிடம் நடந்து கொண்ட முறை, மன்னிக்க முடியாதது. உமக்கு இரண்டு வருட குழுமிய சிறைத் தண்டனை விதிக்கிறேன்! ’

இரண்டு பேர் என்னை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, ஜீப் வண்டிக்கு கொண்டு வருகிறார்கள். என் மனைவியின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கும் சக்தியற்றவனாய் தலையைச் சரிக்கிறேன். முகம் குப்பென்று வியர்க்கிறது. குழந்தைகளின் அழுகுரல் மண்டையில் எதையோ கொண்டு அடிப்பதைப் போன்று நிர்தாட்சண்யமாய் ஒலிக்கிறது.

'ஜேயோ! இந்த முகத்தை எடுத்துக் கொண்டு சிறையில் ருந்து மீண்டு வெளியில் எப்படி நடமாடுவேன் வேலை போய் விடும். மானமும் மரியாதையும் காற்றில் பறந்து விடும். என் குடும்பத்தின் எதிர்காலம்...?' பீறிட்டு வந்து அழுகையை அடக்க இருக்ககளாலும் முகத்தை மூடியவாறு, கலங்குகின் ரேன்.

அனை உடைத்த வெள்ளமாய் ஆத்திரமும் அழுகையும் பீறிட்டுப் பாய்கிறது.

ஜீப் வண்டி வேகமாய் விரைகிறது. அப்படி எவ்வளவு நேரமாக அழுதேனோ தெரியவில்லை. உச்சி வெய்யிலின் உங்ணம் முகத்தில் தாக்க மெல்ல பார்வையை நாலாபக்கமும் செலுத்தினேன்.

ஆச்சிரியத்தால் அதிர்ந்து போனேன். நான் இதுவரை கண்டது கனவா? நினைவை நுட்பமாக்கி சிந்தித்துப் பார்க்கி ரேன். பரிமளா பத்திரிகையை கொடுத்து விட்டு மீண்டும் வரவில்லை. அப்பாடா! இதயம் மெல்ல ஆசுவதமடைகிறது.

என்னைப் பொறுத்த வரையில் இது கனவல்ல! நினைவுகளின் பிரதிபலிப்புத்தான் கனவு. என் வாழ்வுப் பாதையில் நடக்கவிருந்த துர்பாக்கிய சம்பலத்திலிருந்து தப்பிவிட்டேன்.

கீழான உணர்ச்சிகள் என்ற கொடிய சர்ப்பங்களை இந்தக் கணமே கொன்று தீர்த்து விட்டேன். அவசரமாக எழுந்து தந்தித் தாள் ஒன்றை எடுத்து எதையோ எழுதுகிறேன். ஆங்கிலத்தில் எழுதிய வார்த்தைகளை மீண்டு படித்துப் பார்க்கிறேன்.

குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு உடன் வரவும். எதிர் பார்க்கிறேன்.

கனன்னு தகித்துக் கொண்டிருந்த தீ தணிந்து மனம் தெளிவடைந்தது.

12-10-1968

ஜோதி - வாராதீழ்.

குமார்த்து ராண் பவினைக்ஷபமிழும் நூடு குக்டோப்பாய்ச் சுதாக
கெட்டை முலை, பிள்க்குக் காவை சுக்மீனி யானத்துவி மோட்டு
உழைப்புக் க்ஷப்பா மூன்றாம் சுதாக காந்திருப்பும்

மானுஷ்யம்

கருக்கலைப் புணரும் காலைப் பொழுது. இரவு கவிந்த பனி, மொட்டை மாடியை நனெத்திருந்தது. மாடியில் நின்று சூழலை வெறித்ததில் நேரம் கரைந்தது. நெடிதுயர்ந்த பனைகளும், சவுக்கும் எட்டி நின்று காற்றில் அசைந்தன. உயரத்தில் நின்று பார்த்தகால், ஊரின் நடுப்பகுதி தெளிவாய் தெரிந்தது. வயோதிபர் சிலரது பதுங்கிய நடமாட்டத்தை அதிகாலைத் தெரு அசிரத்தையுடன் ஏற்றது. இயற்கை உபத்திரத் தீர்வுக்காய் இந்த விடியலில், இவர்கள் ஆற்றோரப் பக்கம் நகர்கிறார்களா? அல்லது குளிருக்கு இதமாய் சூடாய் தேனீர் பருகிட கடைத்தெருப் பக்கம் போகிறார்களா?

தலையில் சுற்றிய முண்டாகம், பிருஷ்டத்தில் கட்டிய கைகளுமாய், உற்சாகம் தொலைத்த முகங்களுமாய் எங்குதான் செல்கிறார்கள். விடியலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பவர்களே இவர்கள்தான். இரவை அர்த்தத்தோடு அனுபவித்த காலங்கள், அந்தியமாகிப் போனதால், உதயத்தின் மீது இத்தனை உவப்பா? கடந்த காலம் வீரியங்களை அள்ளிச் செல்ல, நிகழ்காலம் பலவீனங்களை நிர்பந்திக்க, வெறுமை இருப்பின் சலனங்கள், கானல் வரிகளாய் கண்சிமிட்ட...? இவை - இப்போது - இவர்களுக்கு, உடன்பாடற் சங்கதிகள் தான்! காலம் சில கணமான கோடுகளை, நிர்தாட்சண்யமாய் வயோதி பம் மீது வரைந்து களிக்கிறதே!

குரிய ஒளி இன்னும் சுள்ளென்று உறைக்கவில்லை. ஒரு ஊமை நெருடலில் மனம் கிடந்து தவிக்கிறது. அதிகாலை அமைதியை மீறிக்கொண்டு, டி.எம்.எஸ்.ஸின் வெண்கலக்குரல், சாராயக் கடை ஒனிபெருக்கியிலிருந்து பீறிட்டது.

“ஓடும் மேகங்களோ... ஒரு சொல் கேள்வோ! சட்டைப் பையைத் தடவிப் பார்த்து சலிப்படைகிறேன் நான். விரல் நடுக்கம் தீர, விடியவே போய், கொஞ்சம் அண்ணார்ந்து பார்த்து விட்டு வரலாம், என்ற அவசியத்தினால் அல்ல.

காலைச் சாப்பாட்டுக்கு ஒரு வழியுமில்லையே என்ற ஆதங்கத் தினால். நேற்றைய இரவின் உபவாச உறக்கம், வேறு உடலை வாட்டுகிறது. காசின்றி இன்றைய பொழுது எப்படிக் கழியும்? உடற்சோர்வும் பசியும், உடலை வாட்டுகிறது.

செல்வம் முதலாளி ஏன் இன்னும் வரவில்லை. நேற்றே வந்து விடுவதாகச் சொன்னாரே! எப்படியும் இன்று வரலாம். நம்பிக்கைச் சரடு இறுக, வழிமேல் விழி புதைக்கிறேன். பரிச்சயமற்ற முகங்கள், அந்நியமான ஊர், சிலவுக்கு காசு தீர்ந்துபோன நிலை, இவை பூதாகாரமான நிலை, இதை செல்வம் முதலாளி அறியாமலிருக்க நியாயமில்லை. அறையில் மூலையில் கிடக்கும், தோள்பையை நிராசையுடன் வெறித்தேன். பெட்டிக்குள் சுருண்ட பாம்புகளாய் இருசோடி உடுப்புகள் இருந்தன.

செல்வம் முதலாளி என்னை இந்த ஆத்தாருக்கு கூட்டி வந்து நான்கு நாட்கள் இருக்கலாம். அதற்கு முன் அவரது இல்லத்தில், துறைமுக ஊரில், விருந்தாளி நான். அங்கெல் லாம் கொழும்புக்காரர்களை மோப்பம் பிடித்துத் திரிகிறார்கள், என்று, என்னை இந்த தூங்கு மூஞ்சி லாட்ஜில் அடைக்கல மாக்கி விட்டு, கொஞ்சம் பணமும் தந்து விட்டுப் போனவர்தான். மனுஷன் இன்னும் வந்த பாடில்லை.

“மச்சான்! அக்கரைக்குப் போயிட்டு வாரியா? பிளைட் சிலவு எவ்லாம் தாரேன். கொஞ்சம் காசு அங்கு வர இருக்கு” என்ற வர்த்தக நண்பனின் வேண்டுகோளுக்கு தலையாட்டித் தொலைத்தேன். வந்து ஒரு மாதமாகிறது. விஷயம் இன்னும் கைகூடவில்லை. ‘கொஞ்சம் காசு வர இருக்கு,’ என்ற நண்பனின் பரிபாஷை, ஐந்து இலக்கங்கொண்ட பல ஆயிரங்கள்.

“வீட்டுக்கு துணிமணியெல்லாம் தாரேன் இருங்க, மொத்தக் காசையும் தந்து அனுப்புகிறேன். ஆறுதலா ஊருக்குப் போகலாம்!” என்றார் செல்வம் முதலாளி. எனக்கொரு சந்தேகம், இவர் பிடவைக் கடை வைத்திருக்கிறாரா - அல்லது கூல் ஹவுஸ் வைத்திருக்கிறாரா என்று. என் தலையில் சதாஜைஸக் கொட்டி காலத்தை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தார். நேரம் செல்லச் செல்ல, மனதில் சந்தேகமும், வயிற்றில் உக்கிரப்

பசியும் வாட்டித் துளைத்தது. ஒரு வேளை ஊருக்கு அவரைத் தேடிப்போவது என்றாலும் ஒரு பத்து நபாவாவது வேண்டுமே. யாரிடமாவது யாசகம் கேட்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி?'

'யாசிப்பவரை எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. இவர்களது சுயநலத்திற்கு வறுமை ஒரு ஆயுதம். வாங்குவதே வாழ்க்கை என்றாகிவிட்டவருக்கு, பிறருக்கு கொடுக்கும் கருணை எப்படி வரும்? பிறருக்கு உதவி செய்யாதவன் மனிதனேயமில்லாத வன்!'

வைக்கம் பஷ்டின் வாசகங்கள் நினைவை நெருடின. அவருடைய கூற்று எனக்கும் ஏற்படுடையது தான். ஆனால், கடன், கைமாற்று, உதவி, போன்ற கெளரவ யாசகங்களில் சிக்கிக் கொள்ளாத இன்றைய மனிதன் எங்கிருக்கிறான்?

வாழ்க்கை எல்லாச் சமூகக் காரணிகளோடும் கை கோர்த் துக் கொள்கிறதே! 'இனி பொறுப்பதற்கில்லை!' அந்தராத்மா அலறித் துடிக்க, வயிறு உக்கிரமாகக் கொதிக்கிறது. பாதையில் வந்து நின்று, சுற்றம் பார்த்து, வள்ளல் தரிசனமொன்று கிட்டாதா? என்ற ஆவலில் அவலப்பட்டேன்.

ஆக்தூர் என்ற பெயர் இந்தக் கிராமத்திற்கு எவ்வளவு பொருத்தம். திரும்பும் இடமெல்லாம் தெய்வ சன்னிதிகள். ஊரின் நடுவே, வெண் துகிலுடுத்து, ஓய்யாரமாய் சயனித்துக் கிடக்கும் ஆறு. ஊரில் தகித்த வெய்யிலின் உஷ்ணத்தை தவிர்ப்பதில் இந்த ஆற்றுக்கு, பெரும் பங்குண்டு. இருக்கரைகளிலும் ஆண்-பெண், பேதமின்றி குளிக்கும் கிராமத்தவர்கள். அண்ணாச்சி! சௌக்கியமா? என்ற பரஸ்பர குசல விசாரிப்பு கள். கரை ஓரமாக, உஸ் என்ற ஓசையோடு துணிகளை ஒங்கியறைந்து அழுக்ககற்றும் சலவைத் தொழிலாளி. அவனுக்குப் பக்கபலமாக கழுவிய துணிகளை உரைப் போடும் மனைவி.

இங்குள்ள கோயில்களில் திருவிழா, உபன்னியாசங்களுக்குப் பஞ்சமில்லை. நேற்று முன்தினம் வாரியாரின் அருள்ரை, யேசுதாஸின் பக்திபாடல்கள், சுவைத்துக் கேட்டதில் மனதில்

மகிழ்ச்சி பொங்கியது. தற்போதையை கவலை வயிறு நிறைய வேண்டும் என்பதை. யாரிடம் கேட்பது? யாரைத் தெரியும் எனக்கு? பசி நெருப்பு கண்ணு தகிக்கிறது. மயங்கிச் சோர்ந்த விழிகளுடன் கடைத்தெரு வழியாகத் தள்ளாடி நடக்கிறேன். அல்லாஹு... அக்பர்... அல்லாஹு... அக்பர்!... குருதிநாளங்களில் குதூகலம் பரவ ஆச்சரியத்தால் அதிர்ந்து நிற்கிறேன்.

கடைத்தெருவுக்குப் பின்புறமாக இருக்கும் பள்ளிவாச விலிருந்து வந்த அதான் ஒலி அது. இங்கும் முஸ்லிம்கள் வாழ்கிறார்களா? நம்பவே முடியவில்லை என்னால். “கலாச் சார பேதமின்றி ஒரு மொழியைப் பேசுகிறவர்கள் ஒன்றுபடுவது எவ்வளவு உவப்பான சங்கதி...!” இங்கு, இவர், இன்னார், என்று சட்டென இனங்காணுவது கொஞ்சம் கஷ்டமான காரியம். இப்போது கொஞ்சம் நம்பிக்கையும் பிறக்கிறது. ‘தான் ஆடாவிட்டாலும், தன் சதை ஆடும், என்பார்களே!’ முயன்று பார்க்கலாம்.

அசருத் தொழுகைக்காக பள்ளி வாசலில் பஸார் புள்ளிகள் நிறைந்திருந்தார்கள். ஒழுச் செய்து விட்டு நடங்கிக் கொண்டே தொழுகை முடித்தேன். இப்போது ஒரு ஆன்மீகச் சுகமும் உடலைத் தழுவியது. தொழுது தழும்பேறிய நெற்றி, தொப்பியுடன், பலரின் அன்னியமான பார்வைகள், என்மீது படர்கின்றன. கருணை துலங்கும் ஒரு முக தரிசனத்திற்கான எனது தேடல் நீள்கிறது. புன்முறுவலையும், சலாத்தையும், அச்சாரமாக்கிக் கொண்டு ஒருவரை அணுகி எனது நிலையினைக் கூறுகிறேன். “ஒரு வியாபார விஷயமாக வந்தேன். எதிர்பாரா மல் இப்படியாகிவிட்டது. கடுமையான பசி. துறைமுக ஊருக்குப் போகவேண்டும். இரண்டுக்குமாக ஒரு பத்து ரூபாய் நீங்கள் உதவி செய்தால், அல்லாஹ் உங்களுக்குப் பரக்கத் செய்வான்!” வேடிக்கை பார்க்கவென கூடிய கூட்டத்திலிருந்து எந்த அனுதாப வார்த்தைகளும் வரவேயில்லை.

கடுமையான முகத்தோற்றமுள்ள ஒரு வெள்ளைத் தாடி பெரியவர் உரத்த தொனியில் சொன்னார்.

‘இப்படி எவ்வளவோ பேர் வராங்க! காசெல்லாம் தரதுக்கு இல்ல! வேற இடம் பாருங்க!’

பெரியவர் முன்மொழிந்ததை, வழி மொழிவதைப் போல மற்றவர்கள், நழுவினர். பள்ளிவாசல் உட்புறமெங்கும் பளிச் சென துல்லியம் துலங்கியது. கிடுகிடா நடுங்கும் உடலைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு பாதைக்கு வருகிறேன்.

நபிகளாரின் அருள் வாக்கு ஞாபகத்தில் தெறித்தன. “நன்மைகளில் எல்லாம் மேலானது, பிற மனிதனை நேசிப் பது. கொடைகளிலெல்லாம் மேலானது பசித்தவனுக்கு உண வளிப்பது!” பாதையில் ஒரு இளைஞனை எதிர்கொள்கிறேன். கூட்டுத்தொழுகையை (இமாம் ஜமாஅத்) தவற விட்ட அவசரம் முகத்தில் தெரிகிறது. என் பஞ்சப் பாட்டின் படிம வரிகளை அவனிடம் ஒப்புவிக்கிறேன். அந்த முகத்தில் ஒரு அசாதாரண அக்கறை சுரக்கிறது.

“சரி! காக்கா! கவலைப்படாதீங்க, நான் உதவி செய்கி றேன். நீங்க பஸ் நிலையப் பக்கமாக போகும்போது ‘ஸ்டார். கபே, வரும். அது நம்மடைதான். அங்க போய் இருங்க. நான் தொழுதிட்டு வாரேன்’ என் மனதில் பாலை வார்த்து விட்டு இளைஞன் இறையில்லத்திற்குள் சென்றான். ஸ்டார் கபேயை ஒருவாறு கண்டு பிடித்து விட்டேன். சிறிய கடைதான். ஆனால் வியாபாரம் களை கட்டுகிறது. கடையிலிருந்து வந்த முட்டை ரொட்டி வாசனை பெருங்குடலை ஏங்க வைத்தது. கடையின் உட்புறத்தை நோட்டமிட்ட எனக்கு மீண்டும் ஏமாற்றம். கெஷ்யரின் கடுமையான முகத்தோற்றம் கொண்ட முரட்டு ஆத்மா ஒன்று வேலையாட்களைத் திட்டித் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தார். முகச் சாயலைப் பார்த்தால், இவர் இளைஞனின் தந்தையாகவும் இருக்கலாம். எங்கே என்னுடைய காரியம் கைக்கூடாமல் போய்விடுமோ என்ற கவலை என்னை உறுத்தியது.

தலை கிறுகிறுத்துச் சுழல, பாதையோரத்து வாங்கில் சரிகிறேன். இளைஞனின் வருகையும், அதைத் தொடர்ந்து பெரியவரின் வெளியேற்றமும், மனதில் மீண்டும் புதிய நம்பிக்கைக்கு வித்திட்டது. ரொட்டி, கறி, நேந்திரப்பழம், டை என்று என் வயிற்று அக்னி தணித்தான். என் கைக்குள் இருபது ரூபாவைத் திணித்து விட்டு நேசத்தோடு பார்த்தான்.

“தம்பி! மிக்க நன்றி! நான் துறைமுக ஊருக்கு போயிட்டு வந்து உங்கட கடனை அடைப்பேன்!”

“காக்கா! திருப்பி வாங்கிறதுக்கு பெயர் உதவி இல்லை. ஊர் விட்டு ஊர் வந்த உங்களுக்கு ஒரு கஷ்டம். இதற்குக் கூட உதவாட்டி, நான் எப்படி ஒரு மனிசனா, இருக்க முடியும்?” சந்தோஷமா, போயிட்டு வாங்க.

வயிறு நிறைந்ததில் உடலில் புது உற்சாகம் பிறந்தது. செல்வம் முதலாளியைக் கறுவிக் கொண்டே பஸ்ஸைக்குள் இருக்கையில் அமர்கிறேன். இப்போது ஆக்தூரின் வெய்யில் அவ்ளவு கடுமையாக உறைக்கவில்லை.

10.12.1995.

சீர்க்கி சிறை நாடு காலைப்பிழையை காலை | வீரகேசரி
நான் குபவிவசூபவி அவக்கப் பிழையை சிறை காலை
நாடு காலை மாபி காலை நாகத் தேவையை கூட வகுகு பிழை
பிழை காலை செலைப் பிழையை நாக காலையை கிழவிபோகி
யெவ்வில் நாடும் நாயகையில் நல்லுருக்கீருப்பிழைகளுடும் நாலையை
நாலை நாலை பிழை காலை கிழவிபோகி இல்லை நாலைமூடு
நாலை நாலை குத்துமிகு நாலை நாலை காலை பிழையைகளை
நாலை நாலை காலை காலை காலை நாலை நாலை நாலை நாலை
நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை
நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை
நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை

நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை
நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை
நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை
நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை
நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை நாலை

கழுகுகள்

அந்த ஆடைத் தொழிற்சாலையில் ‘நெட் ஷிப்ட்’ முடித்த பெண்கள், பரபரப்பாக வெளியே வந்தார்கள். வழக்கமான கிளிப்பாஸை - சிரிப்பு - உற்சாகம் - எல்லாம் தொலைத்த வெறுமையில் ஓட்டமும், நடையுமாக, பஸ் தரிப்பிடத்திற்கு விரைந்தார்கள். பகல் நேரத்து சந்தடிகள் ஓய்ந்து, பாதை அமைதி தட்டியிருந்தது.

இப்போது இரவு பத்து மணிக்கு மேலிருக்கும்? குல் கொண்ட மேகங்கள், விண்ணில் புடைத்து நின்று, மழைத்திவ வைகளைச் சொரியத் தருணம் பார்த்தன.

குளிர்காற்று - கவிந்த இருள் - பளிச்சிட்ட மின்னல்! இவர்களுக்கு இவை மகிழ்ச்சி தராமல், ஒரு வித பயக்கிளர்ச் சிக்குத் தூபமிட்டன. காலம் தொலைத்த ராப்பட்சிகளின் ஊமைச் சோகம் முகங்களில் இழைந்தது. சிலர் - பாதையை வெறித்து, நேரத்தைப் பார்த்து மனதால் கரைந்தனர் சிலர் - கால்கடுக்கக் காத்து சலித்து, பிரசவ அவஸ்தையில், முகம் சளித்து, பஸ் ஓட்டுனர்களை மிக மட்டமாகத் திட்டி தீர்த்தார்கள்.

கொலம்பசின் திசைகாட்டி மூளைய் விரையும் காலம். அது - யாரிடமும், எதையும், யாசித்து நிற்பதில்லை, பிரபஞ்ச சுழியோடியாய், நிகழ்காலத்தில் ஒரு காலும், எதிர்காலத்தில் ஒரு காலுமாய், வீறுகொண்டு பாய்கிறது.

‘மழை வந்தா, ஓட்டுக்கு போறது எப்படி? இந்த என்னமே எல்லோரிலும் வியாபித்து ஆட்டிப் படைத்தது. ‘ஆ! அதோ, பஸ் வருகுது!’ மகிழ்ச்சி நூலிமையில் தொங்க குரல்கள் ஆரவரித்தன.

ஓன்றன் பின் ஒன்றாய் பேருந்துகள் விரைந்து வந்தன.

‘இனி ஓட்ட அடைஞ்ச மாதிரித்தான்!’ சலிப்பில் மிதந்த உள்ளங்கள், சாசுவத்தில் நிலைத்தன. நெரிசலில் மூச்சடைத்த

பயணிகள், பஸ்ஸாக்குள் பினங்களாய் தொங்கினர். வெளி யில் நின்ற, அத்தனை பேரையும் உள்வாங்கிய பேருந்துகள், மீண்டும் சிறிப் புறப்பட்டன.

அந்த இருவரைத் தவிர...!

அவர்கள் போக வேண்டிய ரூபஸ், இன்னும் வந்த பாடில்லை! மேரியும், மெனிக்காவும், பரஸ்பரம் முகம் பார்த்து மௌனத்தை, ஏமாற்றமாகப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அந்த சங்கடத்திலும் அவர்களுக்கு இரு ஆறுதல்கள்.. ஒன்று இருவரும் ஒரே இடத்திற்கு போக வேண்டியவர்கள். வெறிச் சோடிப் போன பாதையையும், கைக் கடிகாரத்தையும் பார்த்த வாறு அவள் சிங்களத்தில் சொன்னாள்.

‘பத்தரைக்கு வரவேண்டிய பஸ் இனி வராது போல, இப்படி நிற்கிறதில அர்த்தமில்லை! ரோட்டில, வெளிச்சம் இருக்கு, வா நடப்போம்!’

‘அது தான் சரி! நேரமும் சுணங்கிப் போச்சி நடப்பம்!’

ஏற்கனவே தீர்மானித்த விடயத்தை அழுல்நடத்தும் தோரணையிலும், நம்பிக்கைச் சரடு முறிந்த அதிர்விலும் இவள், துரிதப்படுத்தினாள். மூன்று மைல்களை நேரம் பிசிய இருட்டு வேளையில் பருவக்குமரிகள் இருவரும் நடந்தே செல்லுவது, அவ்வளவு ஆரோக்கியமான சங்கதி இல்லை தான். மாற்று வழி அறியாத அவர்கள், அதிர்ப்பியோடு நடந்தார்கள்.

வழக்கமாய், இடையை அழகாக அசைத்து, பிருஷ்டம் குலுங்க நடக்கும், நடையை மாற்றி, மிக வேகமாக அடியே டுத்து வைத்தார்கள்.

திரு விழாக் காலத்து அலிகளின், அவசர நடையைப் போல... நடை பாதை, இருளை அணைத்து, துயில் கொண்டது.

‘எனக்கு பயம்மா இருக்கும்! அம்மாவுக்கு ஆஸ்மா வருத்தம் வேற். நான் வருமட்டும் தூங்காம ரோட்டயே

பார்த்துக் கொண்டிருப்பா! ம... ஒன்பாடு தேவலம். ரோட்டோ ரத்தில் ஓடு! நான் தான் இந்த இருட்டில், மூல முடுக்கெல் லாம், தாண்டிப்போவனும். இவளது சங்கடத்தை உணர்ந்து அவள் பரிவோடு பார்த்தாள்.

'ஓன் மேரி! இண்டைக்கு, ஒரு ராவு, எங்கட ஓட்டில தங்கிப் போனா என்ன?'

'இல்லடி மெனிக்கா! நான் எப்படியும் போக வேண்டும். யேசு நமக்கு துணை இருப்பார்!'

லேசான மழைத் தூறலில், பாதை பிசுபிசுத்திருந்தது. நடந்து கொண்டே தூரத்து, இருளை வெறித்தவாறு, மெனிக்கா தொடர்ந்தாள்.

'பெண்கள் வேலைக்கென்று வந்து விட்டால் எத்தனை கஷ்டங்கள். வீட்டில் உள்ளவங்களோ, மத்தவங்களோ, எங்கட துயரங்கள் அறிய மாட்டாங்கடி! ஏன்தான் நாங்க ஏழையா பொறந்தோமோ. இந்த ஆம்புளப் படகளோடு, பஸ்ஸில மல்லுக்கட்டி, சீவன் போகுது. புள்ள பெறாத குற ஒண்டு தான்... பாக்கி...!'

அவள் ஆதங்கத்தோடு தொடர்க்கையில்,

'அந்தக் கதையை விடு! ஓடு போற வரைக்கும், வேற எதையாவது கதைப்பம்!

என்று பேச்சை திடுதிப்பென, வேறு திசைக்கு மாற்றி நாள் இவள்.

'அது சரி, மெனிக்கா, உன்னுடைய போய் பிரண்ட் சளிலுடைய, கதைகள் என்ன? போன போயாவுக்கு, அவன, சந்திச்சிருப்பியே!'

அந்த கேள்வியில் உடல் சிலிர்த்து முகம் சிவத்த அவள், மகிழ்ச்சி கலந்த குரலில் எதையோ கூற அவசரப்பட்டாள்.

மேரி கதை கேட்கும் ஆவலில், "தனது கட்டைக் கூந் தலை இடக்கையால் எடுத்து கழுத்திலிட்டவாறு உற்சாகம டைந்தாள். 'போன போயா முழுநாளும், சந்தோஷமா பீச்சில

இருந்தோமடி! அது ஒரு இனிய கனவு. அதை வார்த்தைகளால், விவரிக்க முடியாது!

அவள் ஆத்மார்த்தமாய் கழித்த அந்த இனிய பொழுதை, எண்ணி ஆர்ப்பரித்தாள். பூரிப்பினால் உதடுகள் இரண்டையும் நாவினால் நனைத்துக் கொண்டாள். 'இந்த வருஷக் கடைசி யில், அவருக்கு கண்டியில் மாற்றம் கிடைக்கப் போகுதாம். நெக்ஸ்ட் இயரில், கட்டாயமா வெடிங் நடக்குறதா சொன்னா ரடி!'

'எதுக்கும் கொஞ்சம் முன் யோசனையா நட! ஆம்பு ளைக்கு அவசர புத்தி. ஏதும் தவறா நடந்திட்டா காலம் பூராவும் நாயா சீரழிய வேண்டியது நாங்கதான். விளங்குதா?' எனக்கு தோழி மட்டுமல்ல பாட்டியும்கூட.

'நீ எனக்கு தோழி மட்டுமல்ல பாட்டியும்கூட. உன் சொல்படியே நடப்பேன் சரிதானே?' பளிங்குத் தரையில் முத்துக்கள் சிதறிய ஒனையில் இருவரும் குலுங்கிச் சிரித்தார்கள். மரக்கிளைகளில் காற்று சலசலத்தது.

'மேரி! நீ புத்திசாலி, நிதானமானவள். அதுசரி காதல் விஷயத்தில், எப்பவும் ஒதுங்கியே போற்யே ஏன்? அந்த ஸ்டோர் கீப்பர் எண்டனி, எவ்வளவு வடிவானவன்! ஒன்ன ஒரு நாளைக்கு காணாட்டி என்னிடம் கவலையோட விசாரிப் பான். நீ அவன், வெவ்வேறு பண்ணுறதில் என்னடி தப்பு? எல்லா விளையாட்டும் ஒரு, வயசலதான், கிழவியானா ஒரு நாயும் திரும்பிப் பார்க்காது.'

இவள் விரக்தியாய் சிரித்தாள்.

'உன்னைப் போல ஜாலியா, நான் இல்லடி. அப்பாவுக்கு வேல வெட்டி இல்ல. குடிதான் வாழ்க்கை. அம்மா பாவும், எல்லாக் கஷ்டங்களையும், தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு நிரந்தர வியாதிக் காரியாயிட்டா. தங்கைளின்/ எதிர்காலத்துக்கு நான்தான் பொறுப்பு. இவ்வளவு சமைகள்ல, காதலை கனவுகளில், மட்டுமே பார்க்கிறேன்...! யேசு எப்பவாவது வழிகாட்டு வார். அதுவரை...?' என்னையும் நாபதி நாபதி நாக்கி நா

இவளது நிராசையும் நெடுழுச்சும் அவளது விழிகளைக் கசியச் செய்தன. இருவரது சுவையான உறையாடலில் பாதித் தூரம் வந்ததே தெரியவில்லை.

பிரதான பாதையின் முற்சந்தியை அடைந்த போது தூறல் கள் தடித்து விழுந்தன. விடிகடையின் முன்னால் நின்ற விடலை வயது பையன்கள் இரட்டை அர்த்தத்தில் இவர்களை மட்டமாக கேலி செய்தனர். தலை குனிந்தவாறு இருவரும் வேகமாக நடந்தார்கள்.

விரைவாக வந்த ஆட்டோ ஒன்று, இவர்களை அண்மித்து நிறுத்தி ஏறுமாறு சமிக்ஞை செய்தது.

இவள் அதிர்ப்பியோடு ஆட்டோகாரனிடம் வேண்டாம் என்று மறுத்தாள்.

'மேரி! என்கிட்ட காசு இருக்கு! மழைக்கு முந்தி ஏறிப் போயிடுவம்' என்றாள் மெனிக்கா.

'இந்த நேரங்கெட்ட நேரத்தில், ஆட்டோவில் வந்தவன் ஒரு நேர்மையானவனாத்தான் இருப்பான், என்னு எப்படி நம்பலாம்?' அவளது கேள்வியில் நியாயம் இருப்பதையும், புத்தி கூர்மையாக சிந்திக்கும் ஆற்றலையும், என்னி ஒரு கணம் வியந்தாள் மெனிக்கா. மழைத் துளிகள் உடலில் உறைக்கும் விதமாய் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் சிதறி விழுந்தன.

மழை கொட்டும் முன், போய் ஆகவேண்டும் என்ற உணர்வில், சளைக்காது இருவரும் தீவிரமானார்கள். தோழிக வில் ஒருத்தி வீடு வர, பிரியமனமில்லாமல் விடை கூறினாள்.

'பத்திரமா போ மேரி! ஏதும் கரைச்சலெண்டா இங்க ஒடிவந்திடு!'

'ஒண்டும் நடக்காதும், எல்லாத்துக்கும் யேசுதுணையிருப்பார்!'

தெருவிளக்கின் ஓளியில் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள் மேரி. மணி பதினொன்றறையைத் தாண்டியிருந்தது. இவள்

போக வேண்டிய இடது பக்க செம்மன் பாதை, இருள் கப்பிக் கிடந்தது. மனதில் இனமறியாத பயம் பற்றிக் கொள்ள அந்தத் தெருவே மழை இருட்டில். மயான வெளியாகி அன்னியமாய் காட்சி தந்தது அவளுக்கு. ஆளரவம் கேட்டால், நாய்கள் உறுமிக் கொண்டோ குலைத்துக் கொண்டோ வரலாம். இன்று இந்தக் குளிரில் அவை வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு உறங்கிப் போயிருக்கலாம்.

இருள் கப்பிய பாதையின் தொலைவில் உருவங்கள் அசைந்தன. யாரோ - யாரையோ - மிக மோசமான வார்த்தைகளால், உரத்த தொனியில் திட்டுவது கேட்டது. அறிந்தவர்கள் யாரும் தென்பட மாட்டார்களா என்று மனம் யாசித்தது. அவர்களை அண்மித்த போது மனதில் இனம் புரியாத பீதி பற்றிக் கொண்டது.

நிறை வெறியில் இருவர் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவளது வரவு, அவர்களது சுருதியைத் தளரச் செய்து சமிக்ஞை களால் உற்சாகமடைய வைத்தது.

'ஏய.... நில்லு...!' என்றான் ஒருவன். தெளிவற்ற வார்த்தைகளால். கெட்ட மதுவாடை குப்பென்று வீசியது. இவளது பாதாதி கேசம் பயத்தால் விறைத்தது. ஒரு அசட்டுத்தனமான தெரியத்தில் வேகமாக நடந்தாள். அந்த இருவரும் இவளைத் துரத்திக் கொண்டு பின் தொடர்ந்தார்.

'யேகவே! என்னை காப்பாற்றி அருளும்!' இவள் நெஞ்சு முட்டிய துயரத்தில் பிரார்த்தித்தாள்.

'ஏய! நில்லுடிய...?'

ஒரு கணம் இவளது ஆக்மா அதிர்ந்தது. பாதையோரத்தில் ஒரு பெரிய ஒற்றை வீடு. முன் வாசல் கேட் இறுக மூடியிருந்தது. வீட்டினுள் விளக்கு எளிந்தது அந்த வீட்டின் கட்டைச் சுவரில் தாவி ஏறி மறு பக்கம் குதித்தாள் இவள்.

கையில் கிடைத்த புதையலை நழுவ விடாது 'விடாதே! புடி!' என்று கத்தியவாறு அவளைத் தொடர்ந்து இருவரும் சுவர் ஏறிக் குதித்தார்கள். இவள் பதறியடித்துக் கொண்டு முன் வாசல் கோலிங் பெல்லை பலமாக அழுத்தினாள்.

‘காப்பாத்துங்கள்! என்னை காப்பாத்துங்கள்!!’ என்று, கூக்குரலிட்டாள்.

மறு கணம் கதவு திறந்தது.

கையில் நீண்ட வாஞ்சன் நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர், கோபாவேசமாக வாசலை வெறித்தார். கூடவே அவரது மனைவியும் பரபரப்போடு அவருக்கு அருகில் வந்து நின்றாள்.

நிலமை மோசமாகி விட்டதை உணர்ந்த அந்த இருவரும், தலை தெறிக்க ஓடினார்கள். இவர்களுக்கு வார்த்தைகள் வர வில்லை - பயத்தால், உடல் வெடவெடுத்தது.

‘பயப்படாதே என்ன நடந்தது?’ என்று அவர் பரிவோடு கேட்டார். நடந்த சம்பவம் அனைத்தையும் இவள் துயரத் தோடு கூறினாள். அவர் துரிதமடைந்தார். ‘சரி என்னிடம் கார் இருக்கிறது. போலீஸ்க்குப் போய் முறைப்பாடு கொடுத்து விட்டு வரலாம்’ என்றார்.

மனைவி திடீரென எரிந்து விழுந்தாள்.

‘இப்ப எங்கேயும் போக வேண்டாம். நமக்கு ஏன் ஊர்வம்பு. இந்த நேரத்தில் வெளியில் போறது, ஆபத்தில் முடியலாம். இவள், வெளியே போகச் சொல்லுங்க! பிறத்தி யார் விஷயத்திலே தலையிட்டு, நாங்க, தொந்தரவில் மாட்டிக் கொள்ளத் தேவையில்லை!’

அவளிடமிருந்து இப்படிப் பாதகமான அபிப்பிராயம் ஒன்று வருமென்று எதிர்பார்க்காத இவர் மனம் சங்கடப்பட்டு,

‘டார்லிங்! ஒரு வயதுப் பொண்ணு ஆபத்தான வேலை யில், உதவி கேட்டு வாசலுக்கு வந்தா, இரக்கமே இல்லாம, துரத்திரது முறையா? நிதானமா யோசித்துப் பார். மற்றவங்கட துயரத்தில் உதவுறது எவ்வளவு புண்ணிய காரியம்.’ என்று கூறியவாறு மனைவியை கனிவுடன் பார்த்தார்.

‘மெக்ஸிம் கோர்க்கி, என்ற ருஷ்ய எழுத்தாளர், பாதையில் போகும்போது, ஒரு நாள், முரடர்கள் ஒரு பெண்ணை இரக்க மில்லாமல் அடித்துத் துன்புறுத்தினார்கள். கும்பல் வேடிக்கை

பார்த்தது. அவருக்கோ மனம் பதைப்பதைத்தது. முரடர்களிடம், இந்தக் கொடுமையை நிறுத்துக்கள், என்றார். அவர்கள் பெண்ணை விட்டுவிட்டு கோர்க்கியை பலமாக அடித்து பாதையில் தூக்கியெறிந்து விட்டுப் போனார்கள். பெண் எப்படியோ உயிர் பிழைத்தாள்.

எழுந்திருக்கவும் முடியாத நிலையில் இவர் சிரித்தார். ஒருவன் கேட்டான். ‘உன்னை பலமாக அடித்தார்களே, சிரிக்கி றாயே, வலிக்கவில்லையா?’ என்று. கோர்க்கி பதில் சொன்னார்.

‘அந்தப் பெண்ணை துன்புறுத்தும் போது எனக்கிருந்த வலியும், வேதனையும் இப்போது இல்லை!’ என்று. ‘பிறர் துன்பத்திற்கு தன்னை தியாகம் செய்கிறவன்தான் மனிதனில் மேலானவன்!’ என்று கூறி மனைவியின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

அந்த முகத்தில் இப்போது கடுமை விலகியிருந்தது.

‘சரி! என்னவோ செய்யுங்க! இப்ப வெளியில மட்டும் போகாதிங்க!’ என்றாள் தணிந்த குரவில்.

‘சரி ஆகட்டும்! அவளுக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்து தூங்க வை!’ என்று மனைவியிடம் கூறிவிட்டு, இவளை கருணை யோடு நோக்கி,

‘ஒனக்கு ஏதாவது ஆபத்தென்றால் நீ உடனே இங்க வரலாம்’ இதோ என்னுடைய விசிட்டிங் கார்ட்! என்றார்.

அதில், பேராசிரியர் விமல்நாத், பி.எஸ்.டி. என்றிருந்தது. இவளது கண்களில் நன்றிக்கடன் வழிந்தது!

7-6-1993

சலனம்

விரல்கள் மின்னஸ் வேகத்தில் பீடிகளைச் சுற்றினாலும், மனம் நினைவளைகளில் மிதந்தது. இடப்புறமாக நனைத்த இலை அட்டியும், நடுவில் புகையிலைத் தூணுமாகத் தட்டில் பீடிகள் குவிந்தன. வெறுந்தரையில் உட்கார்ந்து கால்களை நீட்டி சுவரில் சாய்ந்த வண்ணம் வேலையில் ஈடுபட்டாள் ரமீஸா.

இந்த நாற்பது வயதிலும் வெள்ளையாய், மென்னையாய் விரல்கள்தான் எத்தனை அழகு! ஒரு தட்டெழுத்துக்காரியின் நளினம், இசைவாணியின் சுருதிமீட்டல், இவள் விரல்களில் இயல்பாய் இணைந்து கொண்டதோ? இடக்கையால் லாவகமாக இலையை எடுத்து, வலக்கையால் தூளை அள்ளிப் போட்டு, ஒரே தாவலில் தலை, வால் முடித்து, நூலைக் கட்டி...

ஒரு நொடிப் பொழுதில் உருளும் பீடிகள்!

திடீரென முற்றத்துத் தரையில் ஏற்பட்ட சலனம். பம்பரச் சுழற்சியின் வேகம் தடைபடுகிறது. 'என்ன சத்தம்?' பார்வை, முன்வாசலை வெறிக்கிறது. பெட்டைக் கோழி தன் குஞ்சுகளை, கொத்தி விரட்டும் காட்சி இவளை ஆர்வமுடன் பார்க்க வைக்கிறது. பக்கத்தில் நின்றிருந்த சேவல் கால்களால் குப்பையைக் கிளரியவாறு கொக்கரித்து அழைக்கிறது. அதன் வாஞ்சை மிகும் அழைப்பை, ஏற்று குஞ்சுகளைத் துரத்திய தாய்க் கோழி, சிறு சிலிர்த்து அதனருகில் ஒட்டிக் கொள்கிறது. குஞ்சுகளின் பதட்டம் அவளுக்கு பரிதாபமாய் இருந்தது.

இந்த தாய் கோழிக்கு இன்று என்னதான் பிடித்து விட்டது? குஞ்சுகளை இரக்கமின்றி துரத்துவதற்கு! இந்தச் சம்பவம் ரமீஸாவின் உள்ளுணர்வை பெரிதாய் பாதித்திருக்க வேண்டும். இல்லையாயின், உலக அதிசயமொன்றை கண்டுவிட்ட

தைப் போல வேலையை நிறுத்தி விட்டு காட்சியில் ஏன் மெய் மறக்க வேண்டும்? சில கணங்களுக்குப் பின் - அவள் இதழோரங்களில், லேசான புன்னகை ஒன்று மின்னி மறைந்தது.

குஞ்சுகளுக்கு சுயகாலில் இயங்குவதற்கு வயது வந்து விட்டது. தாய்க் கோழிக்கும் இதமான ஆண்துணை தேவைப்பட இருக்கிறது. இப்படியொரு இணைபிரிதல், இப்போதைக்கு அவசியமாகிறது என்பதை எவ்வளவு நேர்த்தியாய் இந்தக் கோழி உணர்த்தி நிற்கிறது. சரிதான் குஞ்சுகளுக்கு என்னதான் விளங்கப் போகிறது. அவளது மன அரங்கில் சலசலத்த கேள்விக்கு விடையும் தெளிவும் கிட்டிய நிறைவில் தனக்குள்ளே திருப்பு கொண்டாள்.

ரமீஸா கைகள் இரண்டையும் தலைக்கு நேராக உயர்த்தி சோம்பல் முறித்துக் கொண்டாள். நீண்ட நேரமாக உட்கார்ந்து கொண்டே இருந்ததாலும், விடியற்காலை தொட்டு உபவாசம் வேறு இருந்து விட்டதாலும், உடல் சோர்வுற்று, இடுப்பு விண்ணனரூ வலித்தது. அடுப்பை பற்ற வைத்து தேனீர் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுப்பெறவே, புடவையில் சிதறியிருந்த புகையிலைத் தூளை, தட்டில், உதறியவாறு, எழுந்து நின்றவருக்கு எதிர்பாராத அதிர்ச்சி ஒன்று காத்திருந்தது.

பிள்ளையைத் தோளில் போட்டவாறு, கலங்கிய கண்களுடன் மகள் ரிஸ்மியா எதிரில் நின்றாள். அவளது அழுகையும் பரபரப்பும் இவளை, கவலைக்குள் ஆழ்த்தியது. அவளது கூப்பாடு பக்கத்து வீடுகளுக்கும் எட்டியிருக்க வேண்டும். அடுக்களைகளிலிருந்து வேடிக்கை பார்க்கும், சில ஆர்வமுகங்கள் அசைந்தன. மகளை ஆதரவாய் தழுவியவாறு குடிசைக்குள் சென்றாள்.

'எல்லாம் சேந்து எனக்கு கொடுமை செய்யுற... உம்மா! அவரும் இப்ப முந்திப் போல இல்ல! ஒரே அடிதடியும், கொள்ப்பழும்தான். நான் இனி அங்க போகமாட்டன் உம்மா...!'

மகளின் புலம்பலை அக்கறையோடு செவி மடுத்தாள் ரமீஸா.

‘எல்லாத்தையும் அந்த ஆண்டவனிடம் பாரம் சாட்டிட்டு, பொறுமையா இரி புள்ளி! என்றாள் கருணை இழையும் குரலில். தாயின் ஆறுதல் வார்த்தையில், உடைப்பெடுத்திருந்த மகளின் ஆத்திரம் சிறிது தணிந்தது. பேரன் உம்மம்மாவைப் பார்த்து, கைகால் அசைத்து சிரித்தான். பேரனை வாரியெடுத்து ஆசைதீர முத்தமிட்டாள் ரமீஸா. அவனு அணைப்பில் பசியும், துயரமும், பஞ்சாய் பறக்கும் அதிசயத்தை அனுபவபூர்வ மாக உணர்ந்து மேனி சிலிர்த்தாள்.

பெற்ற பிள்ளைகளையும்விட பேரக் குழந்தைகளிடம் பேரன்பு சொரியாத பாட்டன் பாட்டி யாருளர் இந்தப் பூமி யில்? ரமீஸா மட்டும் வேறுபட முடியுமா? குழந்தையின் உச்சி முகர்ந்து உள்ளாம் குளிர்ந்தாள்.

‘என்னதான் மகள் நடந்தது? கொஞ்சம் வெளப்பமா செல்லு புள்ளி!'

கலங்கித் துடிக்கும் துயர விழிகளால் தாயின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் ரிஸ்மியா. முதுமையை மிக அருகில் அழைத்துக் கொள்ளத் துடிக்கும் வறுமையின் நெருக்கம். காலம் பூராவும் பினைத்துக் கொண்டதில் கண்களைச் சுற்றி கருவலையங்கள். நெற்றிப்பரப்பில் அசையும் நரை, இவற்றை மீறி முகத்தில் தெரியும் அமைதிப் பொலிவு.

‘உம்மா...! அந்த முன் வீட்டுப் பொடியன் ஏண்ட கூடப் பொறந்த தம்பி மாதிரி. இந்தப் புள்ளையோட அவன் உசிரு மாதிரி இருக்கம். அவரோடையும், வந்து கதைச்சுக் கொண்டு இருப்பான். அல்லா மேல சத்தியமா, எங்க ரண்டு பேருகிட்ட யும் எந்த கெட்ட எண்ணமும் இல்ல உம்மா! மதினியும், மாமியும், அவருகிட்ட என்னத்தையோ கோள் சொல்லி, என்ன சந்தேகப்பட்டு அடியும் சண்டையும் தான்...! பொறுக்க ஏலா மத்தான் நான் இங்க வந்த...!’ ஆத்திரத்தில் வார்த்தைகள் வர மறுத்தன.

அவளது துயரக் கடையைக் கேட்ட ரமீஸாக்கு எதைச் சொல்வது என்று புரியாமல் இருந்தது. மகனும் மருமகனும் சந்தோஷமாக வாழ்வதை அறிந்து இறுமாந்திருந்த அவளுக்கு இச்சம்பவத்தின் தாக்கம், பெரிய பாதிப்பை, ஏற்படுத்தியது. நீண்டதொரு நெட்டுயிர்ப்பு உள்ளத்திலிருந்து வெளியாயிற்று. மகளின் ஒழுக்க குணம் பற்றி அறிந்திருந்த தாய், மனதிற்குள் பெருமைப்பட்டுப் போயிருந்தாள்.

பெண் மனம் என்னதான் சபலம் கொண்டிருந்தாலும், அவள் எந்தத் தவறுகளுக்குள்ளும் எளிதில் தடுக்கி விழுக்கூடிய வளவில் என்பது ரமீஸாவின் தீர்க்கமான கணிப்பு. தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட தடுக்கல்களின் நிழல்கூட மகளின் வாழ்வில் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதில் அவள் மிக வைராக்கிய மாக இருந்தாள். அவளை ஒரு நல்ல பெண்ணாய் வளர்த்தெடுப்பதற்கு, பட்ட துன்பங்கள் சொல்லில் அடங்காதவை. அந்தப் பெருமையோடு இதுகாறும் வாழ்ந்து வந்த தாய்க்கு, தூர்அதிர்ஸ்டவசமாக இப்போது ஏற்பட்டுள்ள அவப் பெயர் பெரும் கமையாயிற்று.

அவள் நிரபராதி என்பதில் ரமீஸாவுக்கு எந்த அபிப்பிராய பேதமும் இல்லை. பாம்பின் கால் பாம்பறியும் என்பார்களே. தன் மகனுக்கு ஏற்பட்ட அவப் பெயர் நீங்கி கணவனோடு மீண்டும் கருத்தொருமித்து வாழ வேண்டுமென மனதிற்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

இள வயதிலேயே கணவனை இழந்த ரமீஸாவின், கடந்த காலம் இருள் மூட்டம் நிறைந்தது. அழுகும், இளமையும் உள்ள ஏழை விதவைப் பெண்ணொருத்தியை இந்த வெறியிடத்த உலகம் சும்மா விட்டு வைக்குமா? படரக் கொம்பின்றி வாடிய கொடியாய், இளமைச் சுகங்களை இழந்து விழுமித் துடித்திருக்கிறாள் இவள்.

காச இல்லாத காரணத்தால் கழுத்து வேலியின்றி ஏழைக் குமர்கள் கண்ணீர் வடிக்கையில், ஒரு விதவையின் விம்மலுக் காகவா இந்தக் குருட்டு உலகம் விழித் தெழுப் போகிறது. இவள் ஒரு மாதிரி, என்று ஊரில் பலரும் பேசியதுண்டு.

வாழ்க்கை நிர்ப்பந்தங்களால், அவளது வைராக்கியம் சில பொழுது வலுவிழுந்து போனது உண்மைதான்.

அதற்காகச் சிரித்தவனிடம் எல்லாம் சில்லறை வாங்கிக் கொள்ளலாமே, என்ற சீரழிந்த நிலைக்கு அவள் எப்போதும் போனதில்லை. மகளை, மானமுள்ள பெண்ணாக, வளர்த்து ஒருவன் கையில், ஒப்படைக்கும் வரை, அவள் இலட்சியத் தோடு இயங்கினாள். பீடி முதலாளி காசிமோடு அவனுக்கு இருக்கும் உறவு ஊர் அறியாதது அல்ல!

வறுமையின் கோரக் கெடுபிடிக்கு மத்தியில் அல்லாடிக் கொண்டிருந்த வேளையில், அவன் அவ்வப்போது செய்து வந்த உதவிகளால் அவன்மீது பற்று வளரக் காரணமாயிற்று. ஒரே விதமான விரக்தி கலந்த வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட்டு காசிமோடு மனமொன்றி களித்தாள்.

காசிமின் வைப்பாட்டி என்று, ஊர் அவனுக்கு அடை மொழி குட்டினாலும் அதுபற்றி அவள் அலட்டிக் கொள்ள வில்லை. நிலையான கொள்கையற்ற ஊர் உலகத்தைப் பற்றி பெரிய தாற்பரியம், எதுவும் அவளில் இல்லை. தன் மனசாட்சிக்கு மட்டும்தான், அவள் மதிப்புக் கொடுத்தாள். காசிம் முன்புபோல் இப்போது இவளிடத்தில் அதிகம் வாஞ்சை காட்டவில்லை. இவளைப் போல இன்னுமொரு ஆசைநாயகி யின் தொடர்பும், அவனுக்கு உண்டு என்ற செய்தியும் சமீபத் தில் அவள் காதுகளிலும் வந்து விழுத்தான் செய்தது. அவள் அது பற்றி ஆர்ப்பரிக்கவில்லை. இந்த பீடித் தொழில்தான், பசிக்கொடுமையை அவ்வப்போது தணிக்கிறது.

கடந்த காலத்தில் திளைத்து, நிகழ்காலத்தை மறந்திருந்த வேளை, பேரக் குழந்தையின் அழுகைச் சத்தம். அவளை விழிப்படையச் செய்தது. அவனுக்கு பால்மா வாங்க வேண்டும். சமைப்பதற்கு பொருட்கள் வாங்க வேண்டும். மகளும் திடுதிப்பென்று, சண்டை பிடித்துக் கொண்டு, வந்துவிட்டாள். அவளிடம் ஏது காசு? பணத்திற்கு என்ன செய்வது?

கேள்விகளுக்கு விடை கிடைக்கவில்லை அவனுக்கு. திடீரென ஒரு நம்பிக்கைக் கீற்று மின்னலாய் பளிச்சிட்டது.

காசிமிடம் போய் கேட்டால், நிச்சயம் உதவி செய்வார் என்ற எண்ணம் வலுப்பெறவே, தோல்பையை உதறி கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

'கடைக்குப் பெயித்து, சாமான் ஏதும், வாங்கி வாரன் புள்ளா...! எதிர்பார்ப்புகளை நெஞ்சில் நிறைத்துக் கொண்டு, குடிசையிலிருந்து வெளியேறினாள். ரமீஸாவைக் கண்டதும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் மிக நிதானமாகக் கதைத்தான் காசீம்.

'மகள்ட கத... காத்து வாக்கில் காதில் புழுந்திச்சி... ரமீஸா! பஸ் ஸ்டாண்டில், இருந்து ரிஸ்மியா புள்ளயோட், போறதைப் பாத்தன். பாவமா இருந்திச்சி...!' அவர் முடிக்க வில்லை.

அவள் கலங்கிய விழிகளுடன் புடவைத் தலைப்பை எடுத்து உடலை மூடிக்கொண்டாள். தன்னுடைய துயரங்களில் பங்கு கொள்வதற்கு, காசிம் போன்ற ஒருவராவது இருக்கின்றாரே, என்று நினைக்கையில் ஆறுதலாக இருந்தது அவனுக்கு.

'எனக்கு... அவசரமா... கொஞ்சம் பணம் வேணும்! கைப்புள்ளயோட மகள் வந்திருக்கிறா...? ஏன்ட கையிலேயும் சல்லியில்லை. சமைச்சி கொடுக்கோணும்!'

'ஓனக்கு இல்லாத பணமா? அது சின்ன விஷயம்! நான் செல்லுறதை நல்லாக் கேட்கோணும் ரமீஸா.

இனி மகள் வீட்டோட இரிக்கட்டும். காதிக், கோட்டில், வழக்கொண்டு போட்டு, அவனை தொலைச்சுடுவும். ரிஸ்மியாவையும் புள்ளயையும் நான் கைவிட்டு விடுவேனா? ஓனக்கும் வயசாகுது. நெஞ்சி வருத்தக்காரி. நாளைக்கு பின்னா, அவள் ரோட்டிலே சீரழியப் படாது. ஓனக்கு எவ்வளவு ஒதவி செஞ்சீக்கியன். நான் ரிஸ்மியாவை நிக்காஹ் செய்றன். நாங்க இரண்டு பேரும் எடுத்துச் சென்னா, அவ கேட்காம இரிக்கிற இல்ல...!'

காசிமின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதிர்ந்து போனாள் ரமீஸா. பேரிடி ஒன்று தன் தலையில் இடிந்து விழுந்ததைப் போன்று துடித்தாள். எரிகின்ற வீட்டில் பிடுங்குகின்றதெல்

லாம் லாபம் என்று நினைக்கின்ற இருக்கமற்ற இவனைப் போய், நல்லவனாக இதுகாறும் நினைத்த பேதமைக்காக வருந்தினாள். தீட்டிய மரத்திலே குத்திக் கூர் பார்க்கின்ற கொடிய மனம் கொண்டவன் இவன். இனி இந்த சகவாசமே வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தவளாக அவன் நீட்டிய காசை ஏறிட்டும் பார்க்காமல், அழுகையையும், விம்மலையும் அடக்கியவாறு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள்.

கடைக்குப் போன உம்மா, கவலை தோய்ந்த முகத்தோடும், வெறுங்கையோடும், வீடு திரும்புவதை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள் மகள். கையிலிருந்து பையை வீசியெறிந்துவிட்டு, மரமென தரையில் சரிந்தாள் ரமீஸா. அவளுக்கு மார்பு துடித்தது. உடல் சில்லிட்டது. தாயின் நிலை மகளை வருத்தியது. அவளுக்கு அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. ‘ஒங்களுக்கு... என்ன உம்மா? இந்த வெய்யில்ல எனத்துக்குப் போன?’ சோகக் குரலால் இறைஞ்சினாள்.

சற்று நேரத்தில் ரமீஸா சிரமப்பட்டு எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

‘எனக்கு ஒன்டும் இல்ல. ஒடனே புள்ளை தூக்கிக் கொண்டு போடி ஒண்ட லூட்டுக்கு! ஒன்ன புடிச்சி, ஒத்தன்ட கையில், கொடுக்க நான் என்ன பாடுபட்டேன். இப்ப உம் மாட, சதையத் திண்ணவா, இங்க வந்தீக்கிய. ஒண்ட மாப்புள்ள, ஒன்ன, அடிச்சிக் கொண்டாலும் அங்கேயே மவத்தாப் போ! இஞ்ச வராதே...!’

தாயின் கடுமையான மனதிலையின் தாற்பரியம் எது வென்றறியாத மகள் திகைத்து நின்றாள்.

‘உம்மா... நான் போறேன். அவரு என்ன என்ன செஞ்சா ஒலும், இனி இங்க வரமாட்டேன். நீங்க, அழாம பத்திரமா இருங்க உம்மா! ’

அவள் குழந்தையை தோளில் இட்டவாறு பாதையில் இறங்கி நடந்தாள். மகளின் உருவம் பாதையில் தேய்ந்து

மறையும்வரை, சிலையென இருந்த ரமீஸா, நெக்குருகும் குரவில்,

'எனக்கு ஒரு மெளத்து வராதா நாயனே! ஏண்ட ஈரக் குலைய, பசியில துரத்தின பாவி நான்!' என்று தலையெய்க் கூவரில் அடித்தவாறு அழுது புலம்பினாள். முற்றுத்தில், மீண்டும் தன்னை ஒட்ட வந்த குஞ்சகளை ஆக்ரோஷமாகக் கொத்தித் துரத்தியது தாய்க் கோழி. பாசத்தால் துடிதுடித்த அந்தத் தாயின் மனதில், மகளுக்கு வரவிருந்த ஆபத்து நீங்கீ விட்டது என்ற ஆசுவதம் மிகப் பெரிய ஆறுதலைத் தந்தது.

4.7.1991.

கிள்ளு மாலை காலிடி வெளி ப்ரிட்டா லுக்ஸோ
ஈட்டாக்டீ சிகிட்டா காலை குக்குப்பு எந்து மாபி இல்லாகவி
மு பப்பி ஸ்ட்ரிப்புப்புப் பாத்தோ கூட்டு கல்லூரிக் கலைகள்
கால்ப்பாவ எந்து பகிக்கிட்டு வெளி, பகலாந்தி கூத்துக்கை, தாய
கோபி பாக்டீரிய பரிசுவிலை வழை நூலாக்கி கல்க்கும், காலை

நூல் மூலிகைக் கல்பிதான்தினை ஜாஸ்வாடுக கல்பித
காலைந்தி கூத்துக்கை நூல் கூயிழியூபை
காலைந்தி காலை காலை குமை நாடுவினாபுலி நூல் ..நூல் க
நாடுவினாபுலி நூல் காலை காலை காலை காலை காலை காலை
கல்பிதான்தினை கூத்துக்கை நூல் கல்பிதான்தினை கல்பித
கல்பிதான்தினை கல்பிதான்தினை கல்பிதான்தினை கல்பித

குறிப்பு

தவிப்பு

எனக்கு இன்னும் உறக்கம் வரவில்லை. நெஞ்செல்லாம், நினைவு முட்களின் நிரடல். விரிந்தே கிடக்கும் திண்ணைச் சாக்குக் கட்டில், இந்த நோஞ்சான் ஆகுருதியை எப்போது வேண்டுமானாலும் சிரமமின்றி, தாங்கிக் கொள்ளும். இடுப் பில் சுள் என்ற வாதை வலி. இந்த உபாதை அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்ளாமலே உடம்பை அவஸ்தைப் படுத்தும். சோர்ந்த கண்களால் முற்றத்து இருளை, வெறிக்கிறேன். எதிரே அடர்ந்த மாமரம், இராட்சதன்போல், அசைகிறது.

மல்லாந்து கிடந்தபடியே, ஆகாயத்தை நோட்டமிட்டேன். தொடுவானம் மேகத் திட்டுகளோடு துவண்டு கிடக்கிறது. வெள்ளி உறங்கியும், விழித்தும், மங்கிச் சுடர்ந்தன. ஷவ்வால் மாதத்து இளம் பிறை, ரம்மியமாக உலா வந்தது. தலைய ணைக்குக் கீழே இருந்த பிரார்த்தனை மாலையை, கை பிரியத்தோடு எடுத்துக் கொண்டது. விரல்கள் ஒவ்வொன்றாய் காய்களை நகர்த்தின.

சுபஹானல்லாஹ்! என் இதழ்கள் இடைவிடாது இறைநாம் மொழிய, மனம் ஆன்மீக சுகத்தில் தினைத்தது. இப்போதெல்லாம் பிரார்த்தனையும், இறைநேசிப்பும் எனக்குப் பிடித்த மான கைங்கரியங்கள். மூப்புக்குள் தள்ளப்பட்ட பலருக்கு இவை உடன்பாடு உடைய சங்கதிகள்தான்.

அப்படியென்ன பெரிய வயது எனக்கு. ஜன் இருபத்தி மூன்றுக்கு அறுபத்தியிரண்டு அவ்வளவுதான்! இடுப்பு ஏன் இப்படி வலிக்கிறது? மரணம் எப்ப வரும்? ... ம், எப்போது வேண்டுமானாலும் வரட்டும். வாழ்க்கை அதனோடு முரண் பட்டு விலகினாலும் வயோதிபம் வரவேற்றுத் தான் ஆகவேண்டும் அதை. இந்த உலகம் ஒரு அர்த்தமுள்ள பரவசத்திற்காக மட்டுமே இயங்குகிறது. இப்படியொரு சங்கல்பம் என் யெளவ்வன காலத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது. அவை வெறும்

பூஜ்ஜியங்களே! இங்கு எதிலும் அர்த்தமில்லை. எல்லாம் பனிபோர்த்திய இரவுகள்.

இந்த அறுபது ஆண்டு வாழ்ந்து பார்த்த அனுபவங்கள் பலவற்றைத் துல்லியமாய் உணர்த்தியதுண்டு. ஆனால் இந்த உடலுக்கு ஏதாவது ஒரு கவசத்தை போட்டுக் கொள்ளலாம். மனதிற்கு கடிவாளம் இட்டு வெற்றி கண்டவன் யார்?

பள்ளிக்கூட அதிபராய், குடும்பத் தலைவனாய், சமூக ஊழியனாய், எல்லாமுமாக, வாழ்ந்தாகி விட்டது. ஐந்து வாரிசுகள். ஆறு பேரப்பிள்ளைகள், என்று குடும்ப விருட்ஷம் கிளை பரப்பிப் பரந்தாலும், மனம் மட்டும் வசப்படாத வாழ்க்கைக் காக ஏங்குகிறது. என் மனைவி ஆமீனா என் இப்படி மாறிப் போனாள்? பழைய நினைவுகளின் வருடல் மட்டும், அந்தராத் மாவை அள்ளிக் கொண்டு விடுமா?

வாழ்வின் மேடு பள்ளங்களை, அவள் என்னோடு ஒடிக் களைத்து, உடல் தளர்ந்து, இன்று ஆஸ்மா நோயில் ஷீணித்து விட்டாள். ஆமீனாவைப்பற்றி நினைக்கும்போது என் உள்ளு ணர்வுகளில் சொந்தக்காயங்களே எஞ்சி நிற்கிறது.

உறக்கமின்மையும், இடுப்புவலியும், இன்னுமேன் என்னை துன்பப்படுத்துகிறது. இப்ப நேரம் ஒரு மணியைத் தாண்டியிருக்குமா?... ஆமினா, மருந்தென்னை தடவினால், வலி குறையலாம். 'யா அல்லாஹ்!' சிரமத்தோடு எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன். மூக்குத்தூள் டப்பாவை எடுத்து விரல்களால் சிறிது கிள்ளிக் கொள்கிறேன்.

'உச...சே...!' மேல்நோக்கி இரண்டு முறை இழுத்ததும் நாசித்துவாரம் சிலிர்த்து உறைக்கிறது. விட்டமின் மாத்திரை விழுங்கினாற்போல், உடலில் புது உற்சாகம் கிளர்கிறது. திறந்திருந்த ஜன்னலினுடே வீட்டின் உட்புறத்தை விழிகளால் துளாவிப் பார்க்கிறேன். மேசையில் சிமினி விளக்கு உற்சாக மின்றி எரிகிறது. கைகால்களை நீட்டி, பாயில் நிர்விசாரமாக உறங்கும் ஆமினாவை அர்த்த சிரத்தையுடன் பார்க்கிறேன்.

பக்கத்தில் பேரன் சுருண்டு கிடக்கிறான். உள் அறையில் மகனும் மருமகனும் உறங்கிப் போயிருப்பார்கள். இவள் எப்படித்தான் மாறிப் போனாள். முன்பு என்மீது காட்டிய நெருக்கம் இப்போது இடைவெளிப் பட்டுப் போனது ஏன்? உயிருக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உள்ள நெருக்கம் இப்போது ஏன் இல்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட வயதுக்குமேல், புருஷன்பால் பெண் வைத்திருக்கும் அன்பும், தாம்பத்திய பிடிப்பும் அறுந்து போகுமா?

பேத்தி - பேரன், மருமகன், மருமகள் என்ற புது ஒட்டுறவுகளால், கணவனைப் பற்றிய கரிசனை வற்றிவிடுமா? ஜம்பதுக்கு மேல், பெண், சரீரமாயையிலிருந்து அன்னியமாகி விடுவாளா? வாழ்வின் இனிமைகளை அடைவதற்கு வயதுகள் தடையாவதில்லை, என்று படித்திருக்கிறேன்.

சே...! இவை பெண்ணுக்குப் பொருந்தலாம். ஆனுக்கு... இளமை எப்பொழுதும் மனதில் இருக்கும். எண்ணச் சுழற்சியிலிருந்து விடுபட நினைக்கிறேன். முடிந்தால்தானே? குறட்டைச் சுகத்தில் திளைத்திருக்கும் எனது இணையை மீண்டும் கணிவோடு பார்க்கிறேன். ஓசையின்றி எழுந்து உள்ளே சென்று மேசையிலிருந்த, தண்ணீர் குவளையை கையில் எடுக்கிறேன். தாகம் தணிகிறது. அடி நெஞ்சில் ஏதோவொன்று குறுகுறுக்கிறது.

மீண்டும், உறங்குகிறவனை வெறித்துப் பார்ப்பதில் என்ன லாபம்? தடித்த சரீரமுள்ளவர்களுக்கு உறக்கத்தில் பலத்த குறட்டை ஒலி தவிர்க்க வியலாதது. இந்த குறட்டைச் சுகபோகிகளை தொட்டெடுமுப்பினால், உடன் விழித்துக் கொள் வார்கள். இது என் சொந்த அனுபவம்.

ஆமினாவைத் தொட்டெடுமுப்ப, கை துறுதுறுக்கிறது. உடலைத் தொட்டதும், குறட்டை தடைபடுகிறது. கூடவே உறக்கக் கலக்கத்தின் சிறு முனுமுனுப்பு. உடலை நெளித்து கண்களை திறந்து பார்க்கிறாள் அவள்.

'சரியான முதுகு வலி....? கொஞ்சம், எண்ணெய் பூசி விட்டா...?' என்றேன் சுருதி தளர்ந்த குரலில்.

அவள் எண்ணெய் குப்பியை தேடி எடுத்துக் கொண்டு ஆறுதலாக வரட்டும். முன்வாசலுக்கு வந்து தின்னைக் கட்டி வில் சுருண்டு கொள்கிறேன். மீண்டும் நினைவுச் சிதறல்களின் கைகோர்ப்பு. நினைவு தீட்சண்யத்தில் நிழல் விரிகிறது. அது ஒரு அந்திப் பொழுது.

பகல் உணவருந்தி விட்டு அசருக்கு பாங்கு சொல்லும் வரையில், குட்டித் தூக்கம் போடுவது அன்றாட வழக்கம். வெளியில் பேச்சு சுத்தம், செவியை நிறைத்துனால், அது சாத்தியமாகவில்லை. முற்றத்து மரத்தடியில் பாய்விரித்து, மாதர் மகாநாடோன்று நடந்தது.

ஆறு பெற்றும் அழகு குறையாத முன்வீட்டுக்காரி, துவக்க உரை. அறுபதைத் தாண்டிய பக்கத்து வீட்டுக் கிழவி, உரத்த தொனியில் வெட்டி முறித்தாள். ஒரு தெருவைத் தாண்டி வந்திருந்த, இளவட்டமொன்று அடிக்கடி ஆங்கில சொற்களை யும் கலந்து பேசி, தனது படிப்பு வாசனையை பறைசாற்றி னாள். ஆமினாவும் தன் பங்கிற்கு இடைக்கிடை அபிப்பிராயம் சொன்னாள்.

'அமெரிக்காவில் ஒரு பொம்புள மாப்பிள்ளையோட அனியாயம் பொறுக்க ஏலாம மைகத்தியால் ... வெட்டி வீசிட்டாளாம்!' பேப்பர்ல் போட்டாக்கி'. கண்களை பெரிதாக்கி அதிசயம் ஒன்றை புட்டு வைத்தாள் ஒருத்தி.

'அப்பிடி நடந்தும் போதா! ஆம்புள ஷைத்தான்கள் பாடம் படிக்க' ஆறு பெற்றவள் யார் மீதோ பழி தீர்த்துக் கொண்டாள்.

'எங்கட பள்ளிவீதி கதீஜாக்கு ஒன்பதாவது கெடச்சிருக்காம்!'

ஆமினா காற்றை வேறு திசைக்கு மாற்ற விழைந்தாள்.

'அவனுக்கென்ன? இன்னம் பெற, எதும் கருங்காலிக் கட்டமாதிரி உடம்பு!'

'எங்கட அவரு, வெளிநாடு போவப் போற! என்னையும் புள்ளகளையும் பிரிஞ்சி எப்படித்தான், ஈக்கப் போறாரோ?' அடுத்த தெருக்காரியின் அங்கலாய்ப்பு இது!

'நாலு நாளையே, பொறுக்க ஏலாத் படகள், ரண்டு வருஷம், நாலு வருஷம், எண்டு, வெளிநாட்டுல ஈக்கியது, புதினந்தான்'. எதிர் வீட்டுக்காரி தத்துவமொன்றை உதிர்த்து விட்ட நிறைவில் சிரித்தான்.

'இந்த ஆம்புளகளுக்கு வயசு போவப் போவத்தான் பைத்தியம்கூட.. எங்கட தீன் கெழுவனுக்கு நடக்கவும் சீவ னில்ல. புதிய மாப்பிளை எண்டு, மனசில நெனப்பு! கிழவி அனுபவ யதார்த்தங்களை அப்படியே அள்ளிவைத்தான். பெண்களின் கூட்டுச் சிரிப்பில், வேலியோர மரங்கள் அசைந்து குலுங்கின.

எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. வழக்கத்திற்கு மாறாக, பள்ளிக்கு, பாங்கு சொல்வதற்கு முன்பே புறப்படத் தயாரானேன்.

'நாங்க பேசின எல்லத்தையும் மாஷ்டர் கேட்டுக் கொண் டிருந்த போல' கிழவி கேவி செய்தான். 'நாங்க, துனியாவில நடக்காததையா சென்ன?' என்றாள் ஒருத்தி.

இவர்களுக்கு கொஞ்சம் உறைப்பாக ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் போல், இருந்தது எனக்கு.

'நான் மிள்ளாஜ், போன்போது சுவர்க்கம், நரகம், இரண்டையும் கண்டேன். நரகில் பெண்கள் அதிகமாக இருந்து வேதனைப் படுவதைக் கண்டேன் என்று நபிகள் நாயகம்(ஸல்) ஏன் சொன்னார்கள் தெரியுமா?'

பெண்கள் தங்கள் வாயினாலும், மனசினாலும், அதிகமான பாவத்தை சுமக்கிறாங்க!

வம்பளத்த வாய்கள், மெளனித்து ஓய்ந்தன. அன்று கிழவி சொன்ன சிலேடையான வார்த்தைகளை, இப்போது நினைத்து சிரித்துக் கொண்டேன்.

ஆமினா முதுகில் எண்ணெய் தேய்த்துவிட வலி குறைவது போலவும், இதமாகவும் இருப்பதை உணர்ந்தேன். ஊன்றித் தேய்த்ததில், அவளுக்கு சுவாசம் முட்டியது.

'தூக்கமே போவுதில்ல! சனியன் பிடிச் வாதையால்' இது நான்.

'ஏண்டடியும், மொளங்கைய உசிப்பாலா நோவு!' - இது அவள்.

'கைய நீட்டுங்க! நான் எண்ணை, பூசுறேன்!'

கைகளை அழுத்தித் தடவினேன். அது அவளுக்கு இத மாக இருந்திருக்க வேண்டும். வலிகண்ட இடம் மட்டுமல்ல! அதற்கு மேலும் கீழும் ஸ்பரிஸத்தில், கணங்கள் கரைந்தன. அது ஏதோ ஒரு யாசிப்பாகவும், சமிக்ஞையாகவும், இருந்திருக்கலாம். கிரகிப்பு விஷயத்தில் ஆணைவிட பெண்ணுக்கு நுட்பம் அதிகம். என் அத்துமீறிய வருடல் அவளுக்கு எதையோ உணர்த்தியிருக்க வேண்டும்!

'சுபஹ்..., தொழு..., இருக்கிய...!'

'விடிய நான் எழும்பி, தண்ணியெடுத்துத் தாரேன். நீங்க சூடி காட்டினா, இரண்டு பேருக்கும் குளிக்கலாம்.' நடு இரவின் சீதளக்காற்று உடலைத் தழுவிச் சென்றது. எங்கோ தொலைவில் சேவலொன்று நேரங்காலம் பிசகி, கூவித் தொலைத்தது. முற்றத்து மரத்திலிருந்த ராப்பட்சி படபட வென்று சிறகடித்து விட்டு, வேறு கிளைக்குத் தாவியது. குளிரையும் மீறி எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. அசதியுடன் கண் அயர்ந்தேன்.

கப்பிக் கிணற்றிலிருந்து கிறீச் கிறீச் சென்று தண்ணீர் அள்ளும் ஒசை கேட்கிறது. விடியற்காலையில் சுகமான நித்தி ரையில் ஆழந்திருக்கும் அக்கம் பக்கத்தினரை பிரக்ஞையில் ஆழ்த்து ஒலி. நான் சிரமத்தோடு தண்ணீர் இறைத்து ஊற்றுகி றேன். ஆயினா சருகு, சுப்பல்களைக் கூட்டி விறகாக்கி அடுப்பை பற்ற வைக்கிறாள். இருவரும் ஒன்றாக ஸ்நானம் செய்து எத்தனை நாட்கள்! உடம்பில் லேசான சுடுநீர் பட்டால் உற்சாகமாய் இருக்காதா? விடியல் கருக்கலால் புகைத்திட்டுக் குக்கு நடுவில் நின்று அவள் பிரயத்தனப் படுகிறாள்.

இப்போது, அல்லது, இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சடு தண்ணீ குளியல் முடியலாம். பிறகு? ஒழுச் செய்து குறித்த நேரத்தில் அல்லாஹ் அக்பர் என்று தொழுகைக்கு நின்றால், உடலும் உள்ளமும் பரவசப்படும்.

இது என்ன? கண்கள் ஏன் கூசுகிறது? சள் என்று குரியக்கதிர், முகத்தில் அடித்துச் சுடர்கிறது. நன்றாக விடிந்து விட்டதா? பேத்தி வந்து குரல் கொடுக்கிறாள்.

‘அப்பா! எழும்புங்க, கோப்பி ஆறுது!’

சரிதான் சடுதண்ணீக் குளியல் சங்கதியெல்லாம், விடிய லில் படர்ந்த கனவா? அசிரத்தையுடன் முற்றத்துத் தரையை பெருக்கினாள் ஆமினா. முகத்தில் அசாதாரண வெறுப்பும் கவலையும் இழைந்தது. நான் கனிவோடு அவளைப் பார்த்தேன்.

‘சுபஹ் தொழுகை, மண்ணாய் பெயித்திட்டுது!’ என் முகத்திலறைந்தாற்போல் முனுமுனுத்தாள். குற்ற உணர்வின் வேதனையில், கோப்பியை மென்று குடித்தேன்.

18.12.1994, வீரகேசரி

மாண்பும் கூறுக விடும் நோய்விடும் நூலைப்பற்றி
 கூபபவிப்பி நூண்ணலி மாப்பி கூறுப்பக்கத்துக்
 குடும்பத் தெய்வை கூறுப்பது நூற்றுக்கிலை கூறுகினாலும்
 கூறுகினாபவி பிரிவாவயவிடுப வைப்பாயலி முழுநிலி நாம
 கூறுகினாபவி - முழுநிலி நூற்றுணைதுமி கூறுநி மாவயாந் த
 துடிமிகாதூபவி யடிகாலி நூற்றுமிகுதூநூட கார்த்து இரு
 குறுகினாக்காலை நூற்றுமிகுதூநூட கார்த்து காலை நூற்றுமை
 கூறுகினாபவி குக்குதூநூடு குக்குதூநூடு குக்குதூநூடு குக்குதூநூடு
 குக்குதூநூடு மக்குப்புக்கி கூறுகினாபவி மாண்பும்பற்றி குக்குதூநூடு
 குக்குதூநூடு மப்புக்கி மப்புக்கி கூறுகினாபவி மாண்பும்பற்றி குக்குதூநூடு
 குக்குதூநூடு மக்குப்புக்கி கூறுகினாபவி மாண்பும்பற்றி குக்குதூநூடு

ஒரு க்ஷீகாதி நிலை யான்றி ரூபவிப்பு கல்பிது கூட்டு சூப்பி மூடு எழவியலை வெளித்து காரணம் துக்கவேறாக இரக்கம்

நீநுஞ்சாலை உருகிப் பிசுபிசுத்து. உச்சியில் பீறிட்ட அக்னிப் பிரவாகம் மனித அவஸ்தை பற்றி அலட்டிக் கொள்ள வில்லை. முடுக்கி விடப்பட்ட வாகனங்கள் பாதையை நிறைத்தன. அவரவர் சுயதேடல்களோடு இயந்திர முகம் தரித்த மனிதர்கள் உள் விசாரத்துடன் விரைந்தனர். கட்டிடக் காட்டில் மூச்சுத் திணறி விறைத்துக் கொண்டது தலைநகர். கும்பவில் ஒருத்தியாய் ஓய்யாரமாய் பஸ் தரிப்பிடத்தில் நின்றாள் இவள், போவோர் வருவோரின் முகவிலாசங்களை, முனைப்போடு துருவியவாறு.

நாகரீக உடையும் தோளில் தொங்கிய கைப்பையும், கண்களில் இழைந்த கவர்ச்சியும் இவளை ஒரு அசலான காரியாலயப் பெண்ணாய் இனங்காட்டின. கணிப்பு யாருடைய தாக வென்றாலும் இருக்கட்டும். ஒரு முப்பகுத் தாண்டச் சம்மதிக்காத இளமைத் தோற்றம் இவளுக்கு. பஸ்ஸை எதிர் பார்த்து விசனப்பட்டு கைக்கடிகாரத்தை முறைத்துப் பார்த்தாள். இவளது எதிர்பார்ப்பின் உள்ளார்த்தமே வேறு-

இதுபோன்ற ஒருநாளில்தான் காதுக் கம்மல் கச்சிதமாய் வட்டிக்கடையில் போய் குந்திக் கொண்டது. இப்போது ஜோவிக்கும் இமிடேஷனுக்கு எந்த மடையன் பணம் தருவான். இன்றும் வியாபாரம் படுமோசமாகிப் போனதில் உள்மனம் அழுது தொலைத்தது. என்றாலும் - நம்பிக்கைச் சரடு முற்றாக அறுந்துவிடவில்லை. இன்றைய போஜனத்திற்கு எவனாவது வரலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பில், சளைக்காமலிருந்தாள். இந்த எய்ட்ஸ் பயம் வந்த பிறகு, அநேகருக்கு இதிலிருந்த பிடிப்பெல்லாம் அன்னியமாகி விட்டது.

இதன் காரணமாய் இவள் பிழைப்பிலும் கணிசமான பாதிப்புதான்.. முற்சந்தி சிக்னல் கம்பம், சிவப்பு விளக்கு காட்ட, சீறிச் சினந்து விரைந்த வாகனங்கள் வேகம் குறைந்து

தணிந்தன. வாகன ஓட்டிகள் மஞ்சள் நிறத் தரிசனத்திற்கு காத்துக் கிடந்தார்கள். இவளைது விழிகள் எதிர்படுவோரின் தொடர்பிற்கு பச்சை விளக்கு காட்டின. ஒரு வரவு நெருங்கும் சமிக்ஞையில் தீவிரமடைந்தாள். குழைந்து, நெளிந்து, பிருஷ்டம் குலுக்கி ஒரு தேவதையைப்போல் புன்னகைத்தாள்.

இந்தப் புன்னகையின் அச்சாரத்தில்தான் இவள் அன்றாடமே அசைகிறது. இவளைப் பொறுத்தமட்டில் அழுகையை மறந்து ஆண்டுகள் பலவாகி விட்டன. மனித இயல்புகளில் ஒன்று ஊனமாக, மற்றது முனைப்பெடுத்து வலிமை பெறும். இவ ஞக்கு வாழ்வே ஊனமாகிப் போனபின் - எந்த இயல்புகள் பற்றியும் பெரிய சுயவிசாரணைகள் எதுவும் இல்லை. பஸ் ஹோல்ட்டில் நின்றிருந்த வாட்டசாட்டமான வாலிபன் ஒருவ னின் பார்வை இவள்மீது குறுகுறுத்துப் படாந்தது. தனக்கும் குஞ்சுகள் இரண்டுக்கும் இராப் போசனத்திற்கு வழி பிறக்கப் போகிறது என்ற நினைப்பில் மகிழ்ந்து அவனைப் பார்த்து கனிவோடு சிரித்தாள். அவன் அருகில் நெருங்கி,

‘புறக்கோட்டை, போற பஸ் வருது! நீங்க எங்க போகனும்?’

‘ஆ... நானும்... அங்கதான்!’

மகிழ்ச்சியில் இவளுக்கு வார்த்தைகள் தடுமாறின. சற்று நேரத்தில் இருவரும் பேருந்தின் நெருக்கத்தில் ஐக்கியமாயினர். நெரிசலில் இருவர் நயனங்களும் பரிபாவை பேசின. புறக்கோட்டை, ரயில் நிலையத்தின் முன்னால் இருவரும் இறங்கி மகிழ்ச்சியோடு நெருங்கி நடந்தனர்.

இவ்வளவு அழகாயிருக்கும் இவள் தொழிலுக்கு புதிதாயிருக்கலாம். அவன் மனதில் நிர்ணயங்கள் வலுத்தன.

‘கூல்டிரிங்ஸ் ஏதாவது குடிப்போமா?’

‘இல்ல, இப்ப வேண்டாம்’

‘அப்ப... நான் வரப்போறன். இன்னொரு நாளைக்கு பார்ப்போம்.’

‘ஒங்கள் எங்க சந்திக்கலாம்?’

இப்படி ஒரு திமீர் மாற்றத்தை அவன் முன் வைப்பான் என்று இவள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. ஏமாற்றத்தால் அதிர்ந்து போய்,

‘எனப்படி? என்ன பிடிக்கல்லியா?’

‘நோ, நோ, அப்பிடியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. இன்ன டைக்கு கையில் காசு அவ்வளவா இல்லை!'

கஷ்டப்பட்டு பிடித்த கிராக்கியை, விட மனமில்லாமல், அவனிடமிருந்து சாதகமான ஒரு பதில் வந்து தொலைக்க வேண்டும் என்ற கரிசனையிலும்

‘எவ்வளவு வச்சிருக்கிங்க?’ என்று கேட்டாள்.

‘ஒரு இருநூறுக்கு மேல் இருக்காது!’

தூரத்தே பாதையில் தெரிந்த கானல் அசைவை அசிரத்தை யுடன் பார்த்தவாறு ‘சரி நடங்க போவம்!’ என்றாள். இவள் வாங்கும் வழக்கமான ரேட்டைவிட இது கொஞ்சம் கம்மி தான். இதையும் விட்டால் சுத்த வாய்வும் ஜலமும்தான்! வாடகை அறைக்கு நூறு போக, இரவு சாப்பாட்டுச் செலவுக்கு நூறு என்று மனதிற்குள் மிகச் சிக்கனமாக வரவு செலவு போட்டாள்.

நகரின் பூதாகரமான விலைவாசி ஏற்றத்தில், மிக மலி வான விலைக்கு ஒரு தரமான பொருளின் பண்டமாற்று நிகழுவிருப்பது அவனுக்கு உடன்பாடான சங்கதிதான். அவனது முதுகுத் தண்டில் உஷ்ணம் பரவி அத்துவான வெளியில் சிறகசைக்கும் பறவையாய் உற்சாகமடைந்தான். நகர மையத்தைத் தாண்டி, ஒரு குறுக்குப் பாதை, அதையும் தாண்டி இருபக்க இடுக்குச் சுவர். இவற்றினாடே பயணம் தொடர்கிறது இவளது வழிகாட்டவில்தான்.

குப்பென்றடித்த காற்று, மிக மோசமான சிறுநீர் நெடியை அவன் முகத்தில் அறைந்து விட்டு விலகிச் சென்றது. அவன் அசுசையில் முகம் சுளித்து ஒருகணம் தயங்கி நின்றான். வழிகாட்டுபவளின் சைகையும் அழைப்பும் உற்சாகம் தரவே மீண்டும் நடந்தான். வரிசை வரிசையாக பலகை வீடுகள்.

மனித நடமாட்டங்கள் அங்கு அழூர்வமாக இருந்தபோதும், சாத்திய முகப்புகளில் யார் யாரோ, மெல்லிய தொனியில் குசுகுசுத்துச் சிரித்தார்கள். தங்களின் இலக்கு அதுதான் என்பதை இவளது முகபாவம் சற்றென உணர்த்தியது.

வெற்றிலைக் காவி படிந்த பற்கள் வெளியே தெரிய ஒரு கிழவி வந்து இவளை வரவேற்றாள். நூறு ரூபாய் நோட்டு அவள் கைக்குப் பறிமாற்றம் செய்யப்பட்டதும், அது அசலான துதானா என சூரிய ஒளியில் விரித்துப் பார்த்துவிட்டு திருப்தி யோடு அதை இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டாள்.

குருவிக்கூடு போன்ற சிறிய அறையொன்று இவர்களது தற்காலிக அந்தப்புரமாயிற்று. குடிப்பதற்கு ஏதும் தேவையா? என்று கிழவி கேட்க இவள் சைகையினால் வேண்டாம் என்றாள். இது போன்ற இடங்களில் வாடிக்கையாளர் தேவை கருதி அநியாய விலையில் சோமபானம் பறிமாறப் படுவ துண்டு. அது பெரும்பாலும் கலவை செய்யப்பட்ட மட்டமான வடிசாராயம் ஆகும்.

பலகைக் கதவை முன்பக்கத்தால் அறைந்து மூடிவிட்டு கிழவி மறைந்தாள்.

'இந்த தொழிலுக்கு... புதிசா?' ஆவலோடு கேட்டான் அவன்.

'ஒரு ஆறு மாசமிருக்கும்'

'புள்ள, குட்டி... புருஷன்?'

'புருஷனைத் தவிர எல்லாம் இருக்கு!'

'அவர் இப்ப எங்க?'

'என்னையும், புள்ளகள் ரண்டையும் படுகுழியில தள் விட்டு நாசமாப் போனவன், ஒருத்தியோட ஓடிப் போயிட்டான்.' பலகைச் சுவர் வழியே எட்டிப் பார்த்த சூரிய ஒளியை வெறித்தவாறு இவள் நெடுமூச்செறிந்தாள்.

பத்திரிகை நிருபர்கள் போல் வருபவனெல்லாம் இப்படி அசட்டுத்தனமாக கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டு போவது

ஒன்றும் இவளுக்குப் புதிய சங்கதிகள்ல! வீட்டில் அழகான மனைவியரை வைத்துவிட்டு இதற்காக, கண்ட கண்ட இடங்களில் புத்தி தடுமாறிப் போய் அலைபவர்களில் இவனும் ஒருவனாய் இருக்கலாம். இவர்களைப் பார்த்து உறைப்பாய் நாலு கேள்வி கேட்க வேண்டும் என்று இவள் பலமுறை எண்ணியிருக்கிறாள். அது எப்படி சாத்தியமாகும்? இவளே நாய் வேடம் ஏற்றிருக்கும்போது குலைத்துத்தானே ஆக வேண்டும்?

இவன் மேலும் பேசிக் கொண்டேயிருந்தால், கிழவிரெளத்திரக் காளியாய் மாறி கதவைத் தட்டி ரகளை பண்ணலாம். அல்லது, கூடுதல் நேரம் எடுத்ததிற்கு தண்டப் பணம் மேலதிகமாக வசூலிக்கலாம். இந்த உணர்வுகள் உந்தித் தள்ள அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், அவனருகில் வந்து நெருக்கமாய் ஓட்டிக் கொண்டாள். அவனது சட்டைப் பொத்தானை விலக்கி மார்பில் புதராய் அடர்ந்திருந்த ரோமங்களை விரல்களால் மிருதுவாய் ஸ்பரிசித்தாள். உச்சியில் தரித்துவிட்ட குரியன் உஷ்ண கிரணங்களை வாரி இறைத்தான். நேரம் பகல் இரண்டு மணியைத் தாண்டியிருந்தது.

பிரதான வீதி வழியாகச் சோர்வுடன் இவள் தள்ளாடிநடந்தாள். வயிற்றுப் பசி உக்கிரமாக தொல்லை கொடுத்தது. பக்கத்து ஹோட்டவிலிருந்து தாளித்த எண்ணேண்ய மனம் மூக்கைத் துளைத்தது. நூறு ரூபாநோட்டைக் கையில் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போய் சேரவேண்டும் என்ற இவளது எண்ணம் பசிமயக்கத்தில் தளர்வு கண்டது.

கண்களைச் சூழ்ந்திய பசிக்களைப்பில் சோர்ந்து ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தாள். சந்தடிகளுக்கும் ஒசைகளுக்கும் குறைவே இல்லை. மேசைகளைச் சுற்றி ஈக்கள் பறந்தன. இவளைச் சுற்றி மனித ஈக்களின் பார்வை மொய்ப்புகள். ஒருவித அலட்சிய பாவத்துடன் யம்ப் பசியைத் தணித்துக் கொண்டிருந்தாள் இவள்.

இவள் சாப்பிட்ட கணக்கு முப்பது ரூபாய் ஆகியிருந்தது. பில்லுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு சர்வரிடம் பாக்கிக்

காசை வாங்கி பத்திரமாக மடித்து பர்ஸில் திணித்துக் கொண்டாள். முன் மேசை இருப்பில் பதிமூன்று வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுவன் மிக நீண்ட நேரமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அழுக்கு உடை, வறுமைத் தோற்றம், அவனது பரபரப் பும் பாவனையும் ஆகாரத்தைக் கண்டு பலநாளாகியிருக்கலாம் என்று இவளுக்கு என்னத் தோன்றியது. எழுந்து வெளியே செல்ல எத்தனித்தவள், அதிர்ச்சியில் மலைத்துப் போய் மீண்டும் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அங்கு ஒரு ரகஸளேயே நடந்தது.

அந்தச் சிறுவன் சாப்பிட்டு முடித்து நீண்ட நேரமாகியும் பில்லுக்கு காசு கட்டாத்தால் சந்தேகம் கொண்ட சர்வர்கள் சாப்பிட்டதுக்கு காசு எங்கடா? என்று அதட்டி அவனைச் சோதனையிட்டார்கள்.

காசு எங்க? என்ற சரமாரியான கேள்விகள் நான்கு திசைகளிலிருந்தும் எகிறிப் பாய்ந்தன. அந்த அப்பாவிச் சிறுவன் திருதிருவென்று விழித்தான். அடுத்த கணம் கேஷியரில் இருந்த தடியன் ஓடிவந்து சிறுவனின் கண்ணத்தில் பளார் என்று உரக்க அறைந்தான். இன்னுமொருவன் அவன் தலை மயிரைப் பிடித்து இழுத்து தரையில் ஏறிந்தான்.

அவனது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் உருண்டது. அவனை மேலும் அடிப்பதற்காக கடைச் சிப்பந்திகள் விழுகம் அமைத்தார்கள். கடை முதலாளி கரகரத்த குரலால் உத்தரவு போட்டார்.

‘நல்லா அடிங்கடா! திருட்டு ராஸ்கலை பொலிலில் பிடிச்சுக் கொடுப்போம்!’

இவளது பாதாதி கேசமெங்கும் அந்தச் சிறுவனைப் பற்றிய கருணையினால் உருகித் தவித்தது.

இவள் ரெளத்திரமானாள். ‘இதுக்கு மேல், யாரும் அவனை அடிக்கக்கூடாது நீங்களெல்லாம் மனுஷ பொறப்பு தானா? மூளை பிச்கோ, வாய் பேச ஏலாத ஊமையோ? அவன் திருட வரல்லயே! வயித்துப் பசிக்குத்தானே சாப்பிட்டான். ஒரு ஏழைக்கு ஒருவேளை சோறு கொடுப்பதால் பெரிய

நஷ்டம் வந்திடுமா? ஈவு இரக்கமில்லாம இப்படியா அடிக்கி றது?' முதலாளியின் மண்டையில் உஷ்ணமேறியது.

'நீ என்ன அவனுக்குப் பரிந்து பேசிக்கிட்டு, வாரவனுக்கு சும்மா சோறு போட இது என்ன அன்னச் சத்திரமா? அவன் மேல் அவ்வளவு இரக்கமென்றா, அவனுடை காசை நீ கட்டு, விட்டுடுறோம்!'

'கொண்டாய்யா பில்லை!' என்று இவள் அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டு ஐம்பது ரூபா நோட்டை அவன் முகத்தில் வீசியெறிந்தாள். அதில் பாக்கிப் பணமாக பத்து ரூபாய் திரும்பி வந்தது. சிறுவனின் பிடி தளர இவளை நன்றியுணர்வுடன் ஒருதரம் பார்த்து விட்டு பரிதாபமாக வெளியேறினான் அவன்.

இவள் பஸ் ஹோல்டில் வந்து நின்று சிலவு போன கணக்கை மனதால் கூட்டிப் பார்த்தாள். எஞ்சியிருப்பது முப்பது ரூபாய். அதில் பத்து ரூபாய் பஸ்ஸாக்குப் போனால் மீதம் இருபது. இதில் இரவைக்கு எதை வாங்கி சமைத்துப் போட. இவள் மீண்டும் விழிகளில் ஆவல் தேக்கி புன்முறைவல்காட்டி எவனோ ஒருவனின் வருகைக்காக மீண்டும் காத்திருக்கிறாள்.

1995 ஜூலை வீரகேசரி

திருவாறுப்படி நோக்காக சில நாள்கள் வீரகேசரி

மீறல்கள்

இளமை மாறாது முறுவலிக்கும் முகம். இந்தச் சாதாரண மனிதனுக்குள், எத்தனை வகை விசாரங்கள், எவ்வளவு ஆற்றல்கள். மலையாளத்து வைக்கம் பஷ்டின், நாமத்தில் மட்டுமல்ல, அதே நோக்கில், பேனா பிடித்துள்ள, ஒரு முதல் தரப் படைப்பாளி, இப்போதுதான் பட்டம் சூடிடிக் கொள்கிறார். லேபல் ஒட்டிக் கொண்டு, பட்டங்கள் விலை போகும் சந்தையிலே, பேரம் பேச முனைகின்ற, இலக்கிய அரை வேக்காடுகள் மத்தியில், நண்பர் முபஷீர் ஒரு சிகரமாக உயர்ந்து நிற்கிறார்.

அறுபதுகளில் இலக்கியப் பாதம் ஊன்றிய இவர், கலைத் துறையின் எல்லா முனைகளையும் தொட்டவர். சிறுகதையும், கவிதையும், பஷ்டின் ஆளுமைக்கு கட்டியம் கூறும் இருதுறைகள். இலக்கிய மேடைகள் பல பஷ்டின் குரலால், பூமாலை சூடிக் கொண்டன. நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டம் இவரது தலைமையில் செழித்தது.

பேனா தூக்கும் பெருமான்கள் சிலர் அரசியல்வாதிகளின் பாதுகை தூக்கும் பரிதாபம் நேர்ந்த பொழுது, குடும்பச் சுமை முதுகை வளைக்க முயன்றபோதும் கூட, இவனது எழுத்தாண்மை தலை சொரியவில்லை. சோரம் போகாத எழுத்தாளர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு பஷீர் ஒரு பதச்சோறு.

இனிமையாகப் பழகும் பாங்கு, பண்பாகப் பேசும் தன்மை, கலையை விலைபோத கற்பு, அந்தி கண்டு கொதிக்கும் போக்கு, இவை பஷ்டிரில் காணும் சிறந்த ஆதர்வனங்கள். வர்ணம் பூசிக் கொள்ளாத, இவரது படைப்புகள், கலைத்துவ முழுமை கொண்டவை. இலங்கையிலும் ஒரு வைக்கம் பஷீர், தோன்றுகிறார் என்பதினை இந்த “மீறல்கள்” சிறுகதைத் தொகுப்பு, கோடி காட்டி நிற்கின்றன.